

Pesem si 21

Uredili: mag. Ana Porenta, Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, Senada Smajić, dr. Sara Špelec, Helena Zemljič

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut

Jezikovni pregled pesmi v SBH jeziki: Jure Drljepan

Avtorji: Marina Adamović, Tina Arnuš Pupis, Katica Badovinac, Dani Bedrač, Luka Benedičič, Nina Bohnec, Borja Bolčina, Brankica Bošnjak, Ananda Boutoute, Lara Božak, Lidija Brezavšček, Brezno, Polona Campolunghi Pegan, Branka Cukrov-Belak, Jure Drljepan, Mirjam Dular, Marie Helene Ésteoule Exel, Ivan Gačina, Marija Gale Lisjak, Slavica Gazibara, Gregor Grešak, Lucija Gruden, Dunja Polonca Guček, Rok Horžen, Dejan Ivanović, Jernej Jager, Jasna Janež, Aleš Jelenko, Katarina Juvančič, Stojan Knez, Aleksandra Kocmut, Majda Kočar, Breda Konjar, Henrik Korpnik, Ivanka Kostantino, Milomir Kovačević, Matej Krajnc, Samo Kreutz, Matej Krevs, Silva Langenfuß, Dominik Lenarčič, Mile Lisica, Srečko Luštrek, Tomaž Mahkovic, Urša Majcen, Željko Majstorović, Mark Mandy, Gregor Markič, Felicita Medved, Alenka Mihorič, Drago Mislovič, Mateja Mohorko, Tatjana Mozer, Bernarda Mrak Kosel, Jagoda Nikačević, Milan Novak, Tanja Očelić, Irena Pajnik Beguš, Igor Pavlic, Nada Pečavar, Tina Pegan, Žiga Planinšek, Lidija Polak, Darko Popović, Mirko Popović, Ana Porenta, Sabina Posedel, Marija Praprotnik, Peter Rangus, Ljubica Ribić, Miha Sever, Marko Skok, Senada Smajić, Jelena Stojković Mirić, Vesna Šare, Dimitrij Škrk, Igor Šmid, Sara Špelec, Dejan Štiglic, Svit Valovnik, Tom Veber, Ramiz Velagić, Jože Vidmar, Janez Virant, Vladimir Vuković, Helena Zemljič, Sašo Zorc, Milan Žniderič, Irena Žuravlev

Uredništvo in skrbniki: Luka Benedičič, Lidija Brezavšček, dr. Tine Dolžan, Gregor Grešak, mag. Ana Porenta, mag. Žiga Stopinšek, dr. Sara Špelec, Helena Zemljič

Zbirka Pesem si • št. 15 • junij 2021

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče • www.zru.si • zru@zru.si • www.pesem.si

Oblikovanje in prelom: Gaja Grešak

Naklada: 120 izvodov

Copyright 2021 ZRU

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

PESEM si 21 : zbornik / [avtorji Marina Adamović ... [et al.] ; uredili Ana Porenta ... et al.]. - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, 2021. - (Zbirka Pesem si ; št. 15)

ISBN 978-961-94710-4-3
COBISS.SI-ID 63614211

Pesem si 21

zbornik

www.pesem.si

Pesem si petnajsti

Pesmi so nas spremljale iz dneva v dan in noč, tudi med izolacijo, karanteno, odpiranji in ponovnimi zaprtji ... Čas se za nas ni ustavil. Ne za pisanje in ne za branje poezije. Še bolj smo bili povezani v tem prostoru, kjer se družimo že petnajst let.

Sprašujem se: je bil naš portal za objavljanje in branje pesmi otoček, kjer se nič ni spremenilo in je teklo vse kot običajno? Ali pribežališče k svojim, zaklonišče pred samoto?

Morda smo v tem letu še bolj občutili moč besed, ki zmorejo potegniti v bližino drugega, v njegovo doživetje, misel, občutje, ritem, melodijo, metaforiko ... Lahko smo si jemali več časa za branje. Tako smo se s pesmimi selili iz sveta v svet, iz ene poetike v drugo, potovali po vsakdanjkih, ki so bili tako podobni našim, pa vendar drugačni.

Ti svetovi so nam držali zrcalo, nas bodrili, bruhali jezo, klicali k odrešitvi, žalovali za umrlimi, iskali medle privide konca, obujali okuse svobode. Štiri stene so množili s tisoči, klicali iz lupine, vabili v pokrajine izza omejenosti fizičnega sveta, izrekli prijateljstvo po besedi, nam ponujali upanje in tolažbo.

Ohranjali so nas v dobri (bralski) kondiciji, ki se je v tem času izkazala za temeljno preživitveno strategijo, če odmislimo dolge sprehode v naravo in ukvarjanje z vrtilčki.

Srečevanja na načine, ki so (bili) mogoči

Naj nadaljujem s kratkim pregledom našega delovanja v lanskem pesniškem letu. Skoraj se nismo videli, naši (fizični) srečanja sta bili le sredi zime in poleti. 4. februarja 2020 smo predstavljali zbornik *Pesem si* v knjižnici A. T. Linhartarja v Radovljici – prireditev se je odvijala v počastitev slovenskega kulturnega praznika. Svojo poezijo so brali Gregor Grešak, Lidija Brezavšček, Majda Kočar, Gregor Markič, Felicita Medved, Bernarda Mrak Kosel, Irena P. Beguš, Drago Papler, Ana Porenta, Marija Praprotnik, Saša Slavković in Milan Žniderič. Poleti, 22. avgusta (namesto 21. 3.), smo se s *Pesem si* predstavili v Vodnikovi domačiji v Ljubljani ob obširnem praznovanju svetovnega dne poezije, ki ga je priredila skupina organizatorjev. Nastopili smo: Irena P. Beguš, Luka Benedičič, Ananda Boutoute, Jure Drljepan, Gregor Grešak, Majda Kočar, Breda Konjar, Urša Majcen, Mateja Mohorko, Matej Krajnc, Nada Pečaver, Ana Porenta, Tomaž Rode, Sara Špelec, Mateja Traven in Milan Žniderič.

Srečanje pri Trubarju, ki se je doslej vsako leto pripetilo v bližini njegovega rojstnega dne na Rašici, smo preselili v virtualni svet. Namesto predstavitve v živo smo posneli pesmi – izbranke letnih časov – in jih prikazali v filmu *Pesniške razglednice*. Sodelovali smo s skupino Gledeja (KUD Primož Trubar) in Kulturnim in umetniškim društvom FINTA. Film je opremil in zmontiral Dan Grešak. In kar je imenitno: še vedno je dostopen na Youtube kanalu *Pesem si*, na katerem najdete tudi vse ostale posnetke. Tudi letos smo se odločili, da ta zbornik pospremimo na podoben način: tokrat pred-

stavljamo vse izbranke (tudi prevedene tujejezične) in poleg uredništva se bo na filmu Pesniške razglednice 2 pojavilo tudi nekaj avtorjev in Gledejcev.

V uredništvu smo iskali nove poti za srečevanja, saj se zavedamo, da je pesnjenje in branje v prvi vrsti samotno početje. In kako si oddahniti od zapovedane osame na eni in ustvarjalne samote na drugi strani na način, ki nam je blizu? 21. marca smo počastili svetovni dan poezije in 14. rojstni dan Pesem si kar na portalu s posebno rubriko Sij, pesem. V že dobro sprejetih video virtualnih večerih smo spoznali zanimive pesnice in pesnike: 1. 6. kantavtorico in antropologinjo Katarino Juvančič, 29. 7. Juša Škrabana in njegovo pesniško prvenko Ribja hoja, 9. 11. Mirjam Dular in njeno prvo zbirko fotoverzov Stikanja ter 7. 12. zmagovalko literarnega festivala Urška Nino Medved in njeno prvenko Drseči svet.

Namesto srečevanj v živo smo začeli s tematskimi pesniškimi večeri preko spleta. Imenovali smo jih Odpri zasloni, v prvem (24. 10.) smo testirali, kako lahko to počnemo preko spletne aplikacije in oddajamo v živo preko Youtube kanala Pesem si, v drugem (7. 11.) smo predstavili zbornik Pesem si 20 – posnetek so predvajali tudi na Centru za poezijo Tomaža Šalamuna, kjer bi se sicer v običajnih okoliščinah odvijala predstavitev novega zbornika. V tretjem (21. 11.) smo brali svoje pesmi in pesmi, ki so nas navdušile v zadnjem času, v četrtem (5. 12.) smo prebirali humorne, zabavne in ironične pesmi, v petem (19. 12.) pesmi pričakovanja, upanja in svetlobe, v šestem smo nazdravili novemu letu (2. 1.) z zdravicami, napitnicami in pesmimi, ki vzbujajo veselje ... Do trenutka, ko to pišem, se jih je odvilo že 12.

Skozi Odprte zaslone smo prisluhnili pesmim Luke Benedičiča, Lare Božak, Lidije Brezavšček, Jureta Drljepana, Mirjam Dular, Marie Helene Esteoule Exel, Ane Gantar, Gregorja Grešaka, Dunje Polonce Guček, Roka Horžena, Jasne Janež, Aleša Jlenka, Antonije Jereb, Katarine Juvančič, Aleksandre Kocmut, Tjaše Kocmut, Mateja Krajnca (ki nam je polepšal večere s svojimi uglasbitvami in kitaro), Dominika Lenarčiča, Matjaža Lutariča, Urše Majcen, Mateje Mohorko, Milana Novaka, Irene Pajnik Beguš, Tine Pegan, Ane Porenta, Petra Rezmana, Ljubice Ribić, Miha Severja, Ifigenije Simonović, Žiga Stopinška, Vesne Šare, Sare Špelec, Ramiza Velagića, Helene Zemljič in Milana Žnideriča.

Sklenili smo, da bomo Odprte zaslone oddajali tudi naprej, saj se nam lahko pridružijo avtorji iz vseh koncev in krajev, če so le opremljeni za videokomuniciranje. Sledite objavam na Pesem si in se tudi vi kdaj pridružite ali pa si kakega od večerov oglejte za nazaj, saj so shranjeni na že omenjenem kanalu.

Ko spet pridejo časi potovanj in brezskrbnih shajanj, se gotovo srečamo kje tudi fizično. Do takrat pa je tu nov zajeten sveženj poezije preteklega pesniškega leta. Zbornik Pesem si 21 je prepreden z vdolbinicami, rovi, brazdami, vršički in poganjki, na katere so se ujemale za ta čas tako značilne besede. Poezija in epidemija se morda nikjer ne rimata, a obe boste našli tudi med odkrivanjem letošnje pesniške bere s portala www.pesem.si.

Zdaj pa brž naprej, želim vam dolgo uživaško branje!

Ana Porenta

Pesem si izbrana

Majda Kočar, ob potoku

Neskončnosti

Odpelji me daleč.
S svetlobo rok
me razsuj med grozdje dni,
med sok fig in pomaranč,
med zlate mozaike dihanja.
Blago piha veter.
(Moje nebo,
najina drevesa.)

V skrivnosti oči
trdnjave tujosti,
brežine senc.
(Moja žalost,
najina samota).

Iz dozorelih granatnih jabolk,
iz pečk,
iz mesa
mi tečeš med prsti kot čas,
lepljiva, gosta kri.
(Moja vprašanja,
najina bližina.)

V ustih,
pod nežno tenko kožo
raztapljaš grenko sol besed.

(Moj strah,
najino iskanje).

Povsod je vznožje tvojega telesa,
obala ozvezdij,
globoko, molčeče
bitje neskončnosti.
(Moja rojstva,
najine smrti.)

Pesem pomladi 2020 po izboru bralcev

Utrinjanje

Od daleč gledajo te bele sanje.
Oči odprtih so zenice črne,
ki širijo se v mirno valovanje
belih gazi, ki delajo jih srne.

Žito sekund in let poseješ vanje,
da se dotaknejo dlani srebrne,
v mehko prejo se zaviješ zanje.
In vsaka misel se bolj čista vrne.

Le zdi se, da je več, v resnici manj je.
Le večne kroge dela, le obrne
te vsakič znova v novo potovanje.

V majceno piko te Neskončno strne.
Nikoli ne konča se to iskanje.
In zvezda se na tvojo pot utrne ...

Slovar neizgovorjenih besed

V Slovarju
neizgovorjenih
besed
molče
padajo
drevesa.
Prestrašeni,
Pozabljeni,
Izgubljeni,
Pregnani,
Ponižani,
Bolani,
Grenki,
Lačni,
Mrtvi,
Nemi
dež
drsi
po
vejah.

Dotiki

Potem
te nabere
v Čas iz poljubov,
v lesketajoči odsev bližine,
v čarobni c- kvark
večnosti.

V dnevu potem
te ne morem nabrati
v semenu regratovih lučk.

Razsujejo se,
ko se jih dotaknem.

Ločevanje

Neumrljive so,
mokre in krotke
besede,
ki se bele
ustavijo pred tabo.

Počepnejo,
da jih po vlažni dlaki
pobožaš
z orokavičenimi željami.

In še hočejo.
Še želijo.

Reka v njih
zbira svoje kaplje,
brez okusa
se ti prelivajo v oči.

V potopljene čolne
skriješ svoje solze,
razgaljeno prozornost dni.

Da se ne morejo ločiti od vode.

Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.

Haiku

na stari kljuki
molčijo pozabljeni
odtisi v rji

Kratka pesem pomladi 2020 po izboru uredništva

Haiku

v zevu modrine
iz rane oceanov
raste otočje

Molivka

Glej, skoraj zima bo in zrak diši po snegu,
zmrzal oblači vode, kvačka pajčolane,
obveže poke v drevju, v zemlji, kakor rane
in krošnje ogolele nad mrtvilom v bregu.

Kot duše se nad reko plazijo meglice
in v čuden modro siv oblak je mesec legel,
samoten tulež volka se je lačen vpregel
med glas skovirjev, v lajav smeh lisice.

Tema razbarva se v razkritju mrzle lune,
ko s toplim molkom me zaviješ v domovanje,
gorkoto nemo vpлетam v črno perje vranje
in jo kot svete psalme vstavljam v trde kljune.

Pesem jeseni 2020 v formi po izboru uredništva

Bele domine

bel oblak na modrem nebu
sončni žarki kot šivanke
v črn gozdič na nizkem bregu
svetle pletejo ostanke

med temino všita bela
se pripenja v čadast mrak
mračna se je v žolto ujela
tam zastane mi korak

kot obleko harlekina
nosim v sebi raj, pekel
siv oblak poje jasnina
kaplje zla so star plevel

Iz mladike robide ne zraste hrast

Nad temne vôle čas gre predvečerja,
nebo zrcali v njega se gladini,
enaka sta – vsak s svojimi spomini
in zase vsak pravico hrambe terja.

Ko zlijeta z nočjo v temò se isto,
preplete se višav, globin usoda
in v eno zmeša bivanja posoda,
vodovje vse preceja jutro čisto.

Takrat se ločita kot dva svetova,
spet človek pije vodo, zre v oblake,
ko se ponuja staro v novo znova.

Tako kot pred ljudmi oblastne spake
gredo lisic se, lovcev, psov in lova,
a plen in lovec sta iz iste mlake.

Rožmarin

Ujemi me v dlani kot seme,
v toploti se odprem, vzkalim,
odvržem lusko kakor breme,
iz popka bujno zacvetim.

Ovijem se ob tvoje prsi
in srkam sladke nežnosti,
šumi kri v žilah kakor trsi,
ko veter skozi njih hiti.

Vse več cvetov navzgor poganja,
tja do oči, kjer zeleniš,
a kot bi trenil, se že sklanja
ovlost v prhllost in drobiž.

Razpiha me v nebo nad trave,
molče v semenu misli spim,
nekoč, ko bodo zvezde prave,
zasejem se in spet vzbrstim.

Janez Virant

Rumena

Za deblom skrit
brusim svoja rezila.
Tvoja rumena ruta
diši po laseh in dimu.
Vse je zaustavljeno na žvižg
in zavijanje vetra.
Ogrnjen v rumeni vonj
se kačasto plazim
čez podrto preperelost.
Bleda slana hladi
izvrženo rodno seme
v odprti golt. Rdeče žrelo.
Mahovita melodija mi krade
temen kos srca.
Hlipanje v ritmu.
Lahen je gozd,
ki ga čuvajo angeli.

Vseobsegajoča Lakota je trša od gomile.
V listju šepetam korakom,
ko grem nad zver,
ki pozna vsa moja votla imena.

Pesem pomladi 2020 po izboru uredništva

Pretekla

Preteklost je slavna
nažrta mesa in nalokana krvi
minuli časi
težki
romanje v drobovje
enako beračenju po telesu
zlati
plaho tipanje skozi srce
enako kraljevanju po duši
blešči se skozi odprte oči motnih luž
kot reka
ki se v mesečini vrača
v presahle vodnjake
v njihove kamnite obzidke
z marmorno culo na rami
vedno na poti
kot izvabljena žgoča resnica
čez vse brazde in gube
kjer se bleščijo solze mater
zlovoljna zasika ni konca
krvavih rok
boste postiljali otroška ležišča.

Preden

bova spregovorila o ljubezni
se boš objeta
spreminjala v led
zasanjana v divje stvari
v prastari zgodbi
imajo najini dotiki
lastna prekratka življenja
skrbno ti bom naštel
vse besede
ki jih znam o tebi
in tudi vso tišino
pa tisto globoko žalost
prebivajočo onkraj solza

Odisej

Sirene neme
omamljene od bleščanja jader
in do krvi zategnjenih vrvi
skrbijo
da moj stari pes ne bo poginil zaman
moja puščica je bleščeč čoln
ki ga krmarim kot divje srce
skozi bučanje in lepljive pene
napenjam tetivo starega loka
izmučenih dlani ne popuščam
težka je pot težko je morje
ta otok je migetajoča prikazen
ta ljubezen goljufiva in hladna.

Razglašena

V ugaslih gnezdih krokarjev
je razglaseni veter
raztegnil prozorne sveče
v dolge ledene solze.

Jaz
obešen strupen zelen pajac.
Ti
živa v teatru vijoličnih oči.

Ljubi me!
Ljubi v plahi bližini.

Matej Krevs

Ubožni poet

Bil je tožen čas virozen,
ko sem se odpravil v mesto,
da bi si sposodil knjigo
Heinrich Heine: Romanzero.
A vse knjižnice bile so
že zaprte. Neverjetno!
Že je tu koronavirus ...
Pa bukvarna? Ta na srečo
še deluje, noter vstopim,
če imajo to zadevo ...
Da, 6 evrov. Dobro, plačam.
Mrak je bil že, ko v svoj geto
peš, ubog poet, sem vrnil
v stanovanje se podstrešno,
v blok, ki ždi na robu mesta.
Tu živim življenje revno
z lonci, ki v njih dež mi lije
s stropa trhlega, z marelo
vso že preperelo, ki nad
glavo jo imam razpeto,
da mi ne kaplja, ko pišem
na modrocu svojo temno,
depresivno poezijo,
a vse bolj opažam, vedno
manj imam navdiha, piha
mi skozi dimnik stari, sneg bo,
jaz pa brez polen in dračja,
letos res bo hudo leto,

zdaj pa še ta pandemija,
kaj bom v peč dal, pest sonetov?
zadnje dinarje pokadil
sem za tole bukvo, teslo,
ah, da bi me vrag pocitral,
toda zebe me, na delo!
založnik moj hud bo zopet,
če ne bo vse prevedeno,
poslovenjeno do roka,
kje je knjiga, kar na slepo
jo odprem, joj, nič ne vidim,
noč na mesto lega, svečo,
kam sem svečo dal, frdamte!
eh, sinoči padla, hecno,
mi je v školjko, ko sem lulal,
brez elektrike nesrečno
se ponoči zaletavam,
v stene kakor slepec, res bo
čas, da preselim se, mesec
ali dva pa grem – na cesto!
mesec? hej, ta mi bo svetil,
polna luna bo potrebno
dala mi nocoj svečavo,
gremo, stihoklep, na delo!
k oknu rit primakni svojo,
naj ti s pegazovo zvezdo
sestra luna zdaj pomaga,
da prevedel boš uspešno
tole knjigo poezije,
morda prav pod takšno bledo
je lučjo nekoč napisal
Heine ta svoj Romanzero.

Pesem pomladi 2020 v formi po izboru uredništva

Post-mortem

Ulivali so mi že spomenik
po smrti, že kadil razbeljen bron
se iz kalupa je, ko večni zvon
se oglasi in iz grobov navpik

mrliči vstanejo na sodni dan,
hitijo tja, kjer bog ima svoj štab,
vsak okostnjak prignan je v divji trab,
vsak si želi, da smel bi v rajski klan,

le jaz kot zombi truden in zaspan
počasi se iz groba skobacam,
od božje njive napotim se v bar,

tam pijem pivo (beri: ene par ...),
pa grem, na sodbo grem poslednjo malce trd,
jo odkrevsal bom v pekel ali rajski vrt?

Grozljivka

V postelji ležal sem, gledal
nek prastari film, grozljivko.
Noč Valpurgina bila je,
noč prečudna, z mesečino,
ki oblivala skoz okno
mi je sobo z lučjo sivo,
s sencami oblik strašljivih,
z zvoki čudnimi, s tišino,
ki jo kdaj pa kdaj razparal
pasji lajež je na silo ...

Allan Gray, junak grozljivke,
stal je s svečo na hodniku,
kar zasliši trkanje se
po lesenih vratih, v hipu
mu srce je otrpnilo,
kot bi priča bil prividu,
od strahu se naježi ves,
v tem potrka drugič ... Kristus!
da na mojo dver zdaj trka,
slišal sem razločno, kvišku
dvignem se, ves trd počasi
k vratom stopam, glej, na zidu,
moja senca – sključen starček,
kakor v kakšnem gotskem filmu,
riše svojo silhueto,
slednjič sem pri vhodu in tu
dvakrat ključ obrnem v desno,
da preprečim vstop vsiljivcu.

K oknu stopim, da nadiham
svežega se zraka, čudno
zadušljivo je v tej sobi
moji, kakor da bi truplo
mi pod posteljo trohnelo ...
Ah, svežina, končno! v luno
se zazrem na nebu, z listjem
pol zastrto, nedoumno,
ko zaslišim zopet tisto
trkanje na dver obupno ...
Ves odrevenel pri oknu
stal sem, prav počasi, z muko
sem obrnil glavo v smeri,
kjer to trkanje zloslutno
se glasilo je, ah, tepec,
tam na postelji pod rjuho
pustil sem prižgan prenosnik,
to mi zmedlo um je, dušo.

V temle črno-belem filmu
Allan Gray je zdaj počival
v postelji, ko kar naenkrat
ključ v ključavnici zaškripa
in začne se sam od sebe
v levo smer vrteti, diha
si ne upa izpustiti
iz ust svojih, glej, odpira
dver se sama, toda zdajci
tudi moja vrata sila
odklenila je neznana,
prav počasi hrastovina
na tečajih se škripaje

k zidu bledemu pomika,
kdo stoji za vrati? Mati,
o moj bog, kako si ti zdaj
me prestrašila! In reče:
Ah, oprosti mi, zanima
me, kdaj delaš jutri? Jutri?
Nočno imam, si pozabila?
Zdaj pa v hipu kot privid se
mati moja mi približa
z nožem v roki, poblaznela
reče mi: Ne, pa je nimaš!

In zabode zviška v trup me,
blizu me srca zadene,
da po tleh se zvrnem mrtev,
toda ne, živim, zdaj vzame
ostri nož iz mojih prsi,
gledam jo, kak mrtvo hladne
njene so oči in kretnje:
Kaj sem storil ti, da name
si planila, draga mati?
Toda nič ne sliši, stran gre ...
Vidim zdaj skoz okno: luna
je krvavo rdeče barve,
cela soba vsa rdeča
je od lunine svečave,
vtem se vrne mati, s kolom
in kladivom zdaj gre nadme,
joj, mar še ni konec boja,
mar miru ne bo še zame?

Priostreni je količek
na srce nastavila mi,
pa po njem s kladivom mirno,
a močno udarila in
ostra bolečina v hipu
me je vsa preplavila, kri
brizgnila je prav do stropa,
kot fontana, ah, bila bi!

Še udriha po količku,
kladivo vihti kot nora,
toda kaj za vruga zdaj se
z mojimi zobmi, o groza,
med torturo to dogaja?
Rastejo, o nočna mora,
mi podočniki, vampir sem
in zato umreti moram;
zdaj razumem, polna luna,
noč Valpurgina tesnobna,
sta me spremenili v bitje,
ki ubija ga svetloba,
krucifiks, srebro in česen
ter blagoslovljena voda;
jaz sem Nosferatu strašni,
utelešena sem zloba,
le udrihaj po količku,
mati, da ne bom do groba
krvi sesal ti v lastni hiši,
naj konča se ta nadloga,
zame smrt bo odrešitev,
zate – konec nepokoja!

Nagrobni sonet

Mar pospremili k pokoju
večnem me iz rojstne hiše
vnuki bodo na grobišče?
Bom kot praded padel v boju

in na tujem v skupnem grobu
našel zadnje si ležišče?
Ali pa na skrajnem robu
me sveta nekoč poišče

bela smrt v polarnem krogu?
Kjer si že zaspal bom v bogu,
v tej slovenski rodni grudi

ali v Sahari odljudni,
vem, da spanec ta nevzdramen
enkrat se končal bo, amen.

Smrt cerkvene vešče

(V letu gospodovem MMXX)

Plesala sem okrog telesa sveče,
ki jo slači plamen,
in v tem striptizu svečave
sem si, vešča stara, osmodila krila ...
- Tako je prav, se zakrohoče stenj,
Ni maše brez kadila!
H krstilnemu sem kamnu pohitela (vtem
mi je začel goreti trup),
da bi si krila osmojena pogasila,
toda suh je bil kot poper,
ni kaplje vode v njem bilo, o ti, Marija,
vsi svetniki – pomagajte!
Rit gori mi sredi božje bajte!
Naj zajokajo na stropu angeli,
da se v solzah rajskih ohladim,
vrata tabernaklja mi odprite,
da se v vino potopim, ah, pohitite,
res predolgo traja že ta maša;
mizerere orgle zaigrajte –
jaz umiram, kot Devica Orleanska na grmadi
zdaj izročam dušo bogu, o farani,
ah, molite zame, da na oni strani
se odpro mi vrata raja,
pa vam izprosila bom pri nebeščanih,
da kuga ognja vašega se kraja!

Vesna Šare

Kako so hodili

hodili so s traktorji
na žago hodili
z rokami kot veter
z gozdovi hodili
potegnili so sebe iz sebe
in vlekli
hodili zavezani
črni prelestni
hodili so sami
v razkosani dan

*

vzeli so vlake debele kot bolhe
vzeli trebuhe in brcali pot
vzeli so prst
potopljeno s kolesi
vzeli mlatiče
skajene v minuti
vzeli sprevodnika strtih oči
razglednico vzeli
vzeli naramnice ples bosih bokov
vzeli so pesem očete so vzeli
očete kot kes

*

zoreli so v sredo v konec začetek
zoreli v sredico
poroko krst slavje
zoreli znoreli v vrhunec
v sončne oblake in slake brez odra
zoreli s tančico okoli zapestja
zoreli v norost analizo sintezo
hruškovo slino in čokolado
znoreli pred šibo
pred steklom zorenjem
zoreli znoreli v luknjo
umazanih zob

*

kričali so tresk kako so kričali
skričali gejzirje teme in presledkov
pod mizo kričali
v gumbe vezi mikrofone
kričali v močvirja
zajahana s poda
kričali v močvirja
v knjige v semena
spi dete spi dete spi

*

dolbli so v mehko izdolbli tujine
dolbli v mater prekrižanih nog
dolbli v žile možgane besedja
izdolbli so kamen
izdolbli so kruh

*

vabili so v roke
na hrbte ramena v žepe svetilk
vabili na križe razkrižja
v besede sodišča naslove
vabili so glave v glave komolce
vabili v stojo v kolo žlebove
vabili zvabili bili so vročični
bili so milijonski
in šli so povabljeni
in šli so skrivaj

*

jemali so buče s svojih nevest
jemali poglede
krpe jemali so cunje na kolih
obale z mostiščarji in rokodelci
reke s poplavami roke s tokovi
žene z možmi so jemali
očake mladeniče puhastih nog
poslednje trenutke
babuške z dojenci
mečavo nevihte plazove turkize
jemali so muhe
jemali so hiše
jemali so črke z besedo naprej

*

ko ni šlo naprej so ležali
ležali so v vrsti sotočju narastku
ležali na drugem v temni bleščavi
ležali kot živi ostanki teles
in ko so ležali so peli mrmrali
peli o vojskah o vrečah o zraku
o blesku zamikov
peli besedi zaprtih ušes
ležali in peli in peli leže
da je nad njimi stokrat povrgla
nebesna boginja soli

*

dolbli so v mehko izdolbli tujine
dolbli v mater prekrižanih nog
dolbli v žile možgane besedja
izdolbli so kamen
izdolbli so kruh

Pesem poletja 2020 po izboru bralcev

Saj me ne mika

saj me ne mika
v temo
in samoto
ob tej uri
ko ob cestah
na vzglavnikih
ležijo hiše
ležijo drevesa
ležijo smetnjaki
ležijo otroška igrišča
še zvezde ležijo
na robu
pernatega neba
in čisto na koncu
kjer ni več nobene
roke
leži svetloba
in čaka
da pridem z lisicami
in vklenem
to temo
to samoto
ki polega vse
ker so hiše same
ker so drevesa sama
ker so smetnjaki sami
ker so sama otroška igrišča
in čisto na robu
so same zvezde
v temi
v katero ne grem
ne danes

globoko

globoko je segla pomlad
in globoko stojijo
smreke v globeli
ki se izmika
korakom z roba
besede

lebdijo med nami
vrvohodke
krilijo
in se nas dotikajo
brezstično
rekoč
ne požrite nas

z rokami kot grablje
z lasmi kot pijavke
z rameni kot potres

podirate klicaje
in vdirate
v nas

besede
ali so
besede
dovolj

Kaplja

Včasih je dobro
misliti na nič.
Ali na vse.
Včasih je dobro
biti pesem v nastajanju
in jutrišnji dan
in svoj smeh.
Včasih je dobro
odvezati vezalke,
odvreči vse plašče,
raztrgati kožo
in biti kaplja
v obliki srca.

Sašo Zorc Florjanski

Kruiku

Premražen klošar
pred durmi vinotoča
fehtha za masko.

Kratka pesem pomladi 2020 po izboru uredništva

10. veliki traven 2020

Rožniški sprehod.
S Cankarjem pod pazduho
kramljava molče.

Senryu (nepokorščina)

Drzen prekršek.
Oblak odpira gratis
avtopralnico.

Več v besedju kaplje ni krvi

bogve ...

bo v poljan' kedaj še vigred cvela
mar jo strahuje noč zateta v svit
bode čut šep'tanje v krošnji h'tela
- prid' ljub'ca v brezje me obudit' ...

bogve ...

kako b' zdaj v log slavlja pela
me zvabila 'z onkraj 'z venkaj sna
ak' ne bode vigred na vejo se'la
da ji glasko tuge v kljunc poda ...

bogve ...

ak' še b' mi postelj dečva 'stlala
ta krasotna vila ki s'm jo ljubíl
mi v jesèn šumljala me vahtála
ko s'm ji v zbogom le solze st'ril ...

bogve ...

bo kedaj še stihe moč skončati
saj več v besedju kaplje ni krvi
- nebroj sem ji tak' h'tel jih 'dati
a je le plitev štrc spolzel z dlani ...

bogve ...

bo kedaj v jesen še vigred cvela ...

Bilo je kar bilo je ...

na večer bode treba stih skončati
odet starice v zguljene platnice
bilo je, kar bilo je – več ne bode
na jèsen kod začut' ni mlade 'tice ...

ni moč izpevat pesmi o pomladi
poljé obrasla ljuljka je prekleta
bilo je, kar bilo je – več ne bode
le misel nanjo v zori je spočeta ...

a hitela v svet krasan si iz peresa
rodino verz za verzom zaobjela
bilo je, kar bilo je – več ne bode
za stalom boš v pajčini zabledela ...

kje sled urezat čez porobje zime
smehljaj izvabit na kameno lice
saj bilo je, kar bilo je – več ne bode
trohnel bo mrtvi stih izpod platnice ...

Lara Božak

Paradižnik sosedov paradižnik

Če bi si vsaj enkrat drznili svoj pogled
uperiti v podzemlje, h koreninam, z enako nonšalanco,
kot jo premoremo ob skrivnem skeniranju mer
sosedovega paradižnika, bi morda spoznali,
da je tudi on, sosedov rdeči paradižnik,
če ga pustiš dodobra dozoreti, pod lupino mehak,
da bo tudi on pretlačen v krožnik mezge
(ta bo le drugače začinjena), sosedova babica pa bo
sosedovo
mezgo sosedovim vnukom postregla z enako
mero ljubezni, enako dobrodušnostjo in enakim
zadovoljstvom,
ki ga vedno izda tisti privihan kotiček na njeni
zgornji ustnici, kot bi to storila tvoja.

Takrat bi morda spoznali tudi, da bo prav ta sosedov
paradižnik nemara postal sosedov protestni rekvizit,
ki ga bo nevrotično zalučal, sicer ne v isto ugledno
osebo,
pač pa z enakim zanosom, vnemo, strastjo
in hlastajočim upanjem po nečem boljšem
(karkoli to zanj že pomeni), kot boš to storil ti.

Če bi si vsaj enkrat drznili svoj pogled
uperiti v podzemlje, h koreninam, z enako nonšalanco,
kot jo premoremo ob nočnem oprezanju za
merami sosedovega paradižnika, bi morda spoznali,
da se tja, po drobnih gozdnih ceveh, iz naših spalnic
stekajo iste solze, iz naročja drugačnega kalčka,
a iz enakih solznic, iz enake substance, enakih oči,
istih src.

In da so tam, v podzemlju, kamor se stekajo naše trpke,
mokre, svečane resnice, solze eno.

Pesem poletja 2020 po izboru uredništva

Potovanje v središče Zemlje

ko grem v tišino
plezam navznoter
ne zarežem s skalpelom
ne iščem prenasičenih artefaktov
ne razkosam se
iz telesa
mezijo gorke kaplje lastnega poveličanja
potrpežljivo jih raztezam
če so to tipalke ne vem
oprezam za razgledom na površje
opazujem jih z vznožja pozabljenega melišča

ko grem po mir
se potopim v bližnji hrib
vase ne zarežem z melanholijo
niti se ne razkosam v iskanju pik
ko razprem roke
sem vsa bosa
razgled je že moj
ždim z vrha odkritega melišča
in samo sem
polnočna duša preseva deročo množico
hrup odmevajočih besed je žvenket skrivnosti
tloris so pike ne vijuge
in mirna je življenjska gladina

Up, always up

luna je v ščipu
vejevje na zabuhli scenografiji
sivosenčnega neba razmetano
odmevi mačjega ravsa danes
nadomeščajo preroškost vetra
dim kadila zvezde
in vse to lahko pomeni le eno
ponoči boš sanjala na
peti strani neba

v svojem letu boš hitreje utripala
si z nočnimi pticami podajala razgled
in čeprav te večnost
že dolgo več ne mami
se boš naslednjega jutra
spotaknila ob
minljivost

niso ti povedali da
krize prihajajo ciklično
da tega ne boš znala ustaviti
in da je tako prav
z vsakim ciklom se namreč dvigneš
po toplem masivu vertikale
in zvestoba znotrajčasje
te vselej pospremi v novo elipso
skozi obrate se brezpogojno širiš
in z vsakim obratom je tvoja koža
manj prepíšna

neizbežnost vzgona poskrbi da
bitjem in stvarjem vse spretnije
iz ustnic pobiraš zamaknjena bistva
tudi šepet slišiš razločnejše
le tvoj metrum potihne
v novo metamorfozo
in neko drugo zavedanje
ti daje voljo

za krepitev ravnotežja
potrebne za dihanje in nočne prelete
se je kdaj dobro postaviti
na levo nogo
desno zložiti v trikotnik
upreti roke kvišku
morda celo zapreti oči
počakati

nirvana ali epilog nerodnega padca
praktično vseeno

Luna

bleda je vznemirjenost
ki golta v svoje pore
po volhkem diši ta večer
nekaj v somračni sapi te priganja
globlje v tvoj korak
začutiš kako se premaknejo morja
potem se premakne še nekaj v tebi
ustaviš se v njeni eterični silhueti
slutiš kako pleza vate
in te dobi in te ima
si njen

pripravljena deliti svojo ednino
te spere s solzami človeka
sol je sedativ razbolele globočine
in čutiš kako si močnejši
pripravljena deliti svojo ednino
vate zasadi semena človekovih zgodb
ki so ji bile pripovedovane
in nad katerimi bdi
čutiš kako si bogatejši
kako si ves
pod razpadlo masko dneva

ustaviš se v njeni eterični silhueti
in veš da je v želji
da jo razorožiš skrivnostnega
razorožila ona tebe
človeškega
vidiš da se bo kmalu prelila v sonce
zlitina melanholiije in diamanta
še ti postaneš skrivnost

O razpokah

nisem prikrila
begajočih lis
ki najraje pijejo
moje roke
in tako rade šepetajo
olivnatim venam
naj ostanejo tam
kjer so
ponosno osvetljujejo
glavnino
naj utelešajo
iskrenost
razpoke
ker le one lahko celijo
vi pa v njih ne iščite
pripovedi
o nevidnih bodljajih
povedala vam bom
da so kot korenine
starega drevesa
ki v rasti trgajo skalo
narazen
so kot voda
ki v risanju poti
spodjeda čeri
in njeni vrtinci
brez mrtvih rokavov
ne bi bili to
kar so
živi

Samo Kreutz, albin

Haiku pentlja (zgrabljene bilke)

Zgrabljene bilke.
Med padlimi stebelci
koščeva senca.

Koščeva senca.
S travnika jo odganja
dečkova igra.

Dečkova igra.
Še nikoli bolj žive
zgrabljene bilke.

Pesem poletja 2020 v formi po izboru uredništva

Haiku (#82)

Križ sredi vasi.
Složno si ga delita
Kristus in megla.

Trajanja

natekla se je že brezmejna jesen

ko sem s kože dvorišča spraskal stopinje
čeprav nisem vedel čigave
sem njihove ostanke
obesil visoko pod strop svoje hiše

naj se posušijo

kajti še preden se zares razvname zima
jih spet vzamem v roke in iz njih sešijem svoje
bolj udobne ter mehkejš

da bi naposled vendarle trajale skozi celotno naslednje
leto

Stopinje v dlaneh

Naposled se naveličaš
tudi dišečega hlebca daljav.

Takrat obsediš za vogalom še zadnje hiše,
močno pregnetene
s tvojim časom in vonjem,

ter si vzameš v roke
stopinje,
da prisluhneš kapljanju prostora v njih,

ko mahoma spoznaš:

ves preostali svet so le mesta,
ki si jih bolj kakor zase ustvaril za druge.

Zjutraj si poletje

globoko pod jezikom rastejo koraki

čim odpreš usta
ti skoznje
odtečejo širom vzkipеле pokrajine

čudežno pomlajena drevesa
in rumeno tleča polja

a vseeno v tvoj dan kdaj vdrejo tista zmršena mesta
betonsko mrakobna
ki jim nikakor ne razločiš obraza

le hrbet

pa drugega več nič
čisto nič

da jih do jutra znova poseliš z barvami svoje
prisotnosti

Aleksandra Kocmut - Kerstin

Pilatik

Niti za hip
si ne znam predstavljati
tako globoke teme,
kot je ta, v kateri ždiš.
Vendar pa vem zanjo.
»Tema, ki je prihajala s Sredozemskega morja,
je zakrila mesto,
ki ga je prokurator sovražil.«
Nova slava je odveč,
na tisoče knjig že govori o tebi,
na milijone belih strani,
ki jih ne boš nikoli dosegel.
Levi ti bo rekel – nič hujšega kot –
stari sofist.
Toda sam boš, o, tako sam.
Morda pa boš imel srečo,
in ko ti bo na večer večnosti
zadrhtel glas –
»Saj ni bilo usmrtitve,
kajne da je ni bilo?« –
bo On odgovoril,
da ne, da se ti je samo zdelo.

Kljub temu bo tema
enako globoka,
enako razjedena,
polna poči in škrapelj,
naseljenih s podobnimi
bitji pogube.
Kljub temu
boš sam.

(Citata in sklici so iz romana Bulgakova Mojster in Margareta.)

Pesem jeseni 2020 po izboru bralcev

Nezaželena

Ne veš, da sem hčerka.
Z roko, ki visi v prazno,
kadar drgeče. S premalokrat
objetim telesom. Z očmi,
ki so včasih verjele v boga.
S preperelo vrvjo za prtičke,
ki uglajeno prekrijejo
črvovino.

Ne veš, da sem mama.
Ne veš, da me uživajo
v kosih z veliko zabele
in da vsako noč poženem
na novo. Z malo bolj uvelimi
listi in z vse več koloradskimi
hrošči. Ne veš, da je
v moji senci še vedno otrok,
ki čaka, da mu položiš pod solzo
krpo sočutja.
Ne veš, da sem ženska.
Misliš, da sem poleno.
In bog mi pomagaj,
včasih zato še vedno
razpadem na trske.

Menuet v zemeljskem ključu

Ulice mesta razpira srebrna žila luči.
Na luninih statvah se tkejo preproge svetlobe.
Mostovi, oviti v trakove snega, povešajo v vodo oči.
Dimniki puhajo kakor gospodje cigare zvestobe.

V stekleni krogli prostora se ure vrtijo po svoje.
Na drogu spomina se čas spusti v veletoč.
Vesolje molči. Vesolje ima pesmi svoje.
Perihelij nad severno mejo razgrinja zelenkasto noč.

Pa kaj, če v podobah sveta zmanjka človeške.
Morda smo poniknili v žile srebrnih luči.
Učimo se hoditi bosi, nositi nasmeške,
z možganskega debla odluščiti znanje pradavnih moči.

Morda pa je to le ta pesem – ki krene po svoje;
povsem neodvisno od naše zavesti in volje
po svežem pršiču tapljava vrisuje zavoje
pozabljenih cest. In molči. In posluša vesolje.

Dejan Štiglic, naprimerjanez

identiteta

inhaliramo preveč kož

in ko je čas
da oblečemo svojo
nam zmanjka

garderobe

Kratka pesem jeseni 2020 po izboru uredništva

bodi neveden na ta sončni dan

lahko da je *večno*.
mogoče pa je
čas
ki se igra s tvojim čustvom
ko je vse kar imaš
selfie s sončnim zahodom.

Šrodingerjeva mačka

ženska je urgenca.
zmeraj se nekam mudi.
katastrofa je če
se stoji pri miru.
bizarno je če
ne meditiraš.
hoče karate
budista in
spečega krokodila
vse v enem –
da ga razčleni.
na razstavo postavi tudi njegov jezik.
ga požre s kostmi vred.
bruhne samo kepo.
in to ima rada.
ker je bolj nežno za crkljanje.
in če je vse stopljeno
in če iz cukra ne izcedi
nobenega milimetra romantike več
in če je skregano z logiko
in če ti umori dioptrijo
in če si brez opozorila skrajša lase na fantka
in če in če in če
in če te ima rada
in če ji je vseeno kako neurejena je tvoja brada
in če imaš manjša stopala od nje
in če si Snickers njenemu Marsu
in če in če in če
in če ti naredi sendvič

in če nariše Mlečno cesto v strop
in če namesto tebe parkira bočno
in če in če in če
vseeno je.
zmešalo nas je tik ob koncu
in preden smo dojeli kaj je narobe
je vstopila ženska
in Bog je zamomljal
da ne sme več počivati na sedmi dan.

kako se trebi solata

najprej zguglaš postopek
potem
si umiješ roke
obriješ brke in brado
paziš da se je dotikaš na
čim manj občutljivih mestih
ker so solate neobičajno seksualne
odstraniš vse nepotrebne besede
in pajke
mreže umakneš po želji nekateri se živijo
samo od njih
tudi ličinke in insekti znajo biti užitni
včasih najdeš vmes tudi kakšen sočen
glagol
nikoli ne uporabljaš noža
veliko se jih še zdaj plazi po sodiščih zaradi
nasilja nad solatami

seveda je pomembna primerna obutev
dodatne točke za zimske bulerje
visoke petke so bolj primerne za paradižnik
tam je več krvi in ob takšnih situacijah je
važno da si eleganten
preden jo zadušiš z vodo iz pipe ji
zabrundaš uspavanko
nekaj pač na kar se lahko pleše fokstrot
če vmes pozabiš kaj počneš greš na sprehod
se ohladiš
nadihaš
mogoče greš nazaj po daljši poti čez gozd
se spotikaš ob ideje
najdeš divji kostanj najdeš lisičke
najdeš borovnice
toliko dobre hrane
prineseš vse domov
zložiš na pult
in opaziš da te solata ljubosumno in

zaničevalno gleda
še vedno vsa mokra
v ustih se ji naberejo psovke
zmerja te s človekom in ostalimi grdimi
samostalniki
stojiš tam
in poslušaj
in poslušaj
in vse kar lahko razmišljaš je
da je solata ženskega spola
in da je za vse skupaj verjetno kriva tvoja mama
jebeš vse skupaj

natakneš si ušesne čepke
izštekaš vpitje in žaljivke
stlačiš solato v vrečko vržeš vse skupaj v hladilnik
greš v pritličje
besniš v pridevnikih
veš
čas je za kri
iz kleti vzameš paradižnik
si obuješ visoke petke
v levi roki nož
in pritisk v zapestju
se uloviš v svobodo
zarežeš
ubiješ
ugrizneš

nihče ne reče niti besede

bolj čudno od fikcije

kaj če bi imeli
namesto glasilk
strune

bi svet trepetal
pred zvokom

bi bilo srce mikrofona
za dotik

bi se ustnice našemile v
odmev

bi človek znal šteti vse
miligrame žalosti

bi se sploh kdo rodil kot karkoli drugega kot radio?

laž se začne
z najlonkami

z zgodbo iz mesa
in glasbe

in ne glede na to
koliko punc
ohromiš
s svojim baritonom

zmeraj bo tvoj vokal
steklo

in v sapnik ti bodo tlačile
besede
ki so brez samoglasnikov

dokler ne pozabiš kako
se alfa samec izgovori v korak

nebo
crkuje od smeha

je misel pretežka
za kost
in prste

in ti

igraš svoj
inštrument

igraš knjigo
med vrsticami

igraš žival

ko je prekleto jasno
da nisi ta svet

nisi muzičar

kvečjemu spotaknil si se
v pesem

komaj živ

in zelo brez besed

Marie Helene Esteoule Exel

My Heritage

31,1% Irec, Škot, Valižan
bitka pri Julianstownu, Dupplin Mooru
dan ugaša
njegovo telo se pogreza v zemljo
postaja lepljiva prst
zaradi odurne nadutosti tega človeka,
ki ga sili, da gre naprej
29,5% Iberec
bitka pri Aljubarotti, Rocroi
vročina načjenja njihovo telo
konji padajo na svoje jezdece
in njihova drobovja se pomešajo
22,6% Italijan
bitka pri Marignanu
Francija je njegova sovražnica
njen kralj je pijan od slave
velikodušen do trupel vojakov
12,5 Grk
bitka pri Termopilah
kopje izžareva v njegovem prebodenem telesu
njegove oči vidijo dalje od tega polja
predaleč da potemni
4,2% ljudstev Balkana
bitka pri Lepantu
nič več ne ve, kdo je
gleda tega drugega, ki mu je podoben
in ga prestrašen zakolje

Tukaj sem ... obstajam

31,1% Irka, Škotinja, Valižanka
Je na tleh, razčetrjena
Otopela in nasilnež se oddaljuje, rohneč
29,5 Iberka
Puščica se polagoma ugreza
Ona jo poboža, potem se zruši brez enega samega
krika
22,6% Italijanka
Kje je ta zadnji obrok
o katerem sanja, preden njen pogled ne ugasne
12,5 Grkinja
Hripavi kriki preganjalcev
sopenje brezupa
črnina
4,2% ljudstev Balkana
Roka, iztegnjena, prazna
njene utrujene oči se prepustijo
njeno življenje odneha

Tukaj sem ... obstajam

Pesem jeseni 2020 po izboru uredništva

Sabina Posedel, platanas

Prinašalka

Tiho čakaš v popku drenovega cveta,
se raztezaš v koreninah stare sivke.
Preko skal prelivaš svojo milino,
reka, ki miruje, teče, valovi.
V lahkotnem teku srninih kopit
rjoviš z močjo razjarjene levinje.
Ježica divjega kostanja varuješ
plod pred dotikom pozebe.
Igriv metulj in delovna čebela,
črčček, ki cvrči ... vse to si na poletni dan.
Si pesem kosa, ki tatinsko srka nektar,
in poganjek trte, ki ponuja sad.
S svojimi žarečimi očmi
prižigaš vesolja satelitov
in na meglena polja prinašaš luč.
Tvoj smeh ogreva okrušene stene,
ko jih visoko zлагаš
v varen dom za vse.
Vsak tvoj udar srca
objame lačne in utrujene skrbi,
da potolažene zaspijo.
V konici svojih sanj
se vsa izžeta daješ vetru, da te odnese.
Da prepiha, razmrši, počese ...
Vse, kar si.

Da se lahko spet prebudiš
med deteljo in klasjem
in čvrsto pogledaš lisici v srce.
Med njeno dlako zatipaš
tisti pristen vonj po sebi.
Ali pa je to morda srce volkulje?
Otreseš svoja semena,
preden se odpraviš naprej ...
Brez tebe bi življenje obnemelo.

Pesem zime 2020/21 po izboru bralcev

Darko Popović, xtc

Danes in jutri

nova normalnost
pred vsako pošto stoji
človeška vrsta

Kratka pesem zime 2020/21 po izboru uredništva

Sreča v nesreči

madež na cesti
povoženo jabolko
peška je cela

Perspektiva

Ptičja hišica.
Notri le koščki kruha,
zunaj velik kos.

Pred kavo

jutranji oblak
nežno se spusti name
pena za britje

Pravopis

spet piha veter
drevesu ki se maje
manjka vejica

Zima

Snežna odeja.
Ležim razodet. Čakam ...
Vroče poletje.

Računica

nič od nič je nič
nič od vsega je spet nič
nič ... se ne splača

Doma

Čas karantene.
Zaprt med štiri stene
preklinjam **OKNA™**.

Brezno

čevlji za na luno

številka mojih čevljev je triinštirideset
rojen sem pod srečno zvezdo
imenujem jo sonce
moje številke so napisane na roko
z njimi označujem kamne
ki jih srečujem po poti

številka mojih srajc je štiriinpetdeset
naj bodo kariraste lisaste ali enobarvne
v omari imam celo tri kravate
nehote sem oštevilčil tudi svoje potomce
zlogov ne znam številčiti
in na blagajni veletrgovin se ne znajdem najbolje
rojen sem pod srečno zvezdo
imenujem jo sonce

ko sem stopil v novo stoletje
sem slučajno vstopil tudi v novo tisočletje
z matematiko se ne razumem najbolje

ločim sicer enokaličnice od dvokaličnic
in znam prešteti prste ene roke
moje številke so vedno točne

ob prvi priliki bom pozobal tri koruzna zrna
koruza je enokaličnica in spada v družino trav
dali so nam jo indijanci
mi smo jim dali viruse in jim prinesli civilizacijo
v zameno pa vzeli krompir
ta se je na evropskih tleh dobro prijel
da smo se lahko plodili in množili
vendar nas nikoli ne bo več kot je zvezd na nebu
in luna čaka tisti trenutek
ko bo število vseh živih preseglo število vseh umrlih
da se zareži v brk

da se obarva rdeče

Pesem zime 2020/21 po izboru uredništva

pisani svet

hišo sem postavil na samem
med sivimi bloki sivega mesta
se vozim s sivim avtom po sivih cestah

v hiši sem sam
obdan z osivelimi obrazi žene in otrok
med gledanjem televizije
si govorim z monotonim glasom
ne trznem
ko žena zamenja tv-kanal

ves pisani svet je črno-bel

v službi delam sam
za sivo mizo bolščim v siv ekran
številke se nizajo v črte in včasih križ kraž
in diagonalno
črne na belem
melanholično se spogledujejo med seboj
kot moja sivina s sodelavko
v črnem kostimčku (imitacija Diorja)
sive oči globoko zrejo v prazno

popoldne me doma čaka kosilo
hrana je siva
brez vonja in okusa
ugodno prežvečljiva se ne zatika v grlu

običajno jo poplaknem s kozarcem mlačne vode

potem na divanu čakam
da se kot zgrbljena starka priplazi noč
ko se zarijem vanjo
siva posteljnina zadiši po vlažni zemlji

pesek

stopiva v puščavo
kjer pesek briše meje
se čas sipa kot žarka svetloba
in sonce žge teme do bolečine

pomešajva se med puščavske pse
oponašajva njihov tenki lajež
naj se nama ježi koža

vzvaloviva skozi sipine
pazi
kot kače za nama vijugajo
iz peska rojeni bogovi

zamisliva
puščavski vihar
pesek pljuska v obraz
reže
zapriva veke

spletam ti venec
iz trnja puščavskih rož

leževa v sipki pesek
prekril naju bo
do hladne noči

hihitajva se
hihitajva

brutalno

telo brez vonja laže vsrka misel brez teže
cesar je ležal gol
triindvajsetkrat preboden

plebejci so slutili da je mrlič v breztežnostnem
prostoru
srebrni kovanci so lebdeli nad posušenimi vekami

trgovci
so se kot blazni hihitali pod razmajano marmorno mizo
za mrliča so prodali nova oblačila

množica v žalnem sprevedu je zateglo pela
napev ki je spominjal na vrvež ribje tržnice
v letu suhih krav
ki je še imelo priti

branjevke so kričale ogenj
ogenj
zvijale so se kot jegulje v bistri mirni slanici
sargaškega morja

zmanjkuje vetra
krste lovijo sončev prah v svoja jadra

plujejo proti robu vesolja
jekleno jih objema mraz

misel zastane

neživa
kot voda v mrtvem rokavu

Ta napev bi imel v angleščini naslov Oh, Boy!

kozmos bo že hladen
ko bo mars poljubil venero
in se bo moja vesoljska ladja
izgubila v galaksiji porno zvezd

motorji bodo rjovelili v brezprostor
po kovini
se bo prelivalo sladko mleko galaksije
mraz bo dišal po živem srebru

in vse te zvezde
silna svetloba
hitra svetloba
sipana svetloba

kako ločiš jutro od noči
kot rumenjak od beljaka
ob glasbi cvrtja
se sreča lomi
kot pretanki led zimskega ribnika

vse te ribe
vse te ribe fant
vse te zvezde

o fant

Alenka Mihorič, modricvet

Na daljavo

Nam čas spreminja svet, to vsák ve.
Resnica: vladi nič ni sveto.
Hromi nas strah že celo leto,
zapira nas in polni rakve.

Sledim brezvoljno kapitanu
na ladji, ki se že potaplja,
a suše ne prežene kaplja –
živim v oblaku, na ekranu.

Veselje sila je zmuzljivo,
klepet na zoomu – to ni pravo.
Ko vreme je oblačno, sivo,

doma sam srebam grenko kavo,
ni več objemov, smeha v živo,
postal sem človek na daljavo.

Pesem zime 2020/21 v formi po izboru uredništva

***

danes se prodajajo zgodbe
ker če ni zgodbe
ni smisla
ni lajkov
ni smeha ne joka
ni zaslužka

vsaka objava
vsaka slika mora imeti zgodbo
kot riba v vodi
kot riba na krožniku
kot voda brez ribe
kot struga brez vode

danes se prodajajo zgodbe
v katerih ni veliko besed
a tiste ki so
morajo delovati viralno
da se lahko delijo množijo
med razdvojene ljudi

takoj zdaj
jutri bodo
pozabljene

Brez mleka in medu

zvončki brez trobentic
komu zvonijo?
upam da branjevkam političnega marketa
medtem ko nam trosijo
ovsene kosmiče

in odločevalci skrivaj
vino spreminjajo v vodo
še kolesa so nam okrasili
z lučkami samo da bi dali mir

cin cin cin zbudite se
in se razcepite na gluhe in poslušne
podpišite prazne pogodbe s hudiči
za belo belo belo novo leto

Lectov most

včasih pozabim
na resničnost
in si predstavljam
da je na drugi strani bolje

po tihem vem
da brbončice ne bodo zadovoljne
z nadevom
ki vedno pride naknadno
in se s te strani ne opazi

včasih pozabim
da ima vsak svojo resničnost
v moji neprepoznavno
brez okusa in teksture
kot megleni breg
na drugi strani mostu

to pa ne pomeni
da bom razmišljala
o različnih scenarijih
odločala se bom sproti
jedla bom takrat
ko lakote ne bom zmogla več
krotiti

Inventar

odpiram in zapiram svoje predale
a v njih ne najdem ničesar zate

ki me ne vidiš
ki ne slišiš škripanja hlipanja
ki se obme spotikaš

ostali so le papirji
še ti ne šelestijo s svojimi vogali
ostale so pajčevine in prah
v senčnih kotih razmišljanj
o neobstoječih gradovih

prodana za nizko ceno že davno
brez računa

Pesem si podčrtana

Dani Bedrač

Iz trgovine

v biorazgradljivi plastični vrečki
nosim pašteto, dve žemlji in otrplo srce
v svoj utrujeni upokojenski vsakdan.

Zima

sneg je bel
in led je spolzek:
vedno bolj pritiska mraz.

ob robu pločnika
majhen cofast pes
liže ležečemu dečku
okrvavljen obraz.

Sive trave

včasih obsedim
v naročju sivih trav
in brez občutkov strmim
v hlad svojega staranja.

Nina Bohnec, haven

*

Prišel si kot včasih kresnice,
ki noč jih odnaša tja v dalje.
Obstal si nekje med tišino,
iskal in izgubljal razdalje.

Še kdaj se zasidraš v odsevih,
kot mol se zabubiš v naglasu.
Še kdaj se utrneš čez sanje,
ki spijo razsute po času.

Pa vendar si v sebi le tujec,
bežiš in loviš se v imenu.
Kakšen minevaš v nokturno?
Kdo si, ko manjkaš v refrenu?

Odšel si, kot grejo poletja –
s prisego, da nočeš oditi.
Zdaj si že davno jesen in
boliš, ko se nočeš vrniti.

Ezoterika

Ogenj trga zle sekunde,
saje – kar je od krvi.
Le še fronte hrepenenja
mrtvim grejejo kosti.

Na otoku brodolomcev
vajenci usodnih ved
so odvisniki ekstaze
prepovedanih besed.

Nad obalo evforije
smrt se zgošča kot tandem
in čaščen malik Agape
služi sebi, ne ljudem.

Fragmenti

Včasih obstaneš
med zastrtimi ulicami
in opazuješ
konstelacije grafitov –
nekaj iščeš
in izgubljaš
in privzemaš religijo
ateizma,
kjer greh deluje
paradoksalno
in je prepovedano iskati
vprašanja.
Takrat te gravitacija
vleče
k večeru
in pozabiš,
da so jutra
tista,
ki se sesujejo v očeh
in bolijo
ob odhodu.

Borja Bolčina, Borja

KOPER ADVENT 2020

Morje je spolirano, leži po kotih, jemo mast,
to rečejo mornarji in jejo frtalje, dva psička,
dva taksija, dva fastfooda, stih s terena,
to so stih s terena, po dolgem času, jaz in
star avstro-ogrski kandelaber, oba absorbirava
ta megleni jutranji akvarel, prvi golobi priletijo,
naredijo orbito nad pretorsko palačo,
selitev ne pride v poštev, rečejo,
zaprejo se v deke in imajo tapecirane oči.

*

tudi moja nona je tako sušila perilo
kričala čez balkon

hodim v trte da bi slišal nebo
ponoči smo hodili po gostilnah in žrli pive

Rafkovo mamó smo imeli s sabo
da nam je kuhala tako odličen golaž

z etiko je konec
je bilo težko? je bilo rjojenje?

je bilo o sveti Frančišek!
butam v prazno

ampak tudi druge knjige
te večkrat omenjajo v takšnem kontekstu

zato ne bi bilo fer da te jaz izpustim
že tako se danes vse gleda in piše preveč površno

čista ignoranca
in v tem se strinjam z duhovščino!

Jezus in Courbet

Nekoč je šel Jezus po poti in srečal Courbeta,
ki je slikal ob Seni. Courbet, ki Jezusa ni takoj spoznal,
ga vpraša, če bi mu želel pozirati za sliko.
Jezus privoli in se usede na kamen ob reki.
Courbet je z motivom zadovoljen in nadaljuje s
slikanjem.

Po nedolgem času se nebo nad Jezusom odpre
in iz njega se ulije močna nadnaravna svetloba,
nad Jezusovo glavo pa se kot angeli spustijo golobi.

Courbet uvidi, da se je zaradi vse te silne lepote znašel
v težavah
in da mu slike ne bo uspelo končati po lastnih željah.
Takrat pa se mu Jezus razodene in razklene roke v križ,
da bi bil realizem v slikarstvu rešen!

Ananda Boutoute, Ananda

Korenine bengalskega smokvovca

Mogoče je vesolje kaos,
mogoče se je nekoč
nešteto delcev
po čistem naključju
strnilo v materijo,
mogoče je bilo včeraj po naključju
vijolično nebo ...

Ampak če se je nekje v Indiji
lahko eno samo drevo
razvejilo v gozd,
potem
se je iz drevesa
lahko razrasla tudi
galaksija,
ki je na oklepu želve,
ki je velikanka,
ki koraka po štirih ploščah,
ki so tvoje oko,
ki je rdeče
kot javorjev list,
ki si ga včeraj tako premeteno nastavil na mojo pot,
kot si premeteno razporedil cvetove po grmu,
da je do mene priplaval vonj bezga,
ko sem opazovala vijolično nebo,
ki je bilo polno oblakov,
ki so pluli,
ki so bili tihi,
ki so bili barve jantarja,
ki je počasi izginjal
v
aligatorjevem žrelu.

Neznosna majhnost bivanja

Vidim te v visoki resoluciji
in gore so primerno ozadje
za tvoje oči,
ki so kakor izprano nebo
po nevihti,
odideva po blatu,
lepi se nama na meča in podplate,
nekaj ga pustiva v sosednji luži,
ostalega odneseva domov,
v najino sobo,
da bo še tam nekaj življenja,
nekaj bakterij, črvičkov in ameb.

Ob poletnih večerih imava čas,
da vsakemu bitju
izbereva ime.

Haiku 2

park v karanteni –
ob blatni stezi javor
osamljen čuvaj

Uživajte! (dokler lahko)

Napisala bi pesem,
a so vse o koncu sveta,
o gorečih topolih
in padajočih soncih –
sosed pa je že obesil lučke na balkon,
kmalu bomo govorili:
- mater je mrz,
potem ...
- vroče je ko psica,
ko bo nekdo zakričal:
- prižgi televizijo!
in na ekranu bo Putin ali Biden ali Trump
(saj ni važno)
mrkega obraza,
mogoče bo avgust,
da bo v učbenikih pisalo:
- bil je vroč poletni dan, ko ...
me boš povabil na kozarec rdečega vina?
preden odjekne prvi strel,
mi bo v glavi odzvanjalo tvoje ime?
tik-tak, tik-tak,
šum
in
tišina.

Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan

Ljudska v tričetrtinskem taktu

Iz gozda prihajajo sence.
Lisice in majhni progasti hroščki.
Ženske, ki v življenje zadovoljno sitih otrok
vpletajo nočne more nikoli
odraslih očetov.
Zeleni venci v laseh
dišijo po pozabljenih rodovih.
Po gospodarju hiše
z bičem pod bohkovim kotkom,
po rokah, stisnjenih v pest obupa,
po požrtih solzah onečaščenih deklet,
po odstavljenih starcih brez pravice žalovanja.

Ploskajmo ploskajmo ploskajmo
in peta top-top ob tla!

Prihajajo objeti.
Volkovi in ovce.
Zastave, parole, nasmehi in pisane rute.
Vsepovsod točijo svobodo.
Z avbami in širokimi krili,
privzdignjenimi krajci klobukov,
v ohlapnih oblekah,
s sandali, s plešočimi kraguljčki,
v kokonih ljubezni.
Kastrirani dečki ne gledajo kože devic.

Zlate ptice vreščijo pod nadstreški.
Vsenaokoli murve in češnje in rožiči.

Ploskajmo ploskajmo ploskajmo
in peta top-top ob tla!

Nekatera ljudstva iščejo sever,
nekatera jug.
Psi, kočniki in jermeni zmagujejo
tudi v vladavini pravega sistema.
Množica besede naših
smatra za svoje srce.
Lutkovne predstave sveta
se vrstijo zastonj brez prestanka.
Nitke, privezane na ude in glave,
se nagajivo bleščijo v soncu.
Mislimo, da oni ne razumejo.
Pa v resnici plešemo top-top isti ples.

Otročiči pojejo, da se imajo radi

Stojim – obraz prilepljen na silhueto –
sredi iztegajočih se jezikov.
Besede humanost, svoboda, ljubezen
se lepijo v okvire izmov in ugrabljenih resnic.

Brez gub okoli oči se smehljajo,
kot bi jih na ogled malim ljudem
postavili zvodniki.

V taborih se drug za drugim
prižigajo kresovi.
Plemena naših plešejo.
V noč donijo pesmi o tistih,
ki so krivi.

Kolektivni spomin širi nozdrvi ob pogledu na
razjarjene obraze.
Že davno nazaj so ljudstva zapisala v nas zgodbe
pogube.

V spiralah se ponavljajo
sklonjene glave nevrednih
in zmagoslavne himne povzdignjenih obupancev.

In spet se bodo pisale parole na vzpetinah.
In spet se bodo prijazni ljudje nekoč spraševali,
kako je možno,
da je do tega prišlo.

Mesta

Mesta gledajo skozi odprte oči
svojih nespečih najemnikov.

Gledajo v postarano svetlobo
dremajočih cestnih svetilk,
v pohojeno površino razočaranih ulic

*– le zibajoči klatež z dlanjo, naslonjeno ob zid,
s curkom riše sanje na fasado starega bloka –*

pokimajo v iztekajoči danes,
ki podaja dobro ohranjene strahove
jutrišnjemu dnevu.

Mesta vzdihujejo ob počasnem brnenju hladilnikov,
v siju velikih in malih ekranov,
ob ljubečem mrmranju televizije,
s prstom, drsečim po kolobarju vina,
ki je ostal pod praznim kozarcem, potem
ko se je že vse končalo.

Mesta ljubijo moške in ženske.
Gole neznance.
Neizgovorjene dotike.
V kleti, garaže, podhode skrivajo prepovedane želje.
Pod rolete zatlačijo vse krivde.
In molčijo o bolečinah,
ki visijo v sušilnicah,
in kadijo na balkonih.

Mesta pestujejo svoje otroke.
Tudi tiste, ki jih ne pestuje nihče.

Mirjam Dular

Letni časi

Pogreješ se v gejzirju, spiješ žveplo,
vulkani tečejo mimo in vlage je dovolj,
da zamesiš kruh, ki se bo med obredom
dvignil do meje pomladi, do vnebohoda.
Ni sezone lova, ni sezone snega,
ni sezone tulipanov, češnje stagnirajo.
Čas pada na glavo na tla, odbija se,
zlaga se v prispodobe, v dan poezije,
ki vendarle označi pomlad.

Razpoke

Deset kilometrov visoko
bi zrasla gora,
če ne bi vmes poseglo naključje;
deset kilometrov daleč
zdržiš pozornost,
ni enostavno – posegati v naključja,
boli, če počí prostor;
ko počí čas, ne,
čas je onstran receptorja bolečine.
Kar se ne zlomi s silo,
gre z navorom, z desetkilometrsko
ročico.

Konec

Tega dne
je zaspala vrana.
Smrt: nenadna.
Razlog: neznan.
Mlahavo zgrbljena
na hladnih tleh;
nožice zakrite, nerazvidne;
glava spodvita, nerazločljiva.
Sestre vrane
krakaje korakajo v krogih;
razburjene žebrajo.

Nič.

Druga za drugo
odletijo.

8. marec vsak dan (jeden Tag)
(They always come in pairs, part 9)

Ona in še nekdo
imata štiri noge;
nič hudega se ne zgodi,
če ena ostane v zraku:
ravnino določajo le tri točke.

Ona in še nekdo
imata štiri roke,
z vsemi štirimi se objemata:
topel je svet, velik v obzorjih.

Ona in še nekdo
imata štiri oči, da se gledata,
štiri ušesa, da se poslušata, itd.

Ona in še nekdo
si dan razdelita na pol,
zvečer pa gresta skupaj na sprehod.

Täglich. Kaum jemand.

Aber es gibt jeden Tag mehr von ihnen.

Sie kommen immer paarweise.

Marija Gale Lisjak, Maša GL

Greva – pridi

Greva se sončit v zlató mesečine.

Pridi, da vidim te, kdo si zares.

Greva se sankat v potočka globine.

Pridi, pokaži, če znaš še ta ples.

Greva zavezat nebesnih oblakov.

Pridi, prižgi svojih ognjev v moj kres.

Greva zaplesat utrinke korakov.

Pridi, ne skrivaj se. Vidim te čez.

Greva poiskati si streho za misli.

Pridi, v nagoti. Še masko odloži.

Greva narisati grafitov na visli.

Pridi, prtljago pred mano razlôži.

Greva ujet tri meduze si v morju.

Pridi, svoj mali svet z mano obkroži.

Greva obhoditi rob tja, na obzorju.

Pridi, ne boj se. Še pesem mi zlôži.

Greva, da se srce k srcu zašije.

Pridi, odprem vse predale, omaro.

Greva, da pesem se v pesem prelije.

Pridi, preglejva, kaj vse je šlo v kvaro.

Greva, da solza se v solzi utopi.

Pridi, pokaživa vso svojo šaro.

Greva, ne stojva! Življenje hiti.

Pridi, ne stoj tam! Življenje bo staro.

Omica

Omica. Spiš. Lahko noč ti poželim.
Hvala, stoletna, da s tabo podêlim
le tiste najljubše spomine. Poživim
poduke vsakdanje. Te sproti v njih vidim.
Omica. Spiš? Grem po prstih, pohitim
križ nosit, potiho, da te ne prebûdim.

Si v mavrico ti me življenja odela.
Si pesmi pisala, nas z njimi objela.
Je glas bil bolj žuljav od rok, ko si pela
v preljubem mi prleškem Guču in cela
življenja mi, svojega, Leta naštela.
Zdaj v solzah ihtela. Zdaj v smehu letela.

Omica. Solz več ne točim za tabo.
No, ja. Tu pa tam še. Ko vlečem za sabo
vse cape, še culo – prepolno za rabo
in tebe. Krog sebe. Kot plašč za pozabo,
oklep pred zašiljenim kopjem. In vabo.
In krinko, da svetu sem kos tik nad grabo.

Nadela klobuk si mi. Pisan s trakovi
vseh barv. Plapolajo. Da ne bi strahovi
bili mi nad glavo. Renčeči volkovi.
Kar rekla si mi takrat, zopet ponovi
(s tišino): da modra bom, kot je bil »ovi
v Ameriki, Kennedy.« Oh! ... Blagoslovi.

Nadela obleko si mi. Takšno mično,
v besedah klicala iz mé gospodično.
Spodbujala mene si rasti navpično
in pravo. Da sama bi sebi v spletično
bila. In se cenila. Skrbna dotično
in v vsem. Modrosiva, a v Zlatju odlično.

In v čevlje obula me fine in modne,
predvsem pa udobne. Za moje svobodne
korake, poskoke v poti idej – plodne
zamisli delila si. Nove, pohodne.
A svoje žuleče si švedre prehodne
zamenjala. V volno, copatke udobne.

Omica. Oma-ce. Oma. Odšla si.
In Ateka daj mi pozdravi. Tam v Vasi,
kjer strehe so bele, nemínljivi časi,
kočije pojoče na biserov trasi ...
Tam, kjer zdaj domuješ, na Angelski jasi.
Tam čakaj me – vse nas pričakaj. Še v nas si.

Lucija Gruden, Kefir

Podtalnica

Ne spim,
razbiram krivulje,
ki pihajo skozi razpoke misli,
kar jih vidim v šibki svetlobi mesečine.

Sapice me dvignejo v zrak
in ženejo v temo.

Šele ko jim poide moč,
me odložijo
na mehki mah.

Potikam se med vejevjem, ki me boža.
Ne začutim krvi.

Voda šumi
in vzame moj sluh.

Luna se iskri na kodrih brneče struge
in vzame moje oči.

Tipam skale,
da najdem pot.
Spolzke so.

Stopim v reko,
ki vzame moja stopala,
voda so.

Izgubljam se.

Zakaj, vprašam reko,
a mi ne odgovori.
Zakaj.

Hudournik odkrije zatišje
in skali tišino.

Jaz nosim tebe
in ti nosiš mene,
zašepeta.

Lucifer

Ostaneva sama,
midva z mislijo.

Tema je dovolj redka,
da vidim oblike in krivulje.

Smejejo se mi.
Ugasnem luč,
da jih ne bo več.

Tišina je dovolj prosojna,
da slišim glasove in šume.

Smejejo se mi.
Zaprem okna,
da jih ne bo več.

Mir in ponovno sva sama,
midva z mislijo.

Ob zaprta okna narahlo udarja veter
in v zatisnjene oči
počasi pronica zavest,
kako res težko bo zdaj
skozi
prišel nekdo,
ki bi prižgal luč.

Prošnja

Spokoj zvezdnega svoda
prekinja migetajoča svetloba televizije,
ki nežno utripa v ozadju
življenja,
v stanovanju
nekoga, ki praznino že pozna.

Nič se ni zgodilo,
nič se ni spremenilo.

Tihi klic odjekne v hlad,
ki ga ohromi,
kot bi bil ves svet v osami.

Obvisi v gosti temi,
v kateri ostaja svetlo
le eno okno.

Dunja Polonca Guček, DunjaPG

Krokar

Prihaja z mrakom, šepa v hrib tod mimo.
Na sključeni postavi same cape.
Postane tu in tam, ko zmanjka sape,
v istih čevljih iz poletja v zimo.

S sršečimi lasmi kot s konjsko žimo
obraz je skrit pod dolge črne slape.
Otroci in odrasle vaške trape
ob njej so usvojili verz in rimo.

»Glej, krokar nese šnops!« režijo vanjo.
»Tvoj rabelj danes se še ni nalokal?
Zvečer tepežko le dobiš vsakdanjo!«

A rabelj danes sam je bridko jokal.
Nikoli več ne dvigne roke nanjo.
Ob svitu krokar črni je zakrokal.

Kava in cigareta

Tista vrata vedno dvakrat zaklenem.
Za njimi je vse samo moje, nedeljivo.

Igle z zankami garna.
Kvačke in vreča klobčičev.
Škatla z gumbi, šivanke in škarje.
Brezhibno zloženi prti,
kot da si jih pravkar zlikala.
Kuharska knjiga, ocufana in razpadajoča.
Nekoč sem jo ovila
v polivinil iz vreče za straniščni papir.
Še se namuznem, ko se spomnim.
Saj se ne jeziš več?

Na drugem koncu skrinje je vse kaj drugega.
Še te slišim:
»Durgl, bognarca, rašpla, cveki ...«
Tako toplo je bilo med tvojimi
fosni, colarcami, morali, punti, plohi.
Še mi dišijo.
In svinčeve uteži redno pregledujem,
vse so lepo razprte,
brez težav jih bova stisnila na laks.
Vse je pripravljeno, samo torbi vzameva.

Zahvaljujem se.
Kava z vama je drugačna, je Kava.
Cigareta pa – kot si mi naročil;
za druge rože in sveče, zate nekaj dimov.

krog in kvadrat

krog in kvadrat
oba polna
moj bolj kot tvoj
med njima sivi valjasti očitki
nič tišji, če jih zdrobim
v njima svetle sanje
nekatero prelomljene
druge zadavljene
tihožitje dveh pepelnikov

Rok Horžen

Gobarjenje (na dan trenirke)

Dlani in prste imam

čisto mehke.

Vlažne.

Okončine in ostali priveski

mahedrajo nekam po svoje,

čim dlje od mene.

Spremenil sem se v hobotnico.

Drsim v migetajoč prostor, rekoč,

ju-pi!

Od pasu dol moker

sedem na bukov štor

in strem arašid v žepu.

Sumljivo izgledam,

toksično.

S cigareto med žnablji

smrdim po jelenih in odpadnih tropinah.

Izвлеčem vrečko študentske hrane.

Gmajna šumlja, jaz meljem kikiriki,

lupine sipam na tla

in ne kapiram difuznega blebetanja

srakoperjev.

Nekdo me zagrizeno opazuje,

pozna se,

veva, na čem sva.

Tudi z njim po etičnih merilih nekaj ne velja,

je pa definitivno večji kurbin sin od mene.

Legende in sporadični junaki
upoštevajo lasten kodeks in razvijajo ritem,
ne obvladajo petja,
si pa mojstri upajo streljat in dirigirat.
Jaz znam krast in hitro bežat.
Na štantu sem sunil
škrnicelj indijskih oreščkov,
vendar se je med šprintom na dnu raztrgal.
Antioksidanti zavirajo senilnost,
to kažejo novejša raziskave.
Čez pol ure bodo ovržene, zastarele.
Enkrat na splošno, drugič me nategnejo zarotirano.
Defektologi, urologi, politologi in prodajalci
bioparadajza,
zaposlovalci, išias in nenadna inkontinenca.
Izmučene medicinske sestre
izžarevajo seksapil,
zato jih terajo do amena.
Če verjameš vudu coprnijam,
nisi vedno kriv,
kadar se ti cufa.
Vse je treba secirati in razparati po šivih.
Moram se aktivirati
ter enkrat za vselej odbiti situacijo,
da se odkotali čez rob planeta.
Ampak
dokler se mi suši poscana trenirka,
ne grem nikamor.
Šc! Pokemončki
se mi motajo pod nogami.
Prehajam v naslednji level.

Regulator

Obstaja samo par načinov,
zgolj dva zorna kota.
Losat se moraš alkohola,
žensk
in bipolarne motnje,
ker pretiravaš v lastnih užitkih.
Ne znaš ovinkarit,
iz tebe udarja oster kolerik.
Zamenjaj službo,
v bistvu, nehaj službovat,
povsod se te bojijo.
Preseli se v čumnato,
zakleni se noter
in jej samo kruh pa zenf.
Med kontemplacijo o tem,
da bi rad postal podmorničar,
žlampaj deževnico.
Kadar te muči nespečnost in svetobolje,
si rajši navihaj
en mini joint,
da ustaviš rohnenje.
Blefiraš, da ne rabiš nobenega,
vendar bodo prišli,
saj veš.
Našli te bodo vsi zasopihani in zaripli v faco,
ker se v tarzanski obleki ne bi znal skrit niti v
pragozdu.
Ker jih nucaš,
za sabo puščaš očitne markacije.

Načeckaj traktat o kolibrijevem poljubu,
da se zamotiš,
vendar bodi natančen.
Drnjohal si pod ringlojem in sosedov otrok ti je z
dronom
iz maščevanja sestrelil oko.
Ta je prvi, naslednji bo drugi.

Nasvet

Pusti rajši,
da se v miru postaram
in postanem moder,
(pre)izkušen.
To pride z leti.
Ali pa ne.
Nekoč me potegni iz naftalina
in uporabi.
Mogoče bom takrat za kakšno rabo.
Vem, da nič ne vem,
toliko sem poučen,
vendar osciliram.
Dobre stvari se rade skvarijo,
če se jih predolgo špara.

Jernej Jager

Dehidriran

1. Dehidriran

Obžalujem, da posušenega sušca leta XX nisem začel pisati dnevnika ter vanj dnevno pljuvati besednih frazemov in tihih aforizmov ter političnih bajk.

Lažje bi bival v kletki, dušil bi se v polpretekli zgodovini, poučeno bi si šepetal, kako se je življenje spremenilo in kako se še bo.

Po drugi strani pa me ob miselnem vzgibu zadavi pogled na stopnišče pred farno cerkvijo.

Svetišče, kjer se čas nikoli ne ustavi (tudi sedaj ne), in blazinice prstov na levi nogi poljubljajo obnohtno tkivo desnega palca.

Čutim potrebo po dovodu kisika in topla kri ostaja zatohlo skrita v mitohondrijih.

Čutim potrebo po mamljivem koščku čokolade LXX in vem, da se mi bo kakavovec razlival po žolčnih izvodilih še naslednjih LXX dni. Ta podatek boža mojo zdrobljeno vest.

Šole so bile zaprte XC dni zaradi okuženosti, ki je bila (in še vedno je!) skrita v bolnišnicah ter domovih za starejše občane.

Čutim potrebo po kozarcu vode, in želja po brezbarvni tekočini suši črevesno floro, in misli so polne zasičenih kislinskih nadomestkov.

Sredi zaledenelih ozar na koncu objektivnega poročanja – nekje na sredini slepe ulice – najdem zavetje v rumenem magazinu v tujejezični zgodbi, ki govori o Opatiji, in jadransko območje je izropano morske soli.

In spet sem dehidriran, in vnovič sem izven okvirja elektrolitskega ravnotežja.

Stoletje C

Včasih je ozračje gostejši sunek ciklona.

In meteorji plujejo z lepoto mehkega vetrca, ki niha gugalnik ivja.

Odprla so se vrata – in preprih Arktike iz olesenelih stebličev odpihne posuške cvetov.

Slečeno ogroddje rastja vodi na konec ulice, kjer so hiše – bele kape na zalivu.

Zlomljena ledena plošča bo naše grobišče.

Postajamo družba neotesancev, neverjetnih pijancev in boemov.

Preveč je izrečenih besed in duše ljudi so trde platnice knjig.

Pozitiva je iz mode.

Ozračje je zastrupljeno z gnilobo individualnih konceptov.

Železna telesa v verige vklenjajo pekočo vest.

Zapiram oči.

Prazno je srce.

Minljivost trka, kliče, vabi.

Moje slovo pride jutri.
Glas ravno prav preseneti in se zasidra v uho.
Usta si zlepim s cementom. Zlorabim pravico do vdiha
– izdih sprocesiram skozi škrge.
Ljubezen do sebe izsesam.
Sem prazen prostor.
Zapiram se v izrabljene školjke.
Sem demagog,
pripravljen na stoletje C.
Medijska prenasičenost je odgovorna za čezmerne
odmerke narcisizma.
Ustvarjajo se revolucionarni pogoji – in na italijanski
Kancóni slavi metroseksualni rock.
Nova era, novi odtisi, novi čas, oblečen v pluralnost.

Addio vita mia

Tudi ti se boš, ki jo zanikaš v tožilniku, ujel v njena nedra – in prejo čipke na prsni vdolbini, ko ti bodo mačice okrasile globočine neba.

Reka bo padala v razpoke brstišč in mravljišče kolobarnikov bo pognojevalo zamrznjeno grudo.

In čas bo umikal krošnje izpred oči in vzkliko bo življenje, ki bo bežalo in se nekoč ustavilo.

Je bilo vredno?

Bilo je!

Bilo je lepo!

Ko na travniku srečaš znanca, si podata rokó in pojeta :

»Oj slovo, oj slovo!«

Bili smo dovolj močni in pogumni, da smo dobili v dar življenje, da smo dihali njegov predihani kisik, žvečili predelane sadike flore in favne, in natura trka dveh nevihtnih oblakov nam je kazala luč.

Šli smo na ozare trgat sveži teloh – in nesli smo ga na naše ploščadi Navja.

»Oj slovo, oj slovo.«

Jasna Janež, rožmarin

Tvoja

Zlezem v tvoj poljub.
In ti vame tam, kjer stikajo se rame.
Dišiš po limonah in vetru.
Gibko zdrснеš med gube mojih bokov.
Slana sem, in tebi je to dovolj.

Približevanja

III

Kradeva si vonj po sivki. Provansa. Suho vino kaplja
čez robove senc. Ljubiva se nekje med oljčnimi nasadi.
Drhtiš kakor takrat zadnjič.

V

Kot nomad se z jezikom seliš
od ušes preko trebuha do gležnjev. Iščeš pokrajine, v
katere bi se naselil. Bivam med tvojimi dlanmi. Jih
lahko odpreš svetu?

VII

Ko vdihnem tvojo tujost,
odprem bluzo na
hrbtu in zaprem oči.
Najdi me na svoj način.

V postelji

Prinesi mi vonj
po kavi v spirali
kot iz slike na *Barcaffeu*.
Daj mi vetra
med rjuhe
neizrečenosti
med mano in tabo.

Raziskujva

Smeh
Roka v roki
Vrtiljak
Objem
»Ti nikoli«
»Ti zmeraj«
Obup
Spet vrtiljak

Najine raziskave so pokazale,
da je ljubezen interakcija med
severnimi in južnimi polom.

Analiza

Interpretiraj dejstva intime
zame –
in meni.

V teoriji je vse zadovoljivo, ampak
nudi mi boljše »storitve«.
Imejva evalvacijo najine topline.

Aleš Jelenko

Baphomet

Charles Manson se ni le zgodil.
Nastajal je. Dolgo.
Potem se je zgolj še razpočil.
Ritualni manifest
pogosto presega naše dojemanje.
Aleister Crowley bi se strinjal,
če bi še živel. Če. Preveč je teh čejev.
Če bi bil spet mlad,
če bi imel ženo
in bejbiko za fukanje,
če bi bil bogat,
če bi se še enkrat rodil ...
In tako trčimo ob usodo.
Je ali je ni? Pa saj,
je sploh pomembno?
Premajhni smo,
da bi vplivali na veselje.
In preneumni,
da bi ga razumeli.
Zato imamo sekte,
skrivne družbe in vse ostale
underground bratovščine.
Ljudje se že od nekdaj želimo
poistovetiti z večnim,
ga zaslutiti,
če ga že začutiti ni mogoče.

Iščemo odgovore,
čeprav vprašanj ne poznamo.
Zato religije.
Zato vera.
Zato Bog. Satan.
Baphomet. Zgoraj in spodaj.
Menstrualna kri
ima enak vonj kot tista,
ki priteče iz žile.

Je ali ni?

Izberi: roža ali podgana?
Vseeno, obe slej ko prej crkneta.
Stvari niso tako zelo metaforične,
kot si radi domišljamo.
Je ali ni. Živi ali umre.
Ubija ali rojeva. Spi ali bedi.
Ničesar drugega ni. Ničesar
vmes. Preveliko domišljijo imamo,
to je dejstvo. Einstein je zapisal, da je
domišljija pomembnejša od znanja,
in zato najbrž tudi blazno pomembna.
Meni pa se vseeno zdi,
da je pretiraval. Einstein je vedno
rad pretiraval. In čeprav ga ni več,
na neki način pretirava še danes.
Z vsemi znanstveniki je tako.
In filozofi. In pesniki.

Pesniki sploh! Oni
se kar nočejo in nočejo posloviti.
Že tisočkrat so napisali pesem
o ljubezni, pa kljub temu
pišejo o ljubezni še dandanes.
Le kdo bi jih razumel?
Jaz ne.
Jaz nisem pesnik.
Jaz samo sestavljam kolaž
iz črk, besed
in vsega tega sranja.
In zdaj bistveno vprašanje
(bistvena vprašanja
pridejo vedno na koncu) –
je to pesem?
Je ali ni?

Katarina Juvančič, Katarina J.

Treba je rušiti zgodaj

Plačani nasilneži že ob sedmih zjutraj
čistijo mesto »nesnage«.
Najlepše mesto na svetu.
Treba je začeti zgodaj. Treba je rušiti zgodaj.
Da se slučajno ne zbudimo.
Das kapital ne ločuje po barvi kože,
strankarski, nacionalni ali kakršnikoli drugi
pripadnosti.
Das kapital pozna le eno mantro.
Keškeškeškeš. Ššššš.
Voda mesta odteka skozi popkovino
vseh, ki ga vedno znova rojevajo.
Ker nimajo druge opcije.
V mestu se bodo znova rodili.
V mestu, kjer bodo znova zaživel.
Nekje. Nekoč. Jutri. Zdaj.
Medtem ko bodo vsi ostali umirali,
jezni, ker z njimi ne umira vse ostalo in vsi ostali.
Zapuščeno mesto se v osmrtnici zapušča zablodelim.
Zaslepljenim. Zarukanim. Zamaščenim.
Tistim, ki ga spreminjajo v diznilend.
V penthouse in erbienbije.
V instaselfi.
Keškeškeškeškeš. Ššššš.
Na ruševinah Trubarjeve 72 boste sedaj lahko lovili le
Pokemone.

Glavar se ne ženira. Tega epsa mu še niso naložili v oblak nad ljubljanskim gradom.
Raje pozira s kimavci, pri kimavcih, za kimavce.
Pred sklanjatvami se skloni ravno toliko, da ni treba v sedmi razred.
Nič ne bo. Šole so itak že dolgo zaprte.
Ljudstvo pa ploska. Ljudstvo vzhičeno vzklika:
»Dajte jih!«
»Še premalo ste jih!« »Dol z narkomansko golaznijo!«
Ljudstvo sodi o vsem, o čemer nima najmanjšega pojma.
Ljudstvo si piše sodbo samo.
Kolateralne škode sodišče ne obravnava.
Kolateralna škoda vedno zastara.
Tudi NN-a z Naklega neznansko motijo
»mamilaška gnezda«,
v katerih trohnijo propadli umetniki.
Motijo ga begunci, izbrisani, aktivisti, brezdelneži in ostali ROGovileži.
Uzurpatorji in uničevalci tuje lastnine.
O tem se je izdatno pozanimal v Slovenskih novicah.
O tem so poročali na novi in na akanalu.
O tem vam bo vse povedal. Ker o tem vse ve.
Tudi če ne ve, kje kraj nesrečnega imena sploh stoji.
Bašgabriga!
V Ljubljano se gre sam v bolnico!
(No, hči dela v Ljubljani na banki,
a se vozi domov, ker
zanobendnarnebiblatam.)

Ma je videl slike na internetu. Se je zgrozil.

Kajpačebizasedlimojohišo!!!???

Domovsijihvzemte!

Nagarbitelenuhe!

Prvič v življenju ploska čefurju, ki ga sicer prezira,
ampak, k*rc, red mora bit! Tudi če je na ić!

On tujega noče, svojega ne da.

O golazni se razpisuje v komentarjih pod članki,
v katerih se rado ruši, utaplja, muči, zajebava.

To ga pomirja. To pozna.

Ljubi red. Ograje. Joškarce v Slovenskih novicah.

Ponosen je na svoj šnopc in zaseko.

Foter ga je leta in leta vsak dan kot žival
garbal s pasom.

(Ma šnopc ga je pa nauču kuhat, *jebemumast!*)

Vse si je s trdim delom prislužil sam. Zjutraj fabrika.

Popoldne pa fuš.

Nobenega ni goljufal. Vsi so goljufali njega.

Pa ga ne bodo več, noben več ga ne bo, *jebemumast!*

Žena je tiho. Hčerka je tiho. Ji je dozidal zgornji štuk.

Čaka na vnuke. Pa jih še ni. (Njen dec ni
za nobeno rabo.)

Živčen je. Menda ima jetra zamaščena. Ta slab
holesterol je ohoho gor!

Baba mu teži, da bo treba manj šnopca pa zaseke.

Masamšeenotakopaušletela!

V srcu mu zija rana. Je že od prej.

Zato zija na druge. Kot so nanj že od prej.

On se je v življenju že dost najebal. Zdej nej pa še
druge jebejo!

Tiste, ki se niso tolk prejebal, kot se je on.
Tiste, ki se jim ni blo treba nč jebat!
Ker on ve! Ker on je že bil pojeban. Vi pa ne!
A razumete?! ...

Treba je začeti zgodaj. Treba je rušiti zgodaj.
Da se slučajno ne zbudimo.
Da se slučajno NIKOLI ne zbudimo!

Evangelij psoglavcev

po ilovnatem produ se izrisujejo skrivne kode
zgodovinj
poraščenci jih klešejo v klinopis
psoglavci zamišljeno obračajo glave
s šapami prodanih obetov in bengaličnega ognja
jih prepisujejo v pomembne listine

njihovi programi se replicirajo brez ustavnih
mehanizmov
z nadnaravnimi zakoni in klavzulami
razobešenimi po galaksijah
z njimi smo plesali po žerjavici, po katero je hodil
kostanj
ne vedoč, da je
peč že razbeljena

v peči gori
gori pod nogami
gori v pljučih
gori v mitohondrijih permafrosta
gori v templjih gospodarjev

zublji pohotno ližejo barvni papir
na katerem piše
lepe laži lepo gorijo

brez panike
brez obupa
psoglavci
božja beseda je sledeča

vseh nečistosti se bomo lotili
z vso resnostjo, odgovornostjo, vzajemnim konsenzom
naš čas bo kljuboval vsem zastrupitvam
onečaščenim epidemiološkim slikanicam
naš čas bo večji od kataklizem
s katerimi nas strašijo prikazni
ki niso bile umesene iz domorodne gline
naša semena vsebujejo blagoslovljene elektronske
kode
s pritiskom na »enter« vam bodo obilno obrodile

na deklaraciji pakiranja morajo biti navedeni obrazci
fitofarmaceutskih molitev in priprošenj

sveti vladimir, prosi za nas

sveti donald, prosi za nas

sveti jair, prosi za nas

sveti viktor, prosi za nas

sveti recep, prosi za nas

dan se ne odkašlja

dan je viralno sajast

ne vidim skozenj

pa kaj

psoglavski evangelij je napisan

črne prste imaš od sanj, psoglavec

izpljuni me vse do medzvezdja temnih rek

mar ne veš, da sem pesem

gorim kot svinec

da poljejo nozdrvi, polne osmojene dlake

in zborovsko uglašeno prepevajo

svete korporacije, prosite za nas

svete krave, zakoljite nas

kimam kimam kimam

kaj mi drugega preostane

Zareži!

Včasih režeš v besede kot v nagnito meso.
Smrdijo po prepozni smrti.
Po gabljenju nad vsem, kar se obira in ne bo nikoli
obrano.
Včasih me režeš kot besedo, ki
ne more izkrvaveti,
ne more izteči,
ne more izrekati.
Lahko le molči ... o vsem.
Reka brez obrežij.
Zareži!

Stojan Knez

Če sploh ...

Težko je ...
Grizljati temo:
ne veš, kje se prične, kje konča.
Morda se celo sama klonira,
ker ne izgine?

Najti sebe:
oči so vedno obrnjene naprej,
ogledala pa prekrivajo pajčevine preteklosti.

Razumeti:
tisto med vrsticami,
ker so črke ravno tam nečitljive.

Umreti takrat,
ko še nismo mogli živeti ...

Ne obstaja prav nič, kar nismo

Pozdravljen, Привет, Ευριτε Ζετq, hei,
mhoru, tena koutou, hello,你好 ...

Tuja življenja nas ne zanimajo,
tudi jih ne sprejemamo zaradi pomislekov:
barve odetih teles, jezikov, filozofije, agonije ...

Nikoli ne bi živeli v ... in ne v ...
Nikoli ne bi želeli biti ...

Toda
naši predniki so ... in so tudi ...

Unikatnost je prepredena s koreninami.
Z vsega obličja zemlje.

Ne obstaja prav nič, kar nismo ...

Pozdravljen, Привет, Ευριτε Ζετq, hei,
mhoru, tena koutou, hello,你好 ...

Breda Konjar, koni

Prihaja

Prihaja trenutek, ko vsakega žrla bo zmeda,
ker sonce ni senc in temé še pregnalo.

Povsod tihotapi se sum,
z dvomi najeda
in jemlje upadel pogum,
saj vse, kar brez sreče je tiho obstalo,
je slano od joka, skrbi in ostrine pogleda.

Če večkrat bi stresali šale, da bi se smejali,
bi tekle nam solze od sreče, veselja.
Ob ritmu, ki vabi na ples,
pa bi spoznali,
kako se premaga nov stres,
odžene besede, ki v stilu povelja
dušijo vse tisto, kar mi že od nekdaj smo znali.

Najlepša otroška je pesem, napisana zanje,
za igro živahno, za risarske vložke,
iskanje rešitev, za vmes,
tudi za znanje,
potrebno kot v maju za kres
in še bolj pogosto za obšolske krožke,
ki del so sprostitev ob knjigah in čtivu za branje.

Oba

Sedita dan za dnem pred hišo. Sama.
Besed že davno zmanjkalo je znanih,
pa vendar slišita se. Kot omama
bližina svojevrstna je dveh vdanih.

Popolna je. V nikogaršnjo spotiko.
Ljubeče, tiho dihanje besede steče,
pogled pa s čudenjem ujame sliko,
ki izrečeno smiselno doreče.

Sta mirna in zamaknjena bolj vase.
Ne vleče ju kam stran, ne v širni svet.
Vse bolj zanima ju, kaj v vrtu rase,

če tam odprt je spet njun drobní cvet,
ki ju spominja na pomladne čase.
Oba, kot nekdanj, z njim sta mlada spet.

peterostišje

ura
še tiktaka
v zapuščenem domu –
z otožnim zvenom ohranja
spomin

Henrik Korpnik

Čapljin vzlet

Proti dvanajsti gre
Vračam se od Save
V marmeladnem kozarcu
nosim drobne ribice
ki sem jih zajel
v sivkasti plitvini

Star sem pet let

Kozarec postavim
na betonski robnik
k šterni
Pod njo je še vedno
nekaj rdečkaste vode
kjer sem si zjutraj
spral obraz

Ozrem se k vratom hiše
a si ne upam noter
Oče je morda še doma

Vzamem kozarec in ga
izpraznim v lužo
na makadamski cesti
Ribice so svobodne
pa vendar so ujete

Odhajam nazaj k Savi
Preko sosedovega travnika
Nekoč sem videl sive čaplje
kako vzletajo
Poskusim podoben tek
skoraj polet
Vse lažji sem

Že čutim težak vonj
muljaste mivke
Vonj po razkrajanju
in mokrem kamnu
Poletim k vodi

Šestega aprila

Spustil se bom
z vzpetine
Dolgo sem naslonjen
na deblo osamelca
dihal z vetrom
ki ga je neslo prek obzorja

Ob vznožju bom moral
stopiti vštric
vsem besedam
ki sem jih tako dolgo
zlorabljal za izgovore

Z velikimi koraki prilomastim
v tole majhno sedanjost
in vendarle
nebogljeno izdavam
da se opravičujem
ampak pokopan sem bil
že pred meseci

Ples kačjih pastirjev

Zjutraj
sem se prisilil
v sprehod
ob najinem potoku
Potoku kjer sva
videla vidro
brodila po tolmunih
in plašila
ples kačjih pastirjev

V večerni meglici
stojim ob vznožju
prekletega
prekletega nič krivega hriba
Kjer sem videl
kako v slutnji smrti
nežno zreš v dolino
in kako se
temna
temna krila
razpirajo nad tabo

Noč bo
prinesla neurje
Potok bo poplavljal
in prečesal brežine

S hriba se bo utrgal plaz

Ivanka Kostantino, Lea199

Haiku 914

majska sapica –
čez gozdno pot skakljajo
svetlobni zajčki

Dodoitsu 1

V soncu zorijo češnje.
Potok skače prek brzic.
Moj ljubi kosi travo.
Seno diši v noč.

Oriku

ROŽnat horizont
NA obronke očakov
TIho pada noč

TO je čas za spomine
NI zgoelj zdrs prek roba sna

Čas z materjo

Lyon
sončni žarki
skozi zaveso mečejo
oranžne lise

skodelica kave
nekaj jasnih sličic
ali krpice sanj

karte
pik kara križ srce

sprehodi
z belino ometan zid
žuželčji pik
bolj in bolj skeleč

čas z materjo
gre v nasprotno stran

hipec
od preteklosti
se je odtrgal kot elektron

Glas ti trepeta

Dom stoji na kraju,
kjer se gozd betonskih velikanov
redči v primestno podrast
družinskih hiš.

Na sveže prekopani gredici
valovi mesečina in vetrč
raznaša vonj vijolic.

S hodnika slišiš korake.
Od nekod zgoraj
s kletvijo zabeljen kašelj.
Bolan sostanovalec ječi.

Luči v hiši na nasprotni strani ceste
gorijo dolgo v noč.

Jutranji vrvež
spremeni ulico
v prometni zamašek.

Med travami na bankini
mežikajo modri cvetovi.

Zapozneli fičo prevozi lužo.

Deklica v spranih kavbojkah,
dolgih črnih las,
s šolsko torbo na rami,
odhaja malo pred osmo.

Zvečer mi praviš:
o dečku,
o učitelju fašistu z juga Italije,
o prepovedani materinščini
in strahu.

Omenjaš palico
in klečanje na pesku.

Glas ti trepeta.

Milomir Kovacevic, miko

Beneški mojstri

V nizu ljubkosti
obstajajo fragmenti
tkalčeva nit
čolniček
jagodice prstov
ki jih podoba požene
v ritmično gibanje
življenja
zgodbe
ki je bila skrita
v teksturi
v sklepih in tetivah
v mraku tkalnice
ki je tkalca
nagradila s slepoto
le zato
da se je svetloba
izlivala iz duše
dokler ni nekoč
kot najčistejši dan
na platnu zasijal
obraz mecena

Prebujanje

Pomlad že vstopa
skozi vzhodna okna
in opoldan se sonce
razstavi na elemente
Kot drsalec
dela piruete čez gladino reke
med ptice
prestreljene strelce
šviga puščice žarkov
Od brega do brega
od okna do okna
se zrcali slepeča svetloba
Nič se mu ne more upreti
Med ogradami
razigrani tečejo psi
drevesa in veje
že čutijo breme brstičja
in v ljudi
se seli radost
Vse je zaznamovalo prebujanje
Bolezni bodo odšle
na podstrešja
Plašči bodo v omarah
zeleneli od zavisti

Kot diha morje

Ali sem mesečen
in ne morem spati
ali iz podpodja
rinejo kali
silijo grmi
bodejo agave

Ne vem
kaj hoče kraljevati
limona
oljka
ali nebo
ki se je ujelo v bore

da semenijo modro zlati
ali se je mesec
v tiso zapel
in vелеva vsemu molčati
ker le še eden med škržati
poje

tat med tati
Vse že spi
kot diha morje
a noč gori
čez mlečno cesto
valovi vesolje

minilo je

za človekom ostane orodje
nekaj porcelana
in strta kost
za piščal

Matej Krajnc

ČIV ČIV

Nikar ne govori. Čivkaj.
Nikar ne piši. Čivkaj.
Nikar ne beri. Čivkaj.
Bodi na liniji. Čivkaj.

Čivkaj.
Čivkaj.
Čivkaj.

Veja se lomi. Čivkaj.
Ledena sveča se lomi. Čivkaj.
Svet se prelamlja. Čivkaj.
Bodi na liniji. Čivkaj.

Čivkaj.
Čivkaj.
Čivkaj.

Čuk sedi na veji. Čivkaj.
Sova na vereji. Čivkaj.
Čuk pa sovo vpraša. Čivkaj.
Si njihova? Si naša? Čivkaj.

Čivkaj.
Čivkaj.
Čivkaj.

Richelieu

Sonny Boy Williamson ne ve, čemu škrlatna oprava.
Tudi ogledala ne pomagajo.
Richelieu se sprehodi po ulici Beale.
Rad bi našel greh, še preden se zmračí. Tako.

A Memphis Slim ne prepozna kardinala.
Richelieuja oblije mrzel pot:
»Rešujem svet, kdo mi bo rekel hvala?«

Še preden bo petelin trikrat zapel,
se bo novejši testament skrknil vanj brez opozorila.
K vragu prstani, k vragu hinavščina,
k vragu poltenost ... in mašila.

A arhangeli ne prepoznajo kardinala.
Richelieuja oblije mrzel pot:
»Rešujem svet, kdo mi bo rekel hvala?«

Kratek song o umetnosti

Royalty ne ve,
kaj je to vsakdan.
In v revijah je
namigov vedno manj.

Ukradi torej kip,
pretáli ga v zlat tron!
Naj te to nauči:
umetnost je zastonj!

Kosilo za prednike

shujšani so, predniki,
ko se takole pojavijo,
tik pred jesenskimi prazniki,
s svečo in slabo vestjo.

pa prednje krožnik postavimo,
pa jih po zdravju vprašamo,
pa nekaj čudno zdičujejo,
češ: huda zima bo!

razočarani so, predniki,
ko jim svečo vzamemo
tik pred jesenskimi prazniki,
razbijemo jo in recikliramo.

rečejo: spomeniki samevajo.
rečemo: smo seznanjeni.
vprašajo: jih boste očistili?
rečemo: seveda, z molitvami!

pa prednje krožnik postavimo,
pa jih po zdravju vprašamo,
pa nekaj čudno zdičujejo,
češ: huda zima bo!

Silva Langenfus

Neskončnost

na hrbtih nosimo cerkvene zvonove
bele zastave počasi črnijo
od pleníc
do resnic
so steze posute z drobovino
soli in nektarja
zorimo
pšenično klasje krvavi
ustja rek se odpirajo
v neskončne slapove
ki neprestano
šepetajo znotraj nas

Živa

Ko tebe ni
so roke prazne
iščejo oprijem
v strmih skalah
ne oziram se nazaj
otrpnem in čakam
da mine čas
težji od trenutka

Ko tebe ni
so usta suha
v puščavi iščejo izvir
pore se zaprejo
poklekнем in čakam
deževne dni
da se prepojim s teboj

ko tebe ni
so misli nemirne
neubrane v melodijah srca
v strunah so ujete pajčevine
utihnem in čakam

ko tebe ni
ne obstajam v celoti
razklana sem na pol
pa vendar živa kot še nikoli

Si in nisi

Si drevo
Si senca
Si kri
Si svetloba
Si vse
In hkrati nič
V tebi se budijo dnevi
V tebi spijo noči
Samo koža te loči od stvarnega sveta
Vesolje si, ki nenehno utripa
Valovi in se spreminja
Navznoter
Navzven
Si preplet žil
Mišic
Kosti
Hrepenenj in slasti
Si in hkrati nisi
Vate so vraščeni živobarvni metulji
Ki nenehno iščejo svobodo
Iz tebe kipijo največji viharji
V tebi so zbrana vsa umetniška dela

Ponikneš
V ovoj neobstoja
Iščeš lastno telo
Samo za trenutek
Samo za en vdih
Nato se razgališ
Zase

Dominik Lenarčič

Zimsko jutro

Sladek sneg pozabe
pada na mrakobno površino.
Sonce danes ne bo vstalo.

Plast na plast
nastaja neprodušen snežni plašč.
Temna trava ne vidi več oblakov.
Sonce spi.

Vonj po črni je ugasnil.
Zadušil ga je sladek sneg.
Kaj bo jutri,
ko bo sonce vstalo,
ko bo sneg skopnel?

Kozarčki

En kozarček za našo lepo državico.
En kozarček za umazane gozdove.
En kozarček za zimzeleno vlado,
ki bo že poleti izgubila listje.
En kozarček za naše sosede,
ki režejo zunaj svojih okvirjev.
En kozarček za totalno iliberalizacijo.
En kozarček za spopad velikanov.
Pol kozarčka za kompromis.
Spet cel kozarček za propad dogovora.
En pošten požirek za vse pametnjakoviče
in bodoče diktatorje na tem mrzličnem svetu,
preostanek steklenice pa za planetarno vročico.

Epflbrrrrdbljak.
Ne bom več gledal novic.

Prvorazredna država

Podrli smo še en most.
Izolirali smo se od sveta.
Okrog in okrog nas je ograja,
zdaj gradimo še zidove.
Gradimo,
gradimo,
pajčevinam postavljamo spomenike.
Z njimi zastiramo pogled na širna obzorja.

Sosedje nam čez zid kažejo osle.
Mi pa njim.

Srečko Luštrek

Zvezdne stezice

Na poti na hribe,
na katere sem šel brez malice in zajtrka
po belih skalah
na vsakega posebej,

z elastičnim, neponovljivim
navdušenjem žabjih krakov,

sem odmisлил vse macesne viharlike,
ki so se pretvarjali, da jim žgečkajoč
vetrc pihlja med suhimi iglicami.

V takšnih izžvenketanih
trenutkih odtujitev
vsega sit človek dobi apetit.

Najraje bi snedel kakšno neiztrohnjeno knjigo,
šel tudi v zapor brez razlogov in tam
v družbi pajkov in ščurkov
pisal krilate verze.

Na vrhu so me pričakala otroška igrala
ter stenska ura brez kazalcev.
Po toboganu se je spuščal orel.

Prvič sem pogledal navzdol
in videl le
mehko svilnato ljubezen,
ki se je kot pajkova mreža
razgrinjala po obzorju –

kot na samem začetku,
ko je Bog pritisnil na gumb
in se je s pokom šampanjca
rojevala svetloba.

Odbilo je,

in na preprogi oblakov
so se zvezde zdele tako blizu
in dotakljive,

ko je bila noč
najtemnejša.

Laboratorij

Vstal sem zgodaj, da bi delal.
Hotel sem napisati pesem,

pa mi je z mize
padla miška
in se razletela, popokala
kot presušena njiva.

Sestavil sem jo nazaj,
pa ni delala.

Sestavljal sem jo
nazaj kar naprej,
vmes sem jo z vezalkami
povezal
na osciloskop.

Trajalo je, nisem mogel nehati.

Sem narobe obrnil baterijo?
Mogoče ima miška zavest
in štrajka
in noče sodelovati
in si misli *jebi se*.

Treba bo v trgovino po novo miško,
treba bo ven iz stanovanja, v katerem sem
že od pomladi. Morda mi uspe do jeseni,
jesen je čas za poezijo,
pravijo.

Treba se bo umiti,
posušiti in oprati hlače.
Medtem ko se bodo sušile hlače,
lahko pogledam ven,
kakšno je vreme. Upam, da dež,
rad se sprehajam z dežnikom.

Že dolgo me ni tako zelo
zanimalo vreme,
odkar imam meglo v glavi.

Naj bo dež, naj grem hitro po miško,
neopazno,

da me ne bi videl kdo,
ki bi me slučajno hotel zaposliti.
Jaz jim pravim

potencialni delodajalci.

Smilijo

se

mi.

V resnici nikomur od njih
nikoli nisem dal priložnosti,
da bi me zaposlili.

Rad sem samozaposlen,
rad delam pesmi –
karkoli že to pomeni.

Vse, kar rabim, je pest riža,
veliko zelenjave
in popečen ribji file.

Kozarec vina
ali dva

ali tako dalje.

Grem še enkrat probat miško.
Mogoče bo vžgala,
preden pozabim, kaj sem hotel napisat.

Vidim, da ji manjka kolešček, zato ne dela.
Obrabljeno bi bilo delati
primerjave, vleči vzporednice.

Le kdo ima še miško na kolešček
in kabel,

premog

in parni stroj?

Oooo, jeba!
Samo spomniti bi se moral,
da sem muzejski človek,
pa bi prej zrihtal miško.

O, nepotrebni zapleti!
Zdi se mi, da sem si po vseh mukah zaslužil
prepečenec.

Škoda, da nimam mačka, maček bi že našel
kolešček in se z njim igral. Zdaj bom moral sam v
akcijo.
Ne bo lahko,
luč v sobi je
rahitična, medla,

muzejska, na petrolej. (Kaj pa drugega!)

Če bi dvignil rolete,
bi bilo najbrž več svetlobe –
v primeru, da je dan,

ampak potem bi se lahko zgodilo,
da bi opazil, kakšno je vreme.
Mogoče bi me celo pričel zanimati
svet tam zunaj in bi stopil ven.

Ne vem, če bi bilo to pametno,
ker bi mi lahko sledili
potencialni delodajalci,

jaz pa, da bi se jih otresel, bi spet pristal
kje na Finskem

ves nesrečen,
brezdelan

in tako daleč od
ljube miške.

Pod soncem

Ko so lezli iz svojih skrivališč, mi je skoraj postalo
slabo.

Poravnani v isto smer, so izgledali kot flota bojnih
ladij.

To je vojna, sem rekel prodajalki
s čudaškim imenom Fitofarmacija.

Dajte mi kaj za polže.

Mislite, proti njim?

Da, čeprav nič ne mislim proti njim, kaj šele da bi imel
kaj proti,

rad bi le zavaroval drugi posevek kumar z imenom
sončni potok.

Prvega so brez milosti oglodali,
ostala so le drobna, vžigalicam podobna stebelca.

Kako poetično ime za kumare.

Ja, se strinjam.

Kako pa izgledajo?

Mislite kumare?

Ne, polži.

Brez hiške so, kabrioleti, sem se pošalil.

Živijo v podnajemu?

Ne, skrivajo se pod kamni, sodi, velikimi listi.

Tistim s hiško rečemo avtodomi.

Zabavno, res.

Nato mi je dala škatlo drobnih zrnč barve zelenega volka,
z nič kaj poetičnim imenom, za katero sem vedel,
da ga bom pozabil, še preden ga bom prebral.

To jih bo odgnalo.

Odgnalo ali ubilo?

Pregnalo za dolgo in ubilo.

Kaj pa preživeli, bodo daleč bežali?

Ni posledic za okolje, škodljivi učinki niso znani, strup
vpliva
le na njihova prebavila.

Zdelo se mi je v redu, čeprav nisem nič vedel o
njihovih prebavilih.
Vem, da ne bodo kričali in motili blaženega miru vrta,
toda vseeno sem si skušal predstavljati ta zvok,
če bi ga bilo možno slišati.
Kako naj pa vemo, da ne kričijo tudi glave zelja in
solate,
ko jih odrežemo, še preden osemenijo,
sem nekoč vprašal nekega vegana.

Saj imamo vendar ušesa in oči in vidimo,
da ubijanje ni enako ubijanju.

Kako pa veš, a ti je zelje povedalo?

Užaljeno se je obrnil stran in mi dal vedeti,
da ne bo nikoli več govoril z mano,
ker da je vsaka buča pametnejša od mene.

Počakal sem na večer. In res, polni lačnih pričakovanj
so polzeli iz svojih senčnih zavetij. Nato sem potresel
po njih,
povsem brez zlobe, a skoraj s pesniško odločnostjo
angela varuha
vzkaljenih semen in mladih sadik.
Sprva niso vedeli, kaj jih je doletelo,
potem pa so se smeri njihovega gibanja
postopoma spremenile.

V hitrem posnetku bi bilo morda videti,
da so se razkropili kot ljudje, ki bežijo v zaklonišče.

Obstajajo še drugi zlobni bogovi razen suše
in žgočega sonca, so modrovali nekateri.
Ali pa smo si to zaslužili s požrešnostjo?

Neki polž je pridal: Prvi bodo zadnji in zadnji bodo
prvi.

Nato je zavil med maline in koprive.
Nekateri, ki so ga slišali, so mu sledili.

Bilo je že pasje vroče, klični listi sončnega potoka so
ostali celi.

Našel sem nekaj zakrčenih polžev.

Bili so *hladni kot srca liričnih pesnikov*.*

---

* Sposojeno od CM.

Tomaž Mahkovic

Poslanica

Korona je sel
boga Kronosa,
ki sporoča:
Nastavite si čas
na sedanjost.

Haiku 415

luč brli
v senci mačkona –
citronček

Kmetska idila ne sodi k sodobni umetnosti

prašček hrka ob koritu
drobnook v nastilj zarit
ko se noč približa svitu
sanja stotine korit

putka kima v svoje perje
stisnjena med druge tri
vsake toliko poserje
kokljo ki pod njo vali

krava na bok prevaljena
s foržljem si igra tih džez
v prežvek mitsko zatopljena
vadi z bušami kongres

pes pod gankom z repom miga
dviga klapavo uho
osel luni v čast zariga
sova šine pod nebo

kozel si ob tram rog brusi
kmet kmetico uščene v rit
star pijanec pa poskusi
s plotno lato se pokrit

PRAVLJICA ZA LAHKO NOČ (enajsti dej)

11. zgodbnja soba

Dobrodošli v sobo pravljic,
duh Kvasač skrbi za njih,
jih klonira, pari, cepi,
a je danes čisto tih.

TU so zgodbe od povsodi,
z vseh vetrov se stekajo.
TU nekje v kosmati štorji
volk jé Rdečo kapljico.

Slišite? Med stavčne zvoke
hušknila je božica!
Vak, besedja ustvarjalka.
Je kaj v vest pritaknila?

Koderkoli se pojavi,
nekaj ušpiči za dešpet,
črko ti v poved postavi,
spremeni pomen besed.

Res je smešno, če 'pripoved'
nam v 'prepoved' spremeni,
takrat se ljudem v um vmeša
'prav' z 'narobe', z 'je' pa 'ni'.

Takšnih je zmenet še nekdam.
Glej! Kolovrat! Kje je skrit?
Ravnokar v besedo nekaj
uspel je črko D zabit.

TU pretakajo se misli
in ideje z vseh svetov.
TU so števki številne sage;
eno vzamem si domov.

Ta devet v vsesmerje niza,
kakor tudi šest in tri.
V njej devetinšestdesetka
poza je neskončnosti.

V trojni števkki je, devet,
slutenje popolnosti,
trojček trojk se v njej pretika;
žre mit stoprocentnosti.

S temi števčkami križ božji
na človeka je pribit,
da računajoč verjetje
mora križev pot potit.

Glejte! TU račun se zvija
kot črviček spod kopit,
ki neštevna energija
mu napaja čisto bit.

Malce brskajte po mitih,
pravljičah in zgodah TU.
Vidimo se v kratkem. V vicu,
ki prijezdil bo na psu.

Če beseda vam izpade
s kakšne zgodbe, nič ne de;
bržčas le meso postane,
kozle streljati prične.

Urša Majcen, um

deklica

iz popka mi je zrasel otrok
deklica
in odmrli

nisem imela popkovine
da bi jo obdržala pri življenju
nisem marala za uspavanke
nisem žalovala

ker ni imela življenja
da bi ga izgubila
nisem je hotela zase

bila je moja

zaslišala sem dih
bitja
ki je komaj še živel

in želela sem si za hip
da bi iz trupla res
zrasel otrok

deklica

pustila sem jo na tleh
da nahranim vrane

o ljudeh, ki niso našli morja

iskali smo neumorno
krila so nam zakrnela
in pozabili smo
kako je videti puščava

pozabili smo
mesta
ljubimkine roke na vratu

iz ust nam je sevala tuja svetloba

pozabili smo notranji monolog
naš korak
je postal manifest novega življenja

brodili smo neumorno
in iskali
morja / morja / morja

after six

šest ni veliko
je pa dovolj

da nahranim raka

da si po padcu
razčesnem možgane

da se sramujem
strjene sperme
v levem kotičku nasmeha

včasih je pač najlažje
pridno razpreti noge
in se nasloniti čez balkon

kadim

ne povejte moji mami

Mark Mandy, Yoda

Haiku

ležim na vrtu
iz regrata prileti
učinek metulja

Haiku

brez dežnika –
med jesenskimi kapljami
tudi solze

Zlate črke

medtem ko opazujem po modri gladini mirno drseče
oblake,
ob spremljavi oddaljenega petja ptic
poslušam taljenje snega

kako vznemirljiva, ritmična
a hkrati spokojna in harmonična glasba
zvok za zvokom
žvižg za žvižgom
nota za noto
kaplja za kapljo
brez napake
vse vzbrsti
iz tišine
ob pravem času
na pravo mesto
od kod misel, da si poseben
razglašen
in brez posluha
medtem ko z boki
z zlatimi črkami
po beli podlagi pišem
svoje ime
mi z veje tise
na glavo
kapne
kaplja

Tiho

prišel si čist O
brez vsega
vdih
tiho
zavekaš
vse kar se ti godi je darilo
če ti je jasno
boš odšel
izdih
tiho
z nasmehom

Gregor Markič - Factotum

Omega

jokáli
sami
v tēmi
vili roke
roke lomili
ponoči hodili
po cestah
v gozdovih
blodili
pamet zgubili
zelišča sesali
sladkobe išoč
surovo preklinjali
si prste zgrizli
vode pili mnogo vode
se ne utopili
šibke v svojih vrstah poklali
najprej sirote
nato še lastne otroke
požrli

dosti
Stojte!
glavo na kamen
s kamnom po glavi
jaz tebe on mene ona njega
do zadnjega
zadnji se krohota
blazen
se požene v brezdno
zamahne še trikrat z rokami
in krikne
primi me

pa nikogar več ni bilo

Dragi Franc Prešeren

Dragi Prešeren France.
Si edini, in tak si lahko le, ker si mrtev.
Če bi se danes rodil, bi bil Otožen, France!

Trsek

Si posadil bom trsek pomladi in ga bom poljubil
in iztisnil iz zrelih bom jagod si mošt na jesen
in povabil prijatlje, kot sem jim bil sveto obljubil,
to je smisel življenja, trenutek čez vse dragocen.

Dobrodošli pri meni doma drugi dobromisleči,
z vami smem biti to, kar sem, z vami smem biti iskren,
odpuščanje za grehe pa upam pri Bogu doseči,
to je smisel življenja, trenutek čez vse dragocen.

In ko mesec na nebu srebrno pokazal bo lice,
mu srce od ljubezni in žalosti bolno izpovem,
takrat pride zame, siromaka, trenutek resnice,
to je smisel življenja, trenutek čez vse dragocen.

Ko bo zora pokazala rožnate prste na nebu,
bom na zemlji ležal nasmejan, bled kot mesec in nem,
pijte, pojte in se veselite na mojem pogrebu,
to je smisel življenja, trenutek čez vse dragocen.

Felicita Medved, nemesis

Ed è morte uno spazio del cuore* / haibun

Sence dreves pokošene ležijo na sprehajališču, pokopano pod drsno plastjo ozkih listov zamira poletje. Jesensko sonce nima več moči, da bi nakopičilo dovolj toplote. Vsepovsod so krizanteme. Zlato rumene, temno rdeče, vijolične. Venčki iz smrečja. Sveče. Obrazi nosijo zaščitne maske. Maske se ob vsakem vdihu vbočijo nad usti, izdih jih izravna. Spet in znova. Občutim tesnobo, skorajda telesen odziv, ovit okoli notranje stene mojega telesa. Čvrsto stisnem svečo na oprsje.

V zvoniku tiho odbija ura. Cerkev je na koncu sprehajališča. Ali pa je morda na začetku. Poti se tam razidejo. Kemblji začno udarjati v divjem ritmu. Kot da bi se obračali na bogove, že zdavnaj izgubljene in pozabljene. Ali pa na tiste še molčeče in neobstoječe. Ničesar ne morem spremeniti, prav nič storiti.

Zavijam po vseh poteh. Na vsak korak se ustavim pred kosom izklesanega kamna. Granit, marmor, peščenec. Zdi se, da kar naprej blodim po istem kraju vtisnjenih imen, dni, mesecev, let. Bojim se spominjati. Bojim se, da boš postala obris nekoga, ki je bil živ. Da bom morala s spominom napolniti bolečino tvoje breztelesnosti, da bi še čutila tvoj dotik, vpijala tvoj vonj, slišala tvoj glas. Vse je pod zemljo. Vsa zemlja je eno samo pokopališče. Zagrebem dlani med suho odpadlo listje. Naslonim uho na gomilo. Spremenjena sem, odkar te ni.

*cvet krizanteme –
iz korenin zajemam
zavest življenja*

---

* In je smrt prostor v srcu (Salvatore Quasimodo).

Čakalnica

Avtomat odčita čip.
Pištola na vratu odmeri temperaturo.
Na koncu hodnika levo, soba štiri.
Urni kazalci stojijo.

... ?

nič, odgovorim.
veter reže v nebesa
zadnji slišni ton

Drago Mislovič, Drago M

Observatorij

Dan pozna
le eno sonce,
noč jih pozna
nešteto.

Telegraf

Sonce mi pošilja
sporočilo skozi
reže na roletah.

Slow Motion

... čas je spet poslal
zrno peska
na drugo stran.

V ljubezni

ima večnost
najkrajši rok
trajanja.

Perzeidi

Toliko utrinkov,
jaz pa samo eno
željo!

Haiku I

suh javorjev list
preko cestišča spremlja
jesenska sapa

Insomnia

Z zaprtimi očmi
na ekranu noči
vidim:

KAOS

ko je bil
še v plenicah
ko krik
je bil šepet
In tišina
refleksija
neskončnost
še teorija

POK

molč je zakričal
Zlo
se je valjalo
v sreči
Nekje v nesmislu
je utripala

MISEL

In peščena ura
je požirala čas
ki se je širil
v neskončnost

SVOBODA

v prisilnem jopiču
In ti se
režiš
v neštetih krljih
razcefrana

NOČ

Tvoj konec
bo imel
moje
OČI

Mateja Mohorko, Persefonia

Glosa: Pravljica o Celju

Le spomini so ostali,
ki o Celju govorijo.
Novi most je šel adijo.
Pravljice smo pokopali.

Deseniška se je vdala.
Rabelj grofa je poslušal,
utopiti jo je skušal.
Ker je magijo poznala,
se z usodo je igrala.
Srca niso poslušali,
živo so jo pokopali.
Friderik z njo pade v spanje.
Sanja šeststoletne sanje.
Le spomini so ostali.

Vsak pozna že zgodbe strašne,
da pričara polna luna
volkodlaka brez razuma.
Prazne lune? Niso plašne:
človek zmaj žre ovce pašne.
Vsi še danes se bojijo,
pred nočjo domov bežijo,
tudi če so pozabili,
takšne zgodbe vse poskrili,
ki o Celju govorijo.

Šeststo let. Zdaj pa – prigoda:
Friderik kot zmaj zbudi se.
Strašno rjove in jezi se.
Ves zaklad – odnesla voda.
O ti žalostna usoda.
V noči temni vsi smrčijo.
Njemu sline se cedijo.
Grad objadra, ovco zmakne,
nad Grmado se spotakne.
Novi most je šel adijo.

Bitje se že sliši zvona,
ko Veroniko poišče.
Na kartuzijsko dvorišče
privrši kot dva ciklona.
Ona gleda ga z balkona.
V zarji jutranji bleščali
so dragulji se, opali.
Kot kraljica ga zajezi,
poletita proti zvezdi.
Pravljice smo pokopali.

Bernarda Mrak Kosel, lovrenka

Brez odgovorov

oblaki so padli z neba
v presečišče pogledov
v kolizijo vrednot
pozabili ste prižgati luč
kontrolorji resnice
mečejo pisma v nabiralnik laži

zlo pride samo od sebe
v tem je lepota naključja
koronavirus
je zadnji nasmeh evolucije
žuganje kazalca
mikrobiološki poljub
platnice svobode so se zaprle
prihodnost je na čakanju

Zimski sprehod /haibun

Pes je razigran in srečen, ko z gospodarjem gazita skozi gozd, zapadel z novim snegom. Gaz je globoka, hoja težka. A ne za kosmatinca. Podi se naokrog, valja se po celem snegu in otresa kožuh.

Skozi krošnje sije medlo sonce. Ko prideta globlje v gozd, se pasje razpoloženje naenkrat spremeni. Volčjak obstane na mestu, sede v sneg in noče naprej. »Kaj zdaj naenkrat, mrha stara!« ga ogovarja gospodar.

Astor še vedno sedi in se ne gane. Gospodar ga čaka. »Greš ali ne greš, neposlušnež!«

Pes tiči na mestu kot pribit. Naveličan čakanja, gospodar sam zakorači dalje in si misli: Bo že pritekel za menoj. Spet stopa po globoki gazi. Utrujene veje se upogibljejo pod težo snega. Gaz se vije pod visoke smreke. Naenkrat v vrhovih završi. Hresk in pok! Prav nad njegovo glavo se nekaj odlomi. Hitro odskoči!

Huuh!!! Kako mrzel je sneg za ovratnikom! Še sreča!

Brez udarca! Stresa si sneg izza vratu in se otepa z rokavico. Izpod kupa snega izvleče zasneženo kapo.

Kot poraženec se vrne k pasjemu prijatelju. Ta še vedno sedi na istem mestu kot modrijan na prestolu.

»Šaljivec, ti si vedel?!« ga odgovori. Astor zastrže z uhlji: Sam si silil dalje!

preslišán vihar
završi v vrhovih smrek
snežni safari

Milan Novak

zdaj ko se je nestvor umaknil

Kaj pa brezvolja
Širi se bliskoviteje kot se je povodenj
zdaj ko se je nestvor umaknil
Vsi so kričali in svarili
pred kremplji podivjanega toka
Kaj pa melanholija
Nihče ni omenjal otožnosti
ugaslih pogledov in brezciljnosti v rokah
nihče ni predvidel notranje ubitosti preživelih
Oživeti mora vsak sam
za to ni rešilnih jopičev ne dihalnih pomagal
Kaj pa upanje
Češ letos sploh ne bo potovanj
katastrofa rečemo
ne da bi se zavedali ločenosti med
zlomljeno željo in zlomljeno potrebo
Niso potovanja nekam daleč tisto kar vrača
ampak potovanje vase oživlja upanje
Kaj pa nasmeh
ki je izginil z lic kot bi ga ujma sprala
ali ni prav to bilka
ki bi morala prva vzkleti
in je edino kar lahko iz prsi prežene temo
Kaj pa strah
ta ogromna težka pošast
razlita kot mulj po vsej zavesti

Smeh
kot upanje
potem vera
Na koncu volja in vdih
Globok vdih

glasbila godejo za ples

Pleše občutek varnosti
pleše smrt
plešejo cene po borznih grafih
odnosi plešejo
vljudnosti zaskrbljenosti
prisile samovolje zlaganosti
pleše svet odet v pisane barve nenavadnosti
Nihče jih ne poskuša več razumeti
kdo bi lahko razumel gibanje
odtrganega lista v valu cunamija
Zato mu le sledimo
vse kar ples v resnici pomeni
je užitek
In res
zlomljena palica ni bolečina
je priložnost za še okretnejši ples
Temni oblaki niso tesnoba
pogled nanje od zgoraj je
igrivost brezhibno belih pen
Misli plešejo
to počno ves čas in vedno je glasba

ritmi od zunaj
melodije od znotraj
prostori se prelivajo
koraki se prepletajo
glasbila godejo za ples
ves čas
In nobenega boljšega jutri ne bo
dokler se ne odpleše danes
Danes traja vse dokler
obstajajo koraki zanj
preprosti spontani poskočni
Poskus razumeti korake le podaljšuje dan
Koraki so koraki le ko stopajo
ustavljen korak ni več ples in
glasba zaman igra
Zato pleše vse kar obstaja
tema torej ni neobstoja ampak
ples ki ne želi obstati
Včasih se zdi kot bi ga prevzela norost
a to je le privid prestrašenih
ki ne čutijo da občutki plešejo
in so kdaj tudi oni mračni
medtem ko vijugajo
razposajeno
skozi temo

Nada Pečavar, nada pecavar

Koraki noči 2

Zasopli koraki,
z bolečino v desnem kolenu,
se ustavijo na zlizanih stopnicah.

Glasen vzdih olajšanja.
Ne usede se.
Težko je vstati.
Odloži plastično vrečko,
okus postane čebule,
brezizraznost dneva.
Otekle narte reši iz primeža
paščkov ponošenih sandal.
S prepoteno majico si obriše
pot na obrazu.

Nasloni se na zid.
Razširi roke.
V enakomernem ritmu
podrsava po hrapavem,
hladnem kamnu.
Mrmranje zavibrira po kosteh.
Zbudijo se sence,
ovite v vijoličast vonj sivke.
Prisluškuje zgodbam
brez besed.

V razpoke oči
se spustijo zvezde.
Lahko gre naprej.
V praznino.

Razglednica Grožnjana

Iz stare kamnite hiše
z visokim dimnikom
in polpriprtimi,
sveže pobarvanimi
zelenimi polkni
skakljajo note.
V krinolinah.
Privabijo bela metulja,
da igrivo zaplešeta
na ozadju košate krošnje.
Mehčata zvoke klavirja,
ko se brez opozorila
spustita v prosti pad
in izgineta za robom obzidja.
V daljavi veduta Motovuna.

V očeh ženske,
sedeče na klopi,
hipno razočaranje,
ki se spremeni v nasmešek.
Sezuje si sandale.
Razpleše se.

V čipke na deblu,
v sonce,
ki zacveti na kamnu,
v vonje rožmarina,
v rožnato obleko,
ki koketira z vetrom.

Iz hiše stopi zamišljena mladenka.
Zastrmi se v žensko.
V žar poznega poletja.

Pozdrav (peterostišje)

ptica
je zapela
dvignila sem glavo
v oči je stekla svetloba
neba

Se zgodi (peterostišje)

Prepir
zareže v dan
in ga razpolovi.
Razsuti očitki ždijo
povsod.

Tina Pegan

Peta stena

Brenčim v brezdelju, zaletavam se v krvavo rdečo zaveso.

Popokam okvir svojega telesa,
ustavljam vrteči se um.

Sem kakor na vrtiljaku groze,
obdana z grotesknimi konjički in lajnasto melodijo,
ki mi prodira v možgane.

Približam se steni, da začutim utrip življenja pri
sosedih,

a se snežno beli zid nenadoma odebeli.

Stisnjena sem med štirimi stenami nekdanjega varnega
pripežališča,

ki mi sedaj lomi kosti.

»Fizična ločitev za postopno fizično združitev« mi
odmeva v polifoniji misli.

Brenčim v brezdelju, zaletavam se v stene in v krvavo
rdečo zaveso.

Popokam okvir svojega telesa; sesam bit svojega duha.

Je to moj konec? Je to poslednji dan?

Strah me je.

Moj jaz umira.

Ležim v siju novih misli.
Na lastnem pogrebu me omamlja lahkoten otroški
smeh.
Krsta dvosobnega stanovanja se odpre.
Ujela sem se le v preporod.

Divja reka

Kaj čutim do tebe, si me vprašal.
Da čutim strast do igre z ognjem,
nisem rekla na glas.
Jaz, nemirna reka, ki ustvarja meandre;
svoje skrivne koticke.
Je tako, kot sem ti povedala.
Če ostaneš, bom ostala.
Če odideš, bo moj tok vseeno tekel dalje.
Ker sem divja reka, ki se z ognjem le igra.

900 vdihov. 900 izdihov.

Sem bela stena,
tisočkrat popleskana.
Sem hladen zid,
ki duši vsakršen zvok.

Kdor ljubi, je živ.
Umrta sem devetstokrat.
Kdor bo oživel, bo ljubil.

Sem bel zid,
tisočkrat popleskan.
Sem hladna stena,
ki duši vsakršen zvok.

Žiga Planinšek, Ziegler

Pero brez premika

Včasih se pero zatakne
v papirnato hrapavost
na sredi stavka.
Modra luža prične rasti.
Ker ravno motriš sivino
smrekovih iglic,
v tisti packi ugledaš
najlepšo stvar
odcvetelega dne,
ki se koncentrično širi
po izparelem času.
Izmisliš si izgovor,
čakaš.
Piješ večer.

Globoko valovanje

Valovanje globin naših src
povzroča tiho zlato žarenje
na robovih naših zavesti.
Zato toliko bolj skeli,
kadar nam na jutranje veke
pade sol
s čeri oceanov,
ki ne znajo negovati
svojih ljubečih valov.

Naši obrisi

Z debelim karbonom spomina
lahko na grob pastelni papir
narišemo obrise vseh poznanih obrazov,
ki pa jih
z vsakim novim
drsečim krogom
bolj izkrivi sled reminiscenc
in naših ekspresij,
dokler se zraven
ne pomešajo še sanje
in poskrbijo za
prevlečenje podob
s kolažem trenutkov,
ki izgledajo
kot da so čisto tukaj,
pa so pravzaprav
le pisan propagandni plakat
poliranih idealov,
ki se razmaka v nočni luži.
Kako izmuzljivi smo.

Lidija Polak, li dija

vsekakor nisem pesnica

in pesem sem bila
le včeraj

ženska sem
panj
ki je gostil
brenčeči roj
koncert čebel
nabiralka
cvetnega prahu
usod

zdaj sem
kdaj
droben
verz medu
kadar se selim
na pašo
v mislih

bolj sem
satje
ki plesni
samost sebi
intonacija
brez rime

pesem
je bila
prebirek
izmed trnja
v venček
iztočen
v medicino
pok črnine
tren svetlobe
v razblinek

bolj sem
drama
farsa
razsutek
in ostanek
nehranjen
s sladkorjem
nevarovan
čez mraz
le končnica
panja
zapuščina
barv poletja

v katerem včasih divje brbota
da za hip omedi jesen

Biti veslo

v strugi življenja.
Sama sebi poanta.

Ker je včasih tako težko slediti drugemu toku.
Ker so vse obale le navidezne,
vsi privezi kratkotrajni.

Ker vse teče.
Ker se želje spreminjajo.
Ker ob brežinah čepijo slutnje smrti.

Biti veslo,
ker imaš roke, noge in telo.
Ker imaš jedro.

Tam

je nekaj. Nečemu.

S perlicami v čaši. In duše. Ki se drenjajo. Ob dušah.
In so ljudje in roji besed. Skačejo si iz ust v usta.

Je ploskev,
ukriviljena, kot so lica. Z rdečilom. In zarje. Z odtisi
stopal v mivki. In žabe, ki jih poljubljaš, da prideš do
prave. In travniki. Polni nečesa. Svetlega.

Je val. Več jih je. In pljuski v krošnjah teles. In telesa,
zlita eno v drugo. Med njimi neizrazite razlike. In boji
in zmage so. Odložen sram. In kes.

Je spomin. Ves okrašen. S čašo bordoja. In črepinje.
Ki režejo. Poljube z ustnic. In ustnice, skozi katere
skačejo ptice. Goli mladički. Iz duše.

In ti. Drobeč se med vsem. In jaz. Sinica, ki poje.
O tem.
Ponesesh me k ustom. Dvakrat požreš. In izplujem.
Iz časa.

Marija Praprotnik, triglav

Tanka (konec pouka)

konec pouka
na pločniku rastejo
kredasta srca
bosa stopala otrok
raznašajo spomine

Haiku 167

mrhlenje dežja
na gladini bajerja
skrivnostne oči

Tišina

kot kosmata veščā
spodrecanih kril
kroži po prostoru

izvotljena
bolj lahka od diha

ujeto žrtveno jagnje
med nabreklīm zidovjem
ki se napihuje navzven
in se pogreza vase
kot lačna mesnata usta

nalahno tipajoče nožice
polaga na levo
vedno na levo za rebra

v ledenem dotiku otrpne srce
želodec jetra in črevesje
in receptorji ki pošiljajo
sporočila v možgane
otrpnejo

žile so ledenica
jutri bo strašen

Peter Rangus

Sonet št. 108

Zrastla bodo nova drevesa,
nova zarja, nove opeke.
Nov oblak, ki sebe iztresa
enkrat v njive in enkrat v reke.

Zrastla bodo nova naselja,
nove šole, nove ideje.
Nov diktator, ki se zastrelja
in umre in se večno smeje.

Zrastel bo nov svet, ki bo isti,
kot je zdajšen, žalostno mali.
In gonilo vseh, ideali,
bodo spet polni do obisti.

Zrasel bo fižolček do zraka.
Jakec pa ne bo nikdar Jaka.

Sonet št. 110

Končno se mi vse zdi tiho;
mrki žarometi ulic,
ostje naostrenih sulic,
ki zabadajo se v psiho

pračloveka. Končno spiva
brez ropota mestnih hrupov,
gola sanj, mladostnih upov,
pred katerimi beživa

juvenilno stran. Svetloba
še pokdaj semkaj posije,
pa čeprav čez žaluzije
na rob najinega groba.

Spiva. Glavi sta na tnalu.
Zima je prišla prekmalu.

Sonet št. 111

Brat ob bratu veseli se.
Zmagoslavje! Kape v zraku.
Z oken vrtnice, narcise ...
Svet je rešen. HEJ JUNAKU!

Konec je. Pomlad! Ekstaza.
Smelemu se vse izide.
Konec teme! Konec mraza!
Konec koncev konec pride ...

Ni več daleč, bratje moji.
Že iskri se sušje kresa.
Kjer smo tekli v paranoji,
jutri spimo brez pretresa.

Mimo psov in karavan.
Le pogumno z dneva v dan.

Miha Sever

Denar je požel

Povedali so mu, naj uživa listje, zakaj poimenovano je
po zeleni barvi.
Tudi fige, vendar se pozabi.
In je žel in sejal,
dokler ni zašel do drevesa.

Tedaj je zaobšla svoj notranji glas, zakaj važno je, da
se razprostira lubje.
Listje pa naj zakriva drugo od ustne votline.
Od žrela, ki ga tako radi krademo živini,
ko jo požanjemo
IN SPRAVIMO V KALUP.

Prispeti v tuja mesta / na pozidane površine / v
območja rabe tal
in opazovati krljajoče zobe,
kako se sprehajajo in šklepetajo na betonsko simfonijo.

Krasti namene
Razžirati mrenice

*

Pesjak treplja starce po ramenih
in jim žvižga

shizofrenija, gospodje, preprosto shizofrenija

Nekateri se zamislijo.
Nekateri tvorijo preval.
Nekateri se zapro in zazrejo v goltanec.

Zastonj sem zastavil nekaj konj.

Starih ljudi je čedalje manj.
Tudi sam na trenutke začutim trepljaj.

Rezgeče se v pesjaku,
tako – da si me domišlja.

Pri prevalu ste se zazrli
Nevzgojeni gospodje

sol za golaž

Marko Skok Mezopotamsky

Rariteta

Vse je zgoščeno
v eni sami
besedi.

Popolnoma
vse.

Le začuditi se
moramo
pod pravim kotom

in s pravšnjo mero
odvihati
obmolčane jezike.

Le dovoliti si
moramo,
da nam kolena
zatrepetajo

kot ravnokar rojene
pomladne bilke.

Le zapesniti se
moramo
v obličje osame,

da priklje
na plano

(iz globokega grla
resnice).

In je
bolečina

in je
pesem,

ki jo lahko
kot bumerang

zaženemo

v svet.

Obpotnica

Kupite mrtvične oči,
vlaki v Nostalgijo
nimajo voznega reda.

Kupite mrtvične oči,
prej ali slej
vam pridejo prav.

Kupite mrtvične oči,
bolečina se zmanjša
za 100 000 svetlobnih let.

Kupite mrtvične oči,
vaše duše ne potrebujejo
varljivih zlatnikov.

Kupite mrtvične oči,
ko boste prečili reko,
ki se nikjer ne začne

in nikjer ne konča,
boste spregledali
vse svoje napake.

Senada Smajić, breza

***

Kot film,
dvourni mir:
sence na gladini
in jaz v breztelesni igri
vseh zgodb.

Vendarle se je treba nazaj počesati

ko se vame zapodi
oblastni pes mojega rablja
z drugega brega spodkopanega ega
sredi podivjanega sveta
naščuvam svojega človeka
hudega pesnika
(ki prav tako živi
od moje krvi in mleka)
in stečem v zavetje besede
kjer je vse
prav vse_mogoče
:
da me bo misel spod-
nesla
da bom kot kocka padla
v nepreklicno stanje

naključne sreče
da se sploh še lahko zberem
in si celo preštejem pri-
zadete točke
morda
?

morda me bo narava
sredi gošče
vesoljske abecede
s 360 pogledi
na isti položaj
zavrtela
vrtela in vrtela
vse dokler nič več
ne bo videti tako
kot je prej bilo
morda
?

morda pa
se bom vstavila
v prvo idejo
miselnega vzorca
in si domišljala
da vem kako se piše
Velika sodba
...

ali
pa bom
med bitjem srca
le rahlo nagnila glavo
si sezula čevlje
iz nenadzorovane dežele
in z dvema blagoslovoma istega diha
dokaj prepričljivo stavila
na zmago grešnega kozla

ki nas veeeeedno povabi
na zmagoslavni ples
Častitljivih poražencev

z velikim upanjem

da se tako nasršeni
morda le bomo prepoznali
na jutranji naslovnici Čiste vesti.

Igor Šmid, igorj

Brezvetrje

zrna belega peska
polzijo čez veke
luščijo kristale soli
z ožganih lic

kje je ptič
ki me uči leteti

nekdo je rekel
da je odgovor v vetru

ampak danes nič ne piha

Sence

Danes je tu še od včeraj. Stojim in gledam, kako gre mimo. Ne obrača se. So to mar sanje, v katerih tečem na mestu? Najraje bi se iztrgal. Kot list iz knjige. Se zlepil s tišino. Posul s črkami. Mogoče me bo kdo pobral.

Priprto okno. Žareča cigareta osvetli obraz. Dim se izgublja v meglo. Roka pomaha sprehajalcu, ki vstopi skozi ulična vrata. Okno se zapre. Na zavesi se objameta dve senci. Bližina postane topla. Z veje v vrtu odleti črni vran.

Preštevaje

ustavim se
drevored drsi mimo mene

skozi predirljiv pisk
štejem vagone
kot takrat
ko me je držala za roko

zadnji vagon

na njem zataknen nemir
izginja za ovinkom

sklonim se
in si pripnem senco
na utrujena stopala

Svit Valovnik, Sviti

Haikuji

*

Senca planeta
lunini pomaranči
odgrizne krhelj

*

Dež štropota,
mehurčki kolobarijo
v luži na cesti.

*

Viseča mreža,
kaplje nizajo
hologram pajčevine.

Haige

*

Rumenokljuna
bela raca gazi sneg
na krpljah plavuti.

*

Na lestencu suhe bilke
visijo lampijoni
kapelj.

*

Z mahom poraščen čevelj,
v razpadlih korakih
raste žafran.

Tom Veber

***

Bi bilo moje življenje
drugačno
če bi nosil drugo ime
če bi me klicali Jon Vili ali Tone
bi me ljudje manj spotikali
spraševali če kadim travo
ali če imam kaj drobiža
bi se v moje pore zagrizli isti spomini
bi se me dotaknile druge roke
bi zdaj plesal po drugih pločnikih
držal za roko drugega fanta
ali dekle
morda bi nosil drug klobuk
se naučil mandarinščino
in kadil pipo
morda bi ljubil drugače
v drugem jeziku
morda bi moje noge prehodile druge travnike
moje oči uzrle druga obzorja
morda bi na drug način
kljuboval vetru.

Ljubiti se je treba

Ljubiti se je treba
z ribami plačevati z dotiki
namiliti nebesa
da dežuje milne
mehurčke obstajati v jamah
obstajati v odmevu
stati v temi
z zaprtimi očmi
z rumenimi dežniki za
rokavi obstajati z
namenom da se zožijo
mesta razrastejo
gozdovi poljubijo
celine v nove
celote.

Nedokončane skice

Zdaj sem moder
ptice so poletele na sever
morje se ohlaja
ne vem kaj bi z vsemi obrazi
drobnimi obrisi v skalovju
svojega spomina
voda je zrak
popustila so kolena
razrasla so se
čez nikogaršnjo zemljo
samosvoj sem
v gležnjih
samosvoj
čez oblake
pripadati nečemu
pomeni ljubiti
za določen čas
igraj na flavto
prosim ne odnehaj
ko bodo prišli
se moraš skriti
med volkove
in tuliti z njimi
v luno
da se spusti
k tlom
in ti prebeli obraz
v marmor.

Ramiz Velagić, Žiga Lev

Raztresenost

v sebi
sem razlomljen
raztresen
od zore
do mraka
nor

kot da se
vidno staram
v svojem telesu
a čas me izdaja

in
če zaprem oči
se poteptam
z malo nežnosti
do nerazpoznavnosti

in potem sem
majhen človek
iz čudežne dežele
na robu sveta

V sanjah se loviš

kot ljubezen
kot norost
v sanjah se loviš

kot nemočen otrok

si beseda
le beseda

si pesem zraka
ki se rojeva
iz temne noči
v svetlobo dneva

v daljavi odmevaš
odmevaš od odmeva
kot zavijanje vetra

v sanjah se loviš
kot spomin
se loviš
in preklinjaš

v večnost korakaš
ko v temnem kotu
iz domišljije
zdrsneš kot angel

v sanjah se loviš
loviš se v sanjah

neizogibno se staram

neizogibno se staram
in postajam neviden
za božje oko
v poznojesenskem večeru
ne vem še nič
o svoji nesmrtnosti
ki tiktaka v mojih možganih
z zadnjimi ostanki
spominov
želja
pričakovanj
zaslepljenosti

neizogibno se staram
in s sivim pogledom
občudujem
bledi odsev

Jože Vidmar, Joakim

I can't breathe

A se ti ne zdi čudno
imeti temne podočnjake

na pregledu
specialist
razen alergije
na žalostne novice
ne ugotovi
ničesar

to da nekoga ubijejo
pač ne prizadene vsakogar

nekdo vendar mora biti
gnilo jajce

in oseba
ki se fotografira
z biblijo
ni nujno
odrešenik

a se mogoče bojiš
na glas govoriti
o enakosti.

Misija

V Longwyju
so turisti
in šoferji tovornjakov
nastanjeni
v enake polžje hišice

črkujeva
m u l t i k u l t u r n o s t

meje ne obstajajo
barve se prelivajo
napiševa
na razglednico

na križišču
pomahava
starejšemu paru
čeprav se vidimo
prvič

črkujeva
k a k o l e p o j e b i t i
č l o v e k.

Obisk

Čakava v vrsti
vsak s svojo masko
na obrazu

najine oči
za trenutek
iščejo rešitelja

če bi se srečala
že kdaj prej
bi v pogledu
verjetno našla oporo

tako pa stojiva
brez pozdrava
gledava nekam
v nebo
in pričakujeva
da naju
medicinska sestra
pokliče

gospod Čas
vam lahko prosim
izmerim temperaturo.

Milan Žniderič, Jošt Š.

objeta

le midva
izhod
iz labirinta besed

Genesis

*Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je prav
dobro. (1 Mz 1)*

nato je Bog kihnil
(v potrditev
da je res)

ampak
da ni kihnil
v rokav

pa ni bilo več
tako dobro

Brezvetrje dotika

Rodil sem se, kot se rodi žalost. Premaknil sem kontinente telesa
in zrasel. Kasneje pa nisem več vedel,
kako premikati noge, dvigati roke, kam obrniti pogled.
Težko najdem pravičen obrat nepravilno obremenjen,
saj se ne spomnim več, kakšna je otroška ljubezen.

Noben otrok ne izgovarja besede ljubezen,
da bi jo pobarval.

Zato mi je ostal v spominu le vonj,
zmede ga objem, ki mu preplašen zaupam, kakor da bi
se želel prepričati, ali je obzorje še vedno ozko.

Starši otrokom niso zvesti in se poslovijo in pokopljejo
že dolgo pred smrtjo.

Slekel sem otroška oblačila, moja golota je pohujšala
tuje besede,
iztelesila žalost.

V meni je nema samota.

Tudi spomine mojih prvih korakov
sta s sabo zakopala oče in mati.

***

še vedno ne vem
zakaj imajo pesmi naslove
morda si pesnik
vedno težje zapomni srečo
ali bolečino
zato v kazalo ljubezni
shrani bližnjico
na katero klika
v samotnih nočeh
da imajo sanje dostop
do izgubljene preteklosti

morda pa je naslov
ključ
ker nobena beseda
ne more vstopiti
skozi zaklenjeno srce
tam
se po prehodu pesmi
vsakemu bralcu
naslov zakodira
z njegovimi odtenki
da lahko
pri ponovnem odklepanju
vstopi v svoje pokrajine
ki mu jih ni treba
z nikomer deliti

Irena Žuravlev, IŽ-lev

Samo drobna pesem sem

Stisnem se
k tebi
in rečeš
lepo mi je
jezik mi vzameš
iz ust
neverjetno kako
se človek navadi
v skupnih letih
pogledam te
in te slišim
kaj govoriš
vzamem v roko
belo kavo
in hitim s pisanjem
čeprav sploh ne mislim
pozabiti

Črnina

Samo črno je
črnina sega od zemlje do vesolja
ljudje imajo
temne zavesa na očeh
in spanje jim je edina rešitev
morda je v sanjah vsaj malo svetlobe
ne poznajo meja in so vsesplošno vključeni
v lastno in tujo zmedo
policijska ura še traja zato bom kar doma
čemu bi tavalala edina po mestu okuženih
vsak za svojimi zavesami
čaka da mine panika in strah
črno je in bo tudi čez dan
rudarsko svetilko si bom pritrdila na glavo
in šla bom na kraje ki jih poznam
tam je najbolj varno

Reka

V moji notranjosti
teče dolga reka
nikoli ne pelje nazaj
ker ve da čas odteka
in grem naprej

vem da hitim
ker mi zmanjkuje časa
in ne obotavljam se
ne iščem novih sidrišč
čeprav v mojem podkožju
ribiči lovijo ribe
in na severu je pristan

Pesem si za otroke

Tina Arnuš, kosmulja

Lisičji krog

Staro, upehano lisičko
so zapuščale moči,
trudna legla je med resje
in zatisnila oči.

Se pomlad je posloвила,
čar jeseni preminil,
ko lisičkino telesce
nežno bel je sneg prekril.

Tekli dnevi so ter leta,
čas kolesje je vrtel
in spomin na kosmatinko
z vetrom tiho je bleдел.

Pa je tam med resjem vzknila
roža in razprla cvet,
v njem se, glej, lisička smeje,
tak, čaroben, je naš svet.

Škratek Birokratek

Droben škratek Birokratek
tam za mizico sedi,
ob zakonih in pravilih
se mu svetijo oči.

Prav pohlevno, milo gleda,
v njem pa se vražiček skriva –
komaj čaka, da te ukane,
saj v tem neizmerno uživa.

Kadar prideš ga kaj vprašat,
brž te bo drugam poslal,
in ko spet se nanj obrneš:
on za danes je končal.

Če kdaj srečaš Birokratka,
teci, teci daleč proč,
preden te ujame v kremplje
in zlorabi svojo moč.

Marija Gale Lisjak, Maša GL

Liškov grič

Jazbec, sivorepec Liško, čisto lasten grič ima.
Gor brlog – prav lično hiško. Vedno je pospravljena.
In na hribu je vrtiček, skrbno, skrbno urejen.
Zraven je gozdiček, je s potočkom bistrim omejen.
Liško jazbec, vedno priden, dela in za dom skrbi.
Trud njegov je dobro viden, vse je čisto, brez smeti.

Mnoge dneve hiško čisti, sobe so pospravljene,
vse pomije do obisti, pridno kakor mravljice.
Se okoli hiške smuka, grmje reže in kosi,
po vrtičku rad se suka, pléve puli, pognoji.
Vse deluje, saj popravi Liško jazbec sproti sam
vsako stvar, ki se pokvari. Reče: »Vse popraviti znam.«

Vsak dan najde neko delo, čisto vedno pride kaj.
Redko bi se le sedelo, bralo trač in pilo čaj.
Ampak stvar ni takšna vedno, da bi imel vojaški red.
Pridejo prijatli redno, na obisk, na sok, klepet.
Liško ne pomišlja dvakrat, gostoljubno sprejme jih,
je vesel in jim postreže. Vzame čas si za oddih.

Vendar ...

Zajčku kdaj korenček pade, Kuna kekse nadrobi,
Srnica odtise tu in tam na čistih tleh pusti.
Žolni rad se sok poliva, prt Lisička pomečka,
Medved pljuva, divji Pujs pa 'z blatne jame pritaca.
Z Žabe voda teče, Ptičkov perje vsepovsod frči.
Marsikdo packa, a jazbec vestni nič se ne jezi.

Mu vseeno je za packe, ki na mizi se množe,
in vseeno za drobtine, ki na podu obleže.
Za stopinje na parketu fantu mar kaj dosti ni.
Raje čas porabi pristno, dan vsak mine, čas beži.
Saj prijatelj dober vreden več je kakor hišni red,
čistil bo kasneje. Naj prijatelj vsak le pride spet!

Breda Konjar, koni

Na daljavo

Danes je Jaka podoben sam sebi.
Tuhta, koleba med bi ali ne bi
čez staro ograjo popihal jo v svet.
Predolgo vse dneve je v hišo ujet.

Mu misli in noge kar same zdrvijo
na mini igrišče, kjer goli stojijo.
Brez žoge pred njimi začuden obstane,
le malo še manjka, da solza ne kane.

Nikogar ni srečal, nihče ga ne čaka,
ne more pa sam biti tam kar do mraka.
Zave se, da krši pravila, in steče.
Doma se ustavi in žalostno reče:

Pogrešam prijatelje svoje, naravo.
Bo kmalu končal se pouk na daljavo?

Marija Praprotnik, triglav

Vse bo dobro

Ves večer že močno piha
burja s Krasa in sopiha.
Luna pa je čisto bela,
s svetlo glavo vsa vesela.
Jakcu ves večer nagaja,
v sobo gleda in razgraja.
Velikani, ki stojijo
za to luno, se režijo.

Eden puško z rame vleče,
drugi tlači nekaj v vreče.
Trije brusijo čekane,
da bleščijo se kot vrane.
Šesti, sedmi se sabljata,
s ščiti močno ropotata.

Osmi pa, ki je največji,
je pod noge ves telečji.
V divji noči na norijo
se pripeljal je s kočijo.
Vanjo vpreženi so vranci,
vsi po vrsti so izbranci
tega strašnega vojaka,
ki ga vojska željno čaka.

Pod odejo skrit sopiha
fantič sam in težko diha.
Ves otrpel mali Jaka
tiho smrka, čaka! Čaka!

Končno le se ojunači,
mamo kliče, jo prosjači.
Ta priteče k Jakcu v sobo,
mu prežene strašno zlobo
in prižge mu luč ob glavi,
potlej pa po tiho pravi:

»Vse bo dobro, ljubi sinko,
nič ne maraj, glej, še Pinko
mirno tamle v kotu drema.
Najbrž sanja, da še z dvema
muckoma preganja miši
sem in tja po stari hiši.

Veš, tam zunaj burja brije,
ti skoz okno luna sije.
Jutri pa, ko zjutraj vstaneš,
dobro si oči pomaneš,
ti pokažem velikane
spodaj v češnji, v krošnji zbrane.
Vse bo dobro, ljubi sinko,
spi zdaj, spi kot mucek Pinko!«

Sabina Posedel, Platanas

Lačna junaka

Zajtrk že čaka
naša junaka.
Vso noč sta spala,
lačna postala.

Muca se drgne
okrog mojih nog,
milo me prosi
za slasten obrok.

Kuža pa tiho
le opazuje,
ko se cel kupček
hrane nasuje.

Vsak k svoji skledi
brž pohitita,
nič »dober tek« si
ne zaželite.

Kdo je kriv

Viki je muca
in Harvi je kuža.
Frida je želva,
v hodniku pa luža.

Se Frida je skrila
in Viki zbežala,
Harvi in luža
sta sama ostala.

Moja želva

Moja želva rada plava,
hrusta drobne, slastne rakce.
Večkrat ji zamenjam vodo
in počistim njene kakce.

Vsak dan rada se sprehaja,
spleza tudi čez stopnice,
pa prileze vse do mene,
stisnem k sebi jo ob lice.

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

Panta Rei

Hodam
Staklenim pločnicima
Godine prolaze
Kroz staklo
Noge su mi
U rukama
Traže
Tragove duše
Čežnje hodaju
Sa mnom
Opraštam ti
Heraklite

Sveća

Desilo se godine prošloga veka
kada je dete tražilo drugo
kada je čovek tražio čoveka
kada je drvo tražilo vodu
Mlado je htelo srećno da se igra
stariji da grade kuću od pruća
biljka je slutila da koren truli
voda mutno potekla izvoru.
Nešto se zbilo lutajućim nebom
nešto se krilo u beskrajnoj šumi
imalo je snagu koja cepa vazduh
nešto je palo kriknuvši crveno
Proleća sivog svirepog doba
upaljena je sveća za pokoj suza
ali još teku i nema im kraja
one su reka sa uzvodnim tokom
Desilo se godine prošloga veka
kada je dete tražilo drugo
kada je čovek tražio ženu
a smrt im ušla besno u srca.

Partenon

jutros nisam napisala
pesmu
ruke su mi
e/n/o
na
podu
a u njima -
čudo!
ne smem ih otvoriti
ko zna šta ću naći
dotaći
il'
istresti sloj opekotina
ne mrđam
ćutim
a napolju -sneg
oluja lomi prozorska stakla
pahulje krupne i krvave
- i one su osjetljive!
grle mi prste i stežu ih u
pozdrav
otok nečeg skrivenog u
meni
puca u znak prijateljstva
jutros nisam napisala ni-šta
skelet preuzima čudo na sebe
sine
sine

To nisam htela!
o Tome sam ti govorila....

.
zadnju pesmu stavi mi na lice

.
toliko
toliko
Partenonu idi!
hej!
uživaj!

.
Parti
Parti
nacrtaj mu zvezdu.....mene - nei!!!
kameni!!!

Katica Badovinac

Zov (lipogram)

Slovo ovo k'o ogrozd oblo
odozgo modro, oko olovno
prostrlo svoj crn okot.
Crno brdo, k'o torzo golo
smrzlo to zvono zvonko.
Pod svodom sokolov zov:
Oj, Slobodo!

Pod topolom tvoj grob
prođoh s tobom kroz otvor.
Potom logos, zrno po zrno,
tlo prkosno otkop'o.
Ponovno smo s čoporom
pod nogom oholom.
Oj, Slobodo!

Lud zumbul (lipogram)

U snu ču zvuk
u šljunku put
u šumu šmugnu smuk
u bŭku dug huk
zlu sudbu ćuk ćuknu u dub.

Gurnut čun u mulj
Ljubu vuku u žbun
u klupku žud
svuku tužnu gugutku
šutnu šutnju u stup.

Lud zumbul Tugu, Bugu usnu
u dušu mu jurnu stud
purpurnu suzu grunu uz Hum.
Čuj, čuj kumru:
ku-kruuu, ku-kruuu.

Osmijeh duše

Ušetao si u moje snove
stihovima ispunjenim
bolnom samoćom
čujem tvoj glas iz dubine
kako šumi tiho, tiho:
„Ja sam pored tebe.“

Možda sam baš ja nježno
pružila svoju bijelu ruku
u tvoj nemir, gorčinu
odvodeći te u svoje plave noći
da među zvijezdama plešemo,
svečano, uz šum mjesečine
ponad kristalnih voda
i da samo jednom ugledam
blagi osmijeh tvoje duše.

Brankica Bošnjak, brankicab

Trofej

Evo već treći dan
Na tv repriza reportaže o jednom lovcu.
Priča da najradije ubija jelene lopatare
Jer su najbolji trofeji.
Jelen lopatar se lovi u vrijeme rike jelena
To je trenutak kad se vine u žaru
nad košutom i ostane ukopan
u njenim očima
I ja nikada nisam mogla do kraja gledati taj zalutali
metak
Ali kakve veze to ima s Vama, pita doktor?
Moj dragi hoće da postane lovac. Kažem,
nemoj molim te (moja je ljubav već oboje ubila)
I u nekoj maloj draguljarnici mi kupuje treću mindušu
Za uspomenu
Ja pravim još jednu rupu.
Druga scena, srna
dovodi dvoje laneta pred neku kuću gdje žive dva psa
čuvara.
Jedno od njih ima slomljenu nogu. Srna ga ostavlja
keruši i ona ga usvoji. Zatim, dozvoli čovjeku da ga
hrani
na flašicu dok ga liže, kako samo majka to umije.
Postoje dušo, ljudi koji hrane ljubav kao siročad,
A postoje i oni koji tu siročad kad odrastu ubiju

Rekla sam Vam doktore, ponekad
košuta kraj njega padne, ali divljina iz njegovih očiju
rosi nebo i možda je ne znam drukčije voljeti
tog lovca na jelene
laneta – lanadi – nije greška, tako to mora biti u
pjesmi, znate doktore.
A možda sam ga htjela što prije zaboraviti

Smr(s)kavanje daleko od zgarišta

što plačeš, majko za kosturima
kuća
nepoznatih ljudi?
kroz njihove oči
raste kamena tišina,
dok se sjećaju sebe samih
kosturi počinju od vrata
tražiti tijelo.
u praznom bezimenom prostoru koji su zvali dom
hladna jesenja kiša zaliva kamenje, kažem
ponekad ličimo na njega.

.....

budi me protuvazdušna sirena. zgrabim sina
u naručje i s četvrtog kata
stubištem strčim u podrum. i ne sjećam se ničega više
od vatre
njegovih ručica oko vrata i smrskane dude
neke druge bebe iz slovenije, bosne ili možda sirije

U tami

Kad si bio mali uspavljivala sam te ovako:
 kažiprstom milujem pahuljastu liniju iznad desnog
 oka. Kapak zatreperi
 i ti me prikuješ osmijehom. U san padamo zajedno.
 Onda smo se odselili.
 Smutnja i bol se ne vide jer sad znam kako se sadi luk,
 kako se guli i plače. Na selu za dugih zima i
 čuvarkuća se trese od pogorjelih drva. Prvi mačići se u
 vodu bacaju.
 Onda i drugi i treći i svaki koji nisu beskućnici.
 Mnogo godina kasnije podijelila sam se točno po pola.
 Nježnost se ovdje ne iskazuje. U jednoj polovici, ježi
 sljepoočna udubina
 jedinog sina, obrva ostuđena u blatu. Kroz prste, na
 desnoj strani lica,
 šikne ozrnjena zjenica u suzni kanal. Sirijske izbjeglice
 hrane se divljim jabukama, razvodnjenim mlijekom,
 gegaju izribanim preponama i raznose
 tugu na usamljena mjesta. Kad im je dosta, uspavaju se
 tako da
 majke spuste glavu u rupu stabla i gase se. Bog pali,
 udarcima
 po crvenom nebu, pahulje. One ih stižu. Mnogi su ga
 nazvali herojem.
 Rekla sam ti, mili, zato te nisam mogla spasti. Najteže
 je spašavati od heroja.

Poslije je došlo proljeće. I bolest. Opet su rekli: Prvi mačići se u vodu bacaju. Onda i drugi i treći.

I opet Bog. I međe.

I načeto tijelo. U drugoj polovici

Disala sam poput babilonske kurve.

Sveci su bez utrobe. Trljaju nabubrene oči koje mi nedostaju. Snijeg klizi linijom

života kao jezik upaljenom podjezičnom kosti . Tama iza stakla i nas dvoje, cinici u svečanim odijelima, promatramo se žedno.

O uspavljivanju je riječ, o uspavljivanju.

Branka Cukrov-Belak, Nikita

nova pjesma (poezija ne umire)

nismo mi prijestolonasljednici neba
niti cenobiti abrahamske pustinje
vodi nas voda crvene puti,
gušća od nas samih
i glasnija od gladi
kada smo sebe prikovali u kost
izgubili smo jutro nove geneze
sada umiremo kao kraljevi
u vojničkim posteljama
hropteći krv
s najtišeg vrha svijeta
kako bismo čuli šuštanje vlastite kože
u spalionici krikova
ne bojmo se
netko će zamijetiti da smo postali dim
koji leluja lubanjom svemira

bila sam dječak
i
bila sam djevojčica
sunovrat na bojnome polju
metak u sljepoočnici razuma

bila sam kostur
i
bijela haljina na lutki od cvjetova
koju su silovali stršljeni

u ruci mi smokva, naranča i Smrt

kada se probudim,
sanjat ću majku
i prvu kap mlijeka

pod crnim krilom
tražit ću Dan

Pessoa - kvadrant identiteta

Što dalje,
od sebe
dalje.
Miruj, Krvavi!
Golub ti čisti strah iz oka
da bolje vidiš tko si.
Dva neba, tri neba,
ja nebo.
Šuti, Krvavi!
Jezik ti u vagini zapleten
pa buncaš da si orgazmičan.
Devet.

Devet.
Devet.
Šupljina iza čela
vrutak žitkog likvora;
kupači od razuma nagi.
Bože, kolikom si erekcijom
obdario moje suluđe!
Progledaj, Krvavi!
Dijete ima majku,
majka ima grob.
Krvavi,
Krvavi,
Krvaviii!
Iskrvari
svoju
ljudskost
u
multiploj
degeneričnosti
zadane
bjeline
dana.
Ja vidim Smrt
i poljubac i vrt.
Jesi li ti stajao
nad pubisom ljubičice
i umirao od svoje nevinosti?
Hladno je.
I Čovjek je hladan.
Zemlja škripi.
I ovi okovi
oko naših riječi škripe.

Gledam te u lice
koje gleda moje dojke
(ne možeš odoljeti
zovu mliječnog ishodišta).
O, Krvavi,
ti si pobačen i porođen.
Što dalje,
od sebe
dalje,
Krvavi.

Dan u kojem si mojim kostima udarao o bu- banj

i Sunce što se kupa u crnoj pjeni
navješćujući slobodu
od bogova i zvijezda.
Oprosti im.
Zapad i Istok
stranputica su istoga svijeta.
Kupujemo vječnost dušama
na klecalima ranojutarnje tišine,
a ne znamo miris lista
u padu pred smrću.
Da bi tijelo ostalo tijelo,
muka je riječi neizbježna.

Jednoznačna sam
u matrici našeg ponavljanja,
a ti duboko
pred depresijama tmine.
Zaručih se za Sudnji dan
da prevarim izgovaranje boli.
Žedna sam
i bivam žed
opore vode.
Pod bijelu haljinu
skrila sam sjenu našeg srca.
Nosiš ga na čelu
jer ti si Kiponoša nadzemlja.
U procesiji tvojih misli
bivam razularena svetica
crne vagine i
gangrenoznog uterusa
kojim bubre sva neba
što si ih za mene stvorio.
Crno je moje danas
za vjekovito nikad
među zemljom i medom.

Dan u kojem si
mojim kostima udarao o bubanj,
a ja
od smrti
još
neodrođena.

Jure Drljepan, JUR

Kapljica sna

mjesec ašikuje
sa zvijezdama
vjetar u lišću
šapuće svoju bajku
uspavanku
za djecu i majku

u nemirnoj krvi
prolistala mladica
u moru riječi
na putu do dna
riječ posta kapljica
potopljenog sna

valovi vremena
izgrizli su
obale i luke
i rasparali šavove
spokoja i buke
raštrkanih riječi

istrgane misli broje
neshvaćene korake
i tanke niti
što zašiti žele
prekrojene poglede
i jave njedra
na napeta jedra
nedosanjanih snova

Kao crvenkapica

u neizvjesnosti čekaš
dok se sat neumoljivo
vrti
a na zidovima lomi
bajke zov

iz ničega grohot
izranja
zapetljana utroba
sjećanja
priziva njen glas
ljepotu i obećanja

a nje niotkuda

na zov se iz košmara
odazivaju
samo ruke bez prstiju
ogledala bez odsjeva
oči bez jabučice
grla bez glasnica
govor bez riječi
bez odjeka

nada
kao crvljiva jabuka
pada
u pastirsku pjesmu
a vučji očnjaci
usred njenoga stada
postaju međaši
između pjevanja
i žderanja

njene oči
po šumarcima uspomena
u tvojoj glavi plešu
kao crvenkapica
dok vukovima nosi
košaricu
ovčjih jetri

jastrebovi međutim
iz visine
nišane na
bakine kvočke
i piliće
u dvorištu

Ivan Gaćina

Kozmos skrojen po mojoj mjeri

Apstraktne imenice i nepravilni glagoli
miješaju se s neplodnim mislima u smislovodu,
a zatim padaju u nepreglednu pustoš poput zaborava,
gdje haraju ratnici s kopljima od kristalnogainja
što se tope na transcendentalnom, čekićastom suncu
dok pušu vjetrovi a kisela kiša puni
limenku za novčiće,
pri čemu izdanci bujne mašte ispadaju iz probušenih
džepova,
fragmentirajući iluziju s obje strane poluotvorenih
kapaka.

Na ognjenoj kolajni oko moga vrata,
digitalni privjesci rotiraju logičke, kobasičaste
jednadžbe
dok iksevi i ipsiloni plešu u ritmu new age glazbe,
kako bi lađe pune blaga iz kornukopije i duhova iz
predgrađa
mogle ploviti između kontura na mome licu,
obojanom varijantama dosljednosti i silnicama
sinonima,
a tišina nagrižena sumporom i sarinom vrši
transplantaciju tkiva,
asimilirajući zov divljine do visokih vibracija iz pete
dimenzije.

Dok njišem trivijalnost svakodnevlja na Foucaultovom
klatnu,
moje bitisanje raste prema magnitudama Richtero-
ve
ljestvice,
rušeći centrifugalne i centripetalne barijere izvan
zlatne krletke,
opervažene fonetskim varnicama u origami
oblakoderu,
a upitnici nalik kišobranu Mary Poppins lete
neboplavljen
ispod kojeg barmen miješa savršeni koktel od magle i
sjete,
kako bih mogao sažeti svoje pjesme, odjevene ruhom
neprolaznosti,
u stih iz kojeg će se roditi kozmos skrojen po mojoj
mjeri.

Put istine i prosvjetljenja

Jednom tijekom zime usnuo sam astralni san
u kojem su se tri životna puta granala u nekoliko
smjerova,
a kako se nisam mogao odlučiti kojeg da odaberem,
starac Sadhguru pohvalio me zbog iznimnog strpljenja.

Svaki od ovih putova bio je težak na svoj način,
ali kako sam bio veoma mlad,
starac me savjetovao da krenem putem istine
koji jedini vodi k duhovnom prosvjetljenju.

Tek tada spazio sam sporedni šumski puteljak
koji se s tri tajanstvena puta isprepleće u beskraj,
što zapravo znači da svaki od njih skriva dio istine,
s time da potpuna istina leži iza sporednog puta.

Kao tragač za istinom, skupio sam dovoljno hrabrosti
da izaberem sporedni put umjesto onih naizgled
važnijih,
a kada je san postao stvarnost,
shvatio sam da se istina zaista krije u malim stvarima.

Haiku 060

usnuo cvrčak
u kljunu djetlića ključ
noćne tišine

Slavica Gazibara, saraivor

Matematika

svi moji strahovi
mogu se promatrati kroz matematiku
jer sam brojati naučila rano

jedna pljuska za neposluh
pet plus pet ravnalom za brbljanje u nižim razredima
trideset dana kazne zbog jedinice iz biologije u
gimnaziji kod profesora Mullera
dva fakulteta
dvije profesije
četiri urednika
devet ravnatelja
pet godina bračnog iskustva kroz tri braka s dva muža
šest polovnih auta
sedam selidbi
četnaest kredita
jedna mirovina bolje da ne kažem kolika

i previše godina
pa sam prestala brojati

Horizonti

nemirni oceani
crvenih obala
moju bi lađu

odsutne duše
prisutnog tijela
ona već plovi

ples izmaglice
poravnava horizonte

Tema

pričaš mi o dvorovima sjajnim
gdje nimfe su te pitale nektarom
o dalekim otocima
i rasplesanim ženama
koje su ti vidale rane
i nudile svoje meke ruke
za tvoje lisice

pričaš o samoći osvojenih vrhunaca
gdje kamen ispija sunce
a orlovi ti jedu s dlana
dok se zmija bestidno svlači

pričaš o pravdi nevinog grijeha
pričaš o omči
što se rodila i putovala s tobom
a ti je objesio o drenovu granu
prijekarom da je to hrast

pričaš o kiselici s neke gorštačke ledine
nekog pretprošlog vremena
koja je svoj sok u tvojim ustima ostavila
da te godinama podsjeća
i ne da ti stati

pričaš o mrtvima kao da su živi
o živima koji su već odavno mrtvi
o znanju prevarenom ljepotom
i posramljenom pred patnjom

pričaš
a ja nemam čarobne svirale
da odagna elegije i rekvijeme
ni melema
za mrtvu dušu

pitala bih te nešto
no znam
ovo je sasvim druga tema
ja samo sam žena
koja bi da te voli

Dejan Ivanović, dejanivanovic

Nevidljivo

Šetam
između četiri zida
nevidljiv kao mačka
devojčica tiho
razgovara s lutkom
ostali razgovaraju
sami sa sobom nevidljivo
zvono na vratima – nemoguće
praveći se da nisam tu
gestom ruke teram ružne misli
ne vidim kroz staklo
da li me možda požuruju
kako da iskoristim ovo vreme
koje će možda potrajati
iskradam se
da usput potražim reč
koja bi najbolje
opisala kako se osećam
sa bombom u telu
miriše na prvu oluju
u vazduhu
nešto nas smrtno muči
... nevidljivo

Tebi

Tebi, zaljubljenoj u ništa
zagledanoj u tračak radosti,
nesigurnim okom;
uspavanoj, pored prozora,
popodnevnim zrakom.
Brze svetlosti, brže od misli;

Tebi, koja me držiš u životu,
prilagođenom dozom bunila
čas u blizini, čas na odstojanju;
beskonačnu slobodu išteš.
Kad jedan put kažeš u zanosu
što te nema a drugi put idi, idi više ...

Tako da često zamišljen lebdim
nad oštrom ivicom, bestežinskim stanjem;
širokim obodom letim,
poput bezrazložnog kretanja zemlje
beskrajnim krugom,
istim tragom, neprekidnim ...

Zapuštenom putanjom,
meni dragom, punom ruža
i potmulih krikova obnaženih tela,
luta moja goruća duša,
(umorna od svih pitanja);
pokrivena naslagama pepela.

Iluzija

Marijana, ja sam te napravio od morske pene.
Deo po deo, postepeno, za samog sebe.
Odjednom se samo po sebi spusti,
dođe u gluvo doba, naglo, bez opomene
neko beskonačno setno, prozračno vreme,
nevidljivije od koprene;
vreme kad si mi, Marijana, postala strana.

Mile Lisica, mile

haiku

nečija duša
u tišini livade
postaje buba

haiku

usnulo more
skok ribe iznad vode
zaljulja mesec

oči

Između nas i njih more
Lavirint
Uspavana emocija
Koji nema ko da naslika
U futuru

Između nas i njih vetrenjače
Nebo koje čeka kišu
Ispod noktiju
Kiša koja čeka nebo
Nacrtano olovkom
Na bezbednoj udaljenosti
Od srca
Od očiju

Između nas i njih
Tužna ljubavna pesma

I oči
Što vekovima neustrašivo vrište
Ljubav

I suze su voda

Neko je njene ptice prosuo nebom
Taj poseban neko
Ja svoje noćas nosim u džepovima

Njene ptice pevaju
Moje ćute

Pevale bi i moje
Samo ne mogu odao bi ih glas
I suze u njemu

Neko je njene ptice naučio da lete
Moje još uče hodati
Moje još nisu spremne zaboraviti
Pad

Neko je njene ptice prosuo nebom
Taj poseban neko
Ja svoje žedne nosim u džepovima

I šapućem im

I suze su voda
I suze su voda

Željko Majstorović, Mihailo m. z.

V u k

Januar.

Glad vučija strelja
od brega do brega.

Ti
očima srne
viriš
kao ruža
ispod snega.

Tujejezična pesem zime 2020/21 po izboru uredništva

Kamenovanje

Sagradismo kuću od kamena
a kamenom tim
bejasmo kamenovani

Hvala izvoru zla.
Hvala zlim.

Sada smo mirni

Sad imamo krov.
Sada se možemo sakriti
dok nas kamenuju.

Kratko pismo Borisu Kastelu

Kamen i ti.

Ćutanjem te izaziva:
ćutanjem te dočekuje
ćutanjem te i ispraća.

A koliko je ljudskih lica upio u sebe,
to ti nikada neće reći,
samo da ti ne uvredi skrivenu pomisao
da si mu draži od drugih.

Žena sa tankim osmehom

Između datosti i kataloga snova
Između moći i moranja
Između ljubavi i navike
Između rađanja i smrti
Lebdi okolo njenih usta tanki osmeh
I gradi zagonetku

Donja usna hoće, gornja zabranjuje
Svako iskakanje iz koloseka
A boja glasa daje čvrstoću stopalima
I siguran hod lavirintom

Ta žena prostor premerava empatijom
A vreme pretvara u iluziju
Kad gradi zamkove vilenjaka
Koje jutrom ostavlja ispod jastuka
I odlazi u džunglu grada
Da bude jedna od mnogih
Koji su pristali biti roblje tog dana

U sate predvečerja
Sa hlebom u rukama
Ona se vraća u školjku
Da ljubi i hrani decu
I prebrojava zvezde u njihovim očima

A onda žurno odlazi u bajku
I rađa
I snove i svet
I sebe sa tankim osmehom
Okolo usta

Sve do jutra.

Tatjana Mozer, Tatjana M.

Platno i egejski ćilim

Htela sam jezero
onako naivno ti rekoh da vazduh miriše
na usnuli cvet

Poljubio si mi ruku
dok sam u iskopinama
pretke tražila

Šta je to što uzdahom vredi
više od jedne semenke
u kljunu naše ptice što se
razume u let i beskraj

A ne
a ne kao mi
što čekamo da moje traganje sazri
I sad vidim majku
koja me doji lepim rečima
njenu put nalik tek viđenoj breskvi
I vidim oca kako se ponosno drži
dok nasleđuje pušku od svoga oca
I vidim tetku koja pogaču deli na srca i na pola
Vidim sestru koja mi dolazi u san

U julu
Kada smo ležale na egejskom čilimu
Nataša!
U tebe se svi zaljubljuju
rekoh onako sitna i srećna...

Poljubio si mi ruku
kada sam rekla da je
malo vazduha u meni
da je ljubav svaki dan
hleb
biljka
osmeh
nada

malo lepe muzike za predvečerje u neizvesnostima

I nađoh oči svih predaka
koji bi voleli da nisam sama
Tako bar želim da ih usrećim

I da im kažem da se borim

Rane

Sve će proći.
I ova hladna senka moja
što otvara jutro
I tvoja čežnja da produžimo ples

Tužni smo od rastanaka kod kapija
što odolevaju vetru ili životu.

Sve će proći...
Rasuti nam pogledi po pticama
koje nestaju iznad krovova kuća
u kojima više nema boli od ranjenog leta.
Samo stari dimnjaci,
kao osvajači, odolevaju kišama, gromovima.
Pakleni pokloni junske uvertire
ne daju nam ništa više
do malo soli na užarene obraze od ljubavi.

Plešemo,
zamaqljenim pogledima sušimo naše ptice,
ucveljene, ostavljene.
Gledamo li to tugu koja se krilima bori da nestane
ili se toliko volimo
pa nas malo tuge draži po osećaju.

Sada smo sigurni
i nismo jedini...
Sve će proći posle pesme,
dodira,
pljuska...
Prezrelo sunce
srušiće se na naš kamen.

Omča

Za tebe čuvam ludilo
I urezaću te u te čini
Biću predator tvoje nesmotrenosti
A plakaću, znam

Za tebe motam i kuke za vrat
nežnim koncem
Ko psovke u uho
Biću izdajnik sopstvene tišine
A plakaću, znam

Za tebe imam istetovirano ime
Na pupku mom maestralni znak
Ko prevremeno izrečena osuda
na prijatne zločine

Kao u našem filmu
Kao u stvarnosti
Ali znam
plakaću ja

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

San ozvučen dunavskim talasima

moje zenice, tvoje
kamenje. ispisana knjiga dna
mastilom neba, dozvana

smrt o kojoj nisi znao
pevati. samo šaputanje
iz mračnog loga metafora:

gde si, gde si sad ti

*

jarost i nestrpljenje je
na vodi, zbog reči
koja kao kost
u ustima okleva
i širokim se uzdasima
povlači
iz pesnikovih snova

*

kad mirna voda poželi
sa jutrom da se meša,
a kiša ljuto poseje
svoja vodena koplja, rečni bog
očne kapke zatvori,
promuca: bolje je
da ćutim o vatri

u tabanima
pospanih žena

Elektra sa bratom razvaljuje đonove i skrivenu rimu

uvreda šeta obodom pričina,
dubi ranu. šilji vrhove jezika mladih
pčela i kamenja.
čika decu

(bespolnu kao u slučaju
anđela)

što gurnuše mač u karlicu
materi. da klitemnestra više
ne gleda, kako purpuri aprila
vaskrsavaju. u očima slepih

trešanja

Rapallo italikom

(Rapalo, jun 2019)

oko *Castello sul Mare*
čuju se vriska zrikavaca
u krešendu i šuštanja
soli ispod šapa i u čeljustima
drhture vlasi ameba
na čempresima prva modrica
meseca skliznula sa sivih kamenjara
Ligurije što je zdušno pristajala
na tiraniju
(sarabandu predvečerja)

od zore do prvog mraka
Ezra sa Ernestom
šunja se mačecim tragom
(meni će preostati *siphonaptera*
što se otmenije kaže
za buve krvopije)
posrebrenim trgom neba
grudni koš domaćina lomiće se
kao Pangea na dve hemisfere
nestaće
mačja atlantida i cela
vasiona ali on svakom
gostu šapnuće ne brini

ja ću ti dodati krila

Tanja Očelić

...

kao rentgen sam

znatiželjna svijetlost
prepoznavanja tuge

unutrašnja šetnja
po kabinetu mračnih misli

sve dok zračim
u tebi sam

Dobro jutro smrti

nešto si mi poranila danas

hajde prvo da popijemo nešto
možda čaj
kavu
čašu voćnog soka

pokaži mi
da se vidim
u par kratkih riječi
zavrti mi film moga života
porazgovarajmo malo o ljubavi
o poslanstvu čovjeka
o samoj meni
kćerki
majci
sestri
ženi

možda se predomisliš
vratiš mi oduzetu
slobodu

u ovom Svijetu
maskiranih
gdje već mjesecima

dišem

mrtva

Izgorjeli iznutra

Izuzimamo, Izuzetke
Istrošeni
Izopćeni
Iznemogli
Izigrani
Izlazimo Iz Izmišljenih Incijativa
Izgovaramo Imena

Izazovima
Izazivamo
Iz Izvora Ideja

Ističemo Impotencijom
Imitacijom Izgovora

Izostali
Izbačeni
Izgorjeli
Ističemo Iskon

Epilog

nedostaje mi smrt
za još jedan život

da te volim

Igor Pavlic, Speculum

Jednom

Jednom ću
zimu zamijeniti za proljeće
i posaditi visibabe u očima svijeta
jednom ću
grmljavinu topova zamijeniti za osmjech
i poljubiti proljeće u usta
jednom ću
penis zamijeniti za ljubav
i voljeti ti te bez dodira

Nebo je promijenilo boju

Otvaram oči
Još jedan beskonačan dan
ležiš pored mene
izgledaš poput jutra koje se ne želi probuditi
Znam
moje ruke više nisu nježne
usne su mi hladne, pune gelera
ustajem iz kreveta
tiho, da te ne probudim
Nebo je promijenilo boju

U ulici bez imena
odbacujem svoj herojski status
i ordenje za hrabrost
bojim se
nekoć si tražila da budem muškarac

Jahač zmajeva

ja sam trenutak koji je prošao i postojim samo u tvome
sjećanju
kad umreš selim se u krošnje drveća
i plašim ptice
ja sam izmislio riječi jer se bojim tišine
lajem na leptire i nestajem u sjećanjima riba
uzalud me tražiš u kamenu
jer ja spavam u tvom danu
i budan sam u svemu što ne postoji
ja sam jahač zmajeva
I tražim svijet u kojem nema usamljene djece
ne, ja nisam svjetlost
ja sam druga strana tame

Mirko Popović, mirkopopovic

Ja i tvoja lutka

na onom mjestu
pod starim zvijezdama
kristalne noći snivaš
odvezuješ barku vremena
jer još te čekamo na slijepoj
stazi balkanskoj
ja i tvoja plišana zlatoperka
istrgnuta pomami okidača
još zagledana u slijepu
brzinu kuršuma
na onom mjestu
kad zaplaću uspomene
poznat ćeš njene
još preplašene oči
i usne razlivene u poljupce
iza naših jablanova
iza jata lastavica
iza tvojih godina
ali ne tuguj
ako ne nađeš moje ruke
pod starim zvijezdama
čekat će te zlatoperka
ostarjela
u mom zagrljaju

Nebeski vrtovi

želim zaspati ovdje
gdje su zastale kiše
unutar odbrojenih ožiljaka
i vjetrovi osušili radosne suze
na noćnom nebu

ako zaspem utišajte kamene orgulje
u zavjesama pomjerite
nepomične sjenke

sutra već putujem
sa snježnim lebdjet ću brdima
daleko iza kuće praznu ću
zaobići klupu i krizanteme
baka će opet paliti svijeću uljanicu
da mi još jednom vidi lice
odmori se šumorit će njen glas
odmori se i noćne su
orgulje zaspale mila moja

ne čezni s pastirima oni su
nevidljiva lira u njihovim žilama
nema lijeka za noćne tuge

spavaj kćeri moja
sutra ćeš opet
biti daljina

Tvoja nevidljiva sidrišta

Čekaš
u slikama svitanja
dok kiše odlaze
da još jednom otkorača
neispjevano vrijeme

U tebi zanjihana
ta olupina dana
samo je neprogovor
iščezlih oblika stepeništa

Šapni mi jednom
za čim čeznu neizgovorena
pitanja na usnama

Jesi li preko rijeke dozivao
onu riječ zbog koje ječi
modri kamen noći
ili ti u očima ponovno
jasno tonu daleke ruke
i uspavani dani
i ti u nepostojeće sidriš
opnu stvarnosti
što uvijek puca
u slikama sretanja

Ljubica Ribić

Kalvarija

Teške hodim po prazni cesti
nie ljudi nie dece
samo ftiči popevaju
I ja popevam vu sebi
i znam da me čuješ
i smeiš mi se
i tvoje sam diete štere vidi
tugu i jad
čemer i glad
Tvoje sam diete
i hodim po cesti
po beli cesti
doughi cesti
po poutu šteri si mi pokazal
još onega dneva gda sem sama
vu kmici vu strahu
tebe bez rieči zvala
Teške hodim po prazne cesti
vliečem se kak slak po živici
kak kača po oštrem kamenju
polahko da mi nekaj ne vujde
da zapamtim
saki korak
saku stezu
I gda ti dojdem s pesmom
vu sebi
s krvavi nogami i suncem vu oku
znal boš kaj nosim na hrbtu

Tujejezična pesem jeseni 2020 po izboru uredništva

Seme

Seme
štere nie posiane
ne sklie
čaka veter
dešč
čaka ftiča
da ga v kljunu
z kmice zvleče
Rieč
štera nie zrečena
ne raste
ne množi se
Čaka
stiha skrita
Čaka vusta
da ju izrečiju
čaka roke
da ju zapišeju

Rieč nie živa
če ju človek pozabi
če se je srami
a druge rieči
stranjske rieči
kak seme
po zemlji hiče
Kak drač se šire
i retko cvetje
v gliboki čkomini
kak mrtvo seme zatire

Ne broji nam godine

Godine su samo mijene
Samo nevješto ispisani brojevi
Godine su godovi na deblima
i razgranate krošnje
ispod kojih umorni putnici
snivaju proljeća
Godine se ne ispisuju brojkama
One se broje osmjesima
zagrljajima koracima
U plaštu jeseni skriveni su
mirisni plodovi za duge zimske noći
Godine su samo mijene
Godine su godovi
Godine su široki drumovi
I kočije i praporci
I vijugave ceste
Pitomi obronci
Ptice u letu
I leptiri na cvijetu
Godine su ožiljci i poljupci
Isprepleteni prsti u zimskim noćima
Srebro u uvojcima i bore na našim licima
Godine su samo krijesnice
u dugim zimskim noćima

Senada Smajić, breza

Čudno je vrijeme

Čudno je vrijeme.
Prokislo je nebo.
Zrak miriše na odžake
i crne veste
na domaku osamljene kuće
raspiruju zadnje iskre
malaksale vatre.

Dah nam se pretvara u magle
i samo sjećanje još nam jasno vidi
ozarene obraze, na-
opako se okreće i drveće.

U korijenu krošnje
listaju nam vrane;

crno pero
zabadam nasumice,
ne znam tačno gdje nam je srce,
ali vjerujem
da će nam trajati
duže od ruže,

kad u tebe legnem
da iz mene, dušo, prhneš.

Haiku

Kraj ljubičice
procvjetala čarapa,
ljudska nebriga.

Jelena Stojković Mirić

A ja se ničeg ne sećam

Govori mi:

Kiša je rominjala celog dana
skrio sam te, već pokislu, pod kišobran
osušio, postavom mantila
skupljali smo jesenju kišnicu
na golim dlanovima kuvali čaj njenih plodova

Govori mi:

U snežnoj kući prezimili smo zimu
vikendom putovali u odmaralište Iglo
jeli smo pahulje, a za vreme najhladijih dana
visokokaloričnu polarnu svetlost.
Plesala si pod belim oblacima
pevušeći
Ti si sva voda mog tela,
pogledaj ova pokretna vajarska dela
oblaci skiciraju naša unutrašnja stanja
vidiš li kako bela ptica glavu naslanja na rame cveta
čuješ li kako balet boja progovara u nama,
ti si sva voda mog tela.

Govori mi:

Slali smo razglednice lednih pločica, bez markica
ispirivali ih krljuštima riba.

Kad bi nas zaglušila tišina
zatezala si kožu neba preko zvezda
gipkim prstima stvarala ritam tam-tam-tama.
Uspavljivala si me zvucima harfe,
nisi mi htela odati tajnu od čega si je u onoj belini
sačinila i,
kako znaš komponovati te melodije...

Govori mi,
sve mi to govori On
a ja se ničeg ne sećam
sem plavičastog lelujanja
kišobrana
i verovanja.

Tujejezična pesem poletja 2020 po izboru uredništva

Reči su me progutale

Paun nabija glavu u ilovaču
kolibri se najeli
pur-pene

zar s njima da učvrstim prozore
da ne čujem pomicanje
giljotine
koliko si stara
utopijo-utvaro-biće-bolje

reči su me progutale

zatvorske decenije u blatu u krvi
ostaviše usek u glavi

čemu
potresi i stopala izujedana srčom do vrata

niko od tebe nije tražio uljuljkivanje
živo si blato
uporno u omalovažavanju puka
u vezivanju udova

udari šoka
po plućima
počupanih krila
u skici budućnosti
ne mogu pokret da naprave

još malo i reke će spremiti korita
i izvori će za njima

nama je
za kofere kasno
pedesete odmahuju umornom rukom
al vrču iskustva nije
napojiće mlade izdanke

plačem kraj ljuljaški
detešce kaže
teto
pričaj nam neku bajku
bajku?

reči su me progutale

ekvator se presavio
od bola u trbuhu

reči su me progutale

*

ne budi me dok sanjam
na nordijskim jezicima
majko

rastu s nama u polarnoj svetlosti
zdravo probuđene paunove oči
u veselom krilu kolibrija čerga

fjordovima nismo zakasnili

Ciganka moja pegava

Govorila je kroz linije života na dlanovima
kroz otiske jagodica i znojnim kapljicama
Govorila je kao planinar koji će pasti sa litice ako
prekine nit
kao da joj se padobran neće otvoriti
kao da vulkane pripovedanjem uspavljuje

i rekao sam ljut i pijan
one noći kad su se zvezde same porađale
gromovi sebe žvakali i u vrtloge vetrova pljuvali
- kad bi ti vilicu iščupali opet bi našla način da govoriš
ciganka moja pegava,
kad je spavala govorila je kosom
prćastim nosom i trepavicom

Kolenom je druže
umela da izgovori bar par rečenica
iz ramena i lakta umela je haiku da ištuca

Govorila je druže
kao da će slogovima ovekovečiti zelenu lozicu
posed ostavljen od žene sa kojom je svako jutro
pila telefonsku kaficu
sve do onog dana kad je počela psovati i vrištati
perfekat
oči joj pocrnele od žeđi, pege pobledale

Kad bi odlazila
ciganka moja pegava,
ostavljala je par haljina
i cipela koje su pričale
o mladosti, sredovečnosti
i ponajviše o ljudima kojih je zauvek ostala žedna
ciganka moja pegava
kad se vraćala
ličila je na drvo iz predela tundri
sa gravurom peska i prašine

I rekao sam ljut i pijan
one noći kad su se zvezde same porađale
gromovi sebe žvakali i u vrtloge vetrova pljuvali
- kad bi ti vilicu iščupali opet bi našla način da govoriš

Govorila je kao da će joj jezerski led pod klizaljkama
pući

Ne volim vodene priče
setim se, ciganka moja pegava
ovim slivovima nije pričala
zagrcnem se
i dugo štucam cvetove haljina što mi je ostavljala

Dimitrij Škrk, dimitrij

Riconoscimento

(collage)

Chi mi ridonerà la speranza?*

Mia voce non si può sentire*

i desideri non hano più senso*

perchè gli occhi sono vuoti
non vedono più
e la bocca piena di terra
senza lingua

non c'è niente
che sarebbe tornato in vita
nel utero delle parole

---

* verzi Andrejke Jereb iz njene pesmi Rispondi

Ritorno

nel ronzio delle api
il profumo del tiglio -
un'ombra piena di ricordi
di un vecchio bambino

Yesenin tra le copertine

nella poesia
di Yesenin
i sogni muoiono
nelle grida silenziose
di un'anima ferita

Zagrljaj

(peterostih)

šuma
sva ta stabla
penju se ka suncu -
samo ja u zagrljaju
sjene

Haiku 93

mir u lučici
sve brodice vezane
uz svoje sjene

Haiku 94

it's snowing
the scent of autumn
in our room

Vladimir Vuković

Lomljenje pečata

Ti i ja smo namibijskocrno
no teško je reći koji pamuk više boli:
gle krvi na dlanovima! gle krvi u peleni!
Ti i ja smo sudanskomrko,
gle šapata što peni, gle očiju u amovima:
urlici i pesma nam se odbijaju od stenja.
Ti i ja zaklesmo se gorkome svetlu
i sada smo sasvim kako treba,
slušaj kako nam krckaju rila i počni:
mi smo krilati mrci
što drhte od vaskrsenja.

Tujejezična pesem pomladi 2020 po izboru uredništva

Aktivni ugljenik

O, ti pišeš pisanja radi.
To je školjka, laž-himen.
Ne zoveš ništa,
ništa nije ime.
Pišeš prinude radi?
To je užas, to je smeh.
Zoveš kaos,
kaos proždire svet.
Pišeš sebe radi?
To je lek, otrov na kraju.
Zoveš kaznu,
tako zmija grize rep.
Pišeš jer je dato?
Zoveš što postoji.
No znaj:
krvavi si stub u krugu,
a Temenos gori, gori.

Oglas za vrtlare

Jedosmo do u noć kasno bese prave:
oči moje on,
gušu njegovu ja,
mandragore puni, plodni grozno,
i od tada
kusamo žudno sinove i kćeri on i ja,
ali znaj, samo znaj:
primamo vrtlare uvek na zasad đavolji
pod senkom Adamove glave.

Park u tami

Ja našao sam tu klupu
i na nju seo:
da, crtež sam u mraku,
za sopstvene šake bačeni plod,
ja našao sam taj sto
i sa njega jeo:
što iz tame čkilji svedok mi je:
lepoti oružje nikad ne zadrhti,
nada mnom krasni streljački (s)vod.

Pesem si prevedena

Lidija Brezavšček

Prevod dela: Diete I strah

Avtor izvirnika: Ljubica Ribić

Otrok in strah

Strah
strah se je vrnil v kosti
Škripa kot staro drevo
pod severnikom pozimi
Lušči se kot skorja
z debele bukve
Zatira smeh in radost
grebe po tleh
kakor stekla lisica
kadar išče plen
Strah se je zavlekel pod strehe
na balkone v hleve v misli
Ne moreš zares zaspati
vrti te kot vrti veter klopotec
kot reka izvir
kot mati otroka na vrtiljaku
In otrok se boji
išče srečo v materinem očesu
a sreče ni
samo megle
tudi rosa se megli
in ustnice so blede
roke drhteče
Nekako najboljše je da molči
da se v kotu nauči igrati
z novim medvedkom

Jure Drljepan, Jur

Prevod dela: Rumena

Avtor izvirnika: Janez Virant

Žuta

Za deblom sakriven
brusim svoja sječiva.
Tvoja žuta marama
miriše na kosu i dim.
Sve je zaustavljeno zviždukom
i zavijanjem vjetra.
Ogrnut u žuti miris
zmijoliko gmižem
preko porušenog raspadanja.
Blijeda slana hladi
rodno sjeme izvrgnuto
u otvoren grkljan. Crvene ralje.
Mahovinasta melodija krade mi
taman komad srca.
Grcanje u ritmu.
Blaga je šuma
koju čuvaju anđeli.

Sveobuhvatna Glad je tvrđa od humke.
U lišću šapućem koracima,
dok idem protiv zvijeri
koja poznaje sva moja šuplja imena.

Prevod dela: Neskončnost

Avtor izvirnika: Silva Langenfus

Beskraj

na leđima nosimo crkvena zvona
bijeke zastave polako crne
od pelena
do istina
staze su posute utrobom
soli i nektara
zrijemo
pšenično klasje krvari
ušća rijeka se otvaraju
u beskrajne slapove
koji neprekidno
šapuću unutar nas

*Prevod dela: **Dan u kojem si mojim kostima udarao o bubanj***

*Avtor izvirnika: **nikita***

Dan, v katerem si z mojimi kostmi udarjal po bobnu

in Sonce, ki se koplje v črni peni
napovedujoč svobodo
od bogov in zvezd.
Odpusti jim.
Zahod in Vzhod
so stranpoti istega sveta.
Kupujeva večnost dušam
na klečalnikih zgodnejutranje tišine,
a ne pozna dišave lista
v padu pred smrtjo.
Da bi telo ostalo telo,
je muka besed neizogibna.

Enoznačna sem
v matrici najinega ponavljanja,
ti pa globoko
pred depresijami temine.
Zaročila sem se s Sodnim dnem,
da bi prevarala izrekanje bolečine.
Žejna sem
in ostajam žeja
trpke vode.
Pod belo obleko
sem skrila senco najinega srca.

Nosiš ga na čelu,
ker si nadzemski Kiponosec.
V procesiji tvojih misli
sem razbrzdana svetnica
s črno vagino in
z gangrenoznim uterusom,
v katerem nabrekajo vsa nebesa,
ki si jih ustvaril zame.
Črn je moj danes
za na veke dolgo nikoli
med zemljo in medom.

Dan, v katerem si
z mojimi kostmi udarjal po bobnu,
jaz pa
še nisem bila
od smrti
odrojena.

*Prevod dela: **Kalvarija***

*Avtor izvirnika: **Ljubica Ribič***

Kalvarija

Težko hodim po prazni cesti
ni ljudi ni otrok
le ptiči pojejo
Jaz pojem v sebi
a vem da me slišiš
in se mi smeješ
Sem tvoj otrok ki vidi
žalost in trpljenje
jezo in lakoto
Tvoj otrok sem
in hodim po cesti
po beli
dolgi cesti
po poti ki si mi jo pokazal
že tistega dne ko sem te sama
v temi in v strahu
klicala brez besed
Težko hodim po prazni cesti
vlečem se kot slak po živi meji
kot kača po ostrem kamenju
počasi da mi nič ne uide
da si zapomnim
vsak korak
vsako stezo
In ko prispem do tebe
krvavih nog
s pesmijo v sebi
in s soncem v očeh
boš vedel kaj nosim na hrbtu

Ana Porenta

*Prevod dela: **Lomljenje pečata***

*Avtor izvirnika: **Vladimir Vuković***

Lomljenje pečata

Ti in jaz sva namibijskočrno,
toda težko je reči, kateri bombaž bolj boli:
glej kri na dlane! Glej kri v plenici!
Ti in jaz sva sudanskomrko,
glej šepetanje, ki se peni, glej oči na povodcih:
kriki in pesem se nama odbijajo od skalovja.
Ti in jaz sva se zaklela bridki svetlobi
in zdaj sva prav takšna, kakršna morava biti,
poslušaj, kako se nama krušita rilca in začni:
midva sva krilate teme,
ki trepetajo od vstajenja.

Senada Smajić, breza

Prevod dela: Sive trave

Avtor izvirnika: Dani Bedrač

Sive trave

pokatkad čamim
u naručju sivih trava
i bez osjećaja zurim
u stud svog staranja.

Prevod dela: Crni spavač

Avtor izvirnika: Branka Cukrov-Belak, Nikita

Črni spavač

Premec sveta je obrnjen k meni:
ogenj je na mojih rokah že gorel.
Bil sem svetilnik
gobavcem in mesijam,
ki so menjavali besedo za strah,
otrok bele smrti,
ki ne razlikuje zlo od zla.

Zdaj, mrakoumen in nag
štejem cvetove Sončne krone
in iz njih pripravljam čaj za pesnike.
Diham skozi brazdo in fugo teme.
Sem tisti, ki poslednji večerja
brezkvasni up za vse vas:
ogenj je na teh rokah že gorel.

Zataknil sem smrt v goltanec.
V mojem črevesju ni več svitanja.
Ne strmite vame.
Pravim vam:
Jaz sem svetilnik slepcem.

Ko razzidam svoje obzidje
v budnost črnega spavača,
bo obglavljena kri iskala svoje meso
na polju nastanka.

Brazdam in fugam teme
gori moje marijansko otroštvo.
Ne spominjam se, kako sem klical dež.
Le pravim vam:
Vojna je,
poprek črnega spavača.

Prevod dela: Vuk

Avtor izvirnika: Mikailo m.z.

Volk

Januar.

Od hriba do hriba
strelja
volčja lakota.

Ti pa
z očmi srne
moliš
kakor vrtnica
izpod snega.

Pesem si uredniška

Luka Benedičič

Jutro

Ne hití: samo redči se. Preživi na suhem, in ljubezen še
stoji na nogah. Na meji med
zločinom in smrtjo – izbere roko, ki se ponudi prva.
Potem je jutro in oranžna posveti

na črno. Med lasmi se odpre tišina, ki ni njena. Samo
vino je še na mizi.
Nekaj kapelj se s poljubom ločuje od prta.

Pismo v zidu

Tista zelenkasta pot, ki je razrahljala zemljo, ko nisi
mogel več naprej.
In puščica, ki je priletela iz drevesa in te zadela, kot da
je angel.

Odtlej ne iščeš več ničesar: le še ob zidovih se ustaviš.
Samo še tipaš, z nožicami mravlje, za špranjami, v
katerih bi lahko

bila skrita pisma.

Drevo življenja

Ko prsti sence zatipajo svetlobo, se nekaj premakne
v neznano smer.

Meteorit pokoplje dinozavre.

Nasmeh novorojenčka, njegovi prvi koraki.

Videti sebe v drugem, ga (se) objeti.

Uslišana molitev.

Metulj obstane negiben na tvojih vekah.

Skelet Pompejev.

Lidija Brezavšček

Nični rez (preplesnitev)

Tu stojiš in Nič te v prsi zbada.
Lepke so oči in nos brez vdiha,
prazen veter v mrtve gube piha
in pod veke mrzla slutnja pada.

Premolčani verzi čas cefrajo.
Ognji v grlu so iztrepetani,
v pisku duše zlogi zrešetani,
ki več tvoje zgodbe ne poznajo.

Kar še nosiš, je pogled brezsmerni.
Ta kriči, a le navznoter reže.
Zunaj s srpom gre enakomerni

nični rez, ki muzi v nedra seže,
preplesní njen glasek nejeverni ...
Hladni! S tabo pesem je ne veže.

ogledaljenje ali love is in the air

zdaj bom napisala pesem zate
točno boš vedela
da si subjekt
misliš da imaš moč
pa svet pometa s tabo
misliš da te ljubijo
pa se ti režijo za hrbtom
ko te nagradijo sprejmeš
ne veš da ti rečejo ekshibicionistka
ko se nasmehneš
so ogledala na njihovih obrazih ponarejena
privoščijo ti slábo
s sladkornimi obrazi
glasno šepetajoče lajajo da jih je sama dobrota
sprejemajo tvoje odkritosti
te še bolj loščijo sij njihove nevoščljivosti
hvalijo tvoj videz pogum pamet iq
ampak le na videz preko zgrimasiranih fraz
ki jih precejajo skozi polglasniške spakedranke
mislijo pa
nedorasla je
povzpetna megalomanka

ti pa tako nežno bitje

kje je tvoje ogledalo ženska
če ne v tebi

vedno boš sama
čeprav te bo šestega julija
na dan poljubljanja
obkrožala ena sama
/tako-ji-rečeš/
ljubezen

ko boš ti pisala pesem zame
jo napiši brez rim
in vedela bom
da sem pesniški subjekt

razlog za dihanje

v bledem popoldnevu se namaka sivina
grla nima da bi ji vanj tekla voda
ki je je povsod dovolj
zato v totalni apneji sedi
za vratom meni
ki moram dihati
tudi ko se ne da

in zato diham

sivina plava in lebdi
tišči me v rame in ušesa
obtežuje oči
zaliva svinčeno godljo pod neuspele korake
rokam ne pusti objemati

ampak diham
da bom tudi jutri

ko se bo zrak spet obarval
v modro

Gregor Grešak

Počitelj

S stolpa džamije efendija kliče k molitvi.
Popotniki iz Mehike skušajo ujeti počiteljsko trdnjavo
v iPhone.
Zardeli Anglež pestuje plastenko vode.
Poljska študenta pikata ostanke pomfrija po krožniku.
Italijanski turisti štejejo drobiž.
Mlade Kitajke čakajo na prosto mizo.
Ob tej uri se vsak izogiba soncu.
S prodniki tlakovane ulice puhtijo
in škržati žagajo hvalnico poletju.
Sadeži kivija visijo z vej kot kosmata jajca.
Iz kuhinje je slišati tolčenje telečjih zrezkov.
Klica k molitvi je konec.

Ragov log

Spomniš se, kako reka teče za mrežo drevesnih debel,
kako se od njenih belih pen odbijajo zaslepljujoči
sončni žarki,
in slutiš vročino na drugi strani, medtem ko sediš na
klopci
pod krošnjami dreves in se čudiš vsej tej spokojnosti.
Čutiš, kako prodira vate z vseh strani, da bi kar
zamižal,
a ne želiš prekiniti pogleda na sliko, ki je, kot bi jo
naslikal Božidar Jakac.

Mimo pride človek z nordijskimi palicami in zaželi
dober dan.
Odzdraviš mu in že ga več ni. Niti list se ni zgnil.
Pomisliš, da bi prav lahko bil prikazen.

Krka pa se še naprej lomi čez jez.

Sintra

Pogrešam tiste tople poletne večere,
ki jih uživaš skupaj z množico neznancev
na nekem kraju.

Vsak ga doživlja po svoje,
ko dnevna vročina nekoliko popusti.

Kitarist na pločniku ubira strune
svoje električne kitare, iz katere izvablja
Back to black v nekem svojem, počasnem ritmu,
zaradi katerega zaslutiš ustavljanje časa.
Trenutek se neizbrisno vtisne v spomin.
Nobene teže ni na tvojih ramenih,
brez skrbi bi prestal Anubisov test.
Bledeče sonce se počasi pomika za okoliške hribe.
Ljudje hodijo večinoma brezskrbno,
nekateri s sladoledom v kornetih,
otroci z roza vato na palčkah.
Njihovi glasovi so pritajeni, ko gredo mimo.
Začarala jih je glasba.

Niti hrup ne more zmotiti vzdušja.
Ropot motorja se ujame v ritem glasbe
in postane za tistih nekaj trenutkov njen sestavni del.
Nato izgine, kot da nikoli ne bi bilo.
Čutiš samo toploto pločnika in zven strun.
Tako naravno, kot se je vse začelo, se tudi ustavi. Brez
drame.
Spoštljiv aplavz poslušalcev, skromen *Thank you*
glasbenika
in začetek novega komada.

Ana Porenta

Zelenilo

Jutro, petje.
Vrana na kostanju.
Med hribi krožita
jastreb in kanja.

V lipi frfotajo plavčki.
Med grmovjem gnezdi kos.
Čaplje vzletajo z reke.
Za njimi kapljice, poprhl.
Vrabčki zobljejo drobtine.
Taščica skaklja pred vrati.

Maček je zaprt v kuhinji z menoj.
Nebo je sklonjeno v praznino;
ptice ga imajo zdaj le zase.

Konstelacija

dvajset let smo se pozdravljali
potem je vzšla luna
ki je bila ogromna
ogenj je prasketal
padala je rosa
polži so grizli našo in njihovo solato
samo govorili smo o soli, sodi in pivu
prešteli smo naraščanje in usihanje
življenja na vasi
omenjali daljne znance in prijatelje
naštevali nove iz tujih dežel
nazdravljali smo iskram ki so frlele
z zeliščnimi žganicami
grizljali rukolo, zeleno, sir
pojoč smo lezli čez polnoč
vse zvezde so blede vztrajale
videli smo jih kljub lunini svetlobi
severnica, labod, kozorog, medved
andromeda, kasiopeja, pegaz, zmaj
mali pes se je zaganjal v velikega
vlekli smo ju narazen in se smejali
postajali smo vse bolj glasni
imeli smo vse več skupnih spominov
naša vrata so odprta za vas
in vaša nikoli niso bila zaklenjena

Poletje

Na nočni omarici
iščem sponko za lase.
Pričnem odpirati predale.
Tam so slinčki, previjalke, prvi copatki,
dude, odejice, pajacki, kapice,
račke, kužki, grizalke.
Skoznje gledam v čas pred dvajsetimi leti
in slišim ojačan hčerin utrip v porodni sobi,
vidim drobno modro sluzasto telesce sina,
ujamem rožnate roke, ki mahajo po zraku
in lovijo svetlobo, stik.
Plazim se nad njima; naredita prve korake,
grulita in vmes vznikajo prve mama ata besede.
Prikažejo se mi odrgnjena kolena s potk,
pedali otroškega bicikla,
za katerim sklonjena tečem,
da bi jima pomagala loviti ravnotežje.
Poblisne nasmeh izrezane buče,
v katero sta vložila goreče sveče.
S sten oživijo risbe
s celo nogometno ekipo glavonožcev
in hišk z rožnimi cvetovi namesto oken.
Pojavijo se številke, črke in pisava –
poglavje Šola, ki še kar traja.

Na tleh zagledam sponko.
Pripnem si jo v lase.
Zaprem predale.
Počutim se kot Ivana,
ki je strmela v svoje Poletje,
potem
ko ga je že videl ves svet.

Sara Špelec

Popotnica

Sediš na okenski polici.

Po šipi polzijo solze
in se stekajo
v kavno skodelico

(iz katere zija
Van Goghovo
uho).

Ko izperejo grenko
znamenje,

te ni več strah.

Odpreš okno
in poletiš

v rumeno noč.

Čevlji

Toto je mrtev,
kositrni mož
pestuje prazno
srce,
lev je (pre)-
strašen: vse,

kar ima, bi dal za
drugo
ime.

Strašila ni več.
Prejšnji tornado
ga je
raznesel
čez
polje.

Kansas je mesto brez
pameti –
a mu
nikdár ni
šlo bolje.

Pa Doroteja? Tableto
pogoltne in upa,
da bo spet
doma.

Pogleda rumeno preprogo
in vidi par čevljev,
ki se lesketa.

Prosidba

(Snubitev)

Prstanec
se mi
je
ujel v
tvojo dolgo
belo

mrežo, ki jo
kakor nevesta vlečem za seboj po speči poti bratstva in
edinstva.

»Vozi pažljivo, neko
te voli,« vzklikajo
od mesečine
pijani svatje, ne-
nasitni
berači pa s
stegnjenimi
rokami prosjačijo
za svobodno državo,
evropsko cestnino in lipu
našo cesta-
rinu; tamo daleko je put-
arina
do belega
dvora in črnih
Jurijev – očetov dežele,

ki (pokopana v
hiši cvetja) tu
in tam oživi med »kunemo
ti se« in »fala« ...

»Vozi
pažljivo,
neko

te voli,« zapišem
v popotniški dnevnik, ko
mi košava pred kavarno Nušić vrtinči liste in spo-
mi-
ne; kot pepel jih raztrosi
na Dedinje pa vse do Hrama svetega Save
in

topolskih gričev, kjer sem
tistega kraljevega dne
pozabil, da v dlani stiskam drobni
prstan,
in ti ob slovesu rekel le:
»Vozi
pažljivo,

neko te voli.«

Helena Zemljič

Zgodba o iskanju vasi

Na okna smo namestili črne mreže
da bi svetloba padala v kockah in bi
se oblaki ob vstopu razkadili v jutro
Para iz kadi se bo v urejenih pramenih
vila na dvorišča in sosedi bodo vedeli
da smo premislili vsako podrobnost
Živali se bodo zdrznile ob urejenosti
Kako je zunaj zunaj in znotraj za lahno
pregrado misli Okna se bodo nasmihala
ob občutku varnosti vrata si bodo oddahnila
ob manjši teži odgovornosti in dimnik
bo zadihal z vsemi cevmi Hiša bo
zlagoma zdrsnila v poletni spanec

Ko se za nekaj dni odpravimo od doma
ob vrnitvi komaj prepoznamo vas
Namesto hiš najdemo majhne črne škatle
polne nenavadnih senc

Zgodba o prostorih

Prihodnost je zakoličena ko
pričneš sestavljati albume
Gibi postajo tesni Na prste
se ti lepi prah prostora
Lončnice dihamo v tvojih
presledkih Cvetijo jeseni
in občasno jih prevrnejo
mačke Nanje ne moreš
vplivati Niti na gostoto teme
ki vsak večer prekrije okna
da lahko mačke zaspijo
Ti zaspiš skozi leče
fotoaparata Zlagaš
logična zaporedja Urejaš
omarice začimb Prsti
ki jih prepletaš med slike
ne morejo zalistati strani
Skozi kožo zdrsnejo
z največjo lahkoto

Ljubezenska pesem v času*

Ko šteješ mikrobe sva en človek
Tudi če potujeva z nekaj sto kilometri
na uro zasedeva en prostor in sva
paradoks ki maje temelje fizike
V kategoriji živali nosiva vsak svoje
potomce ki se tepejo za obstanek
v enem telesu In sva preživelca
če naju razsekajo na dvoje In celota
ko sva razstavljena med različne
opravke Ko šteješ nevarnosti
sva na več mestih hkrati Púščava
odtise v grlih na nohtih in najbolj
nedosegljivih površinah Če se
dotakneš enega se teleportiraš
v kostni mozeg drugega in v telesu
nastane velika vročina in véliki pok
se zreducira na neznatno misel o
nastanku Ko sva najbolj dva
poležavava na isti postelji Isti jezik
se zapleta v popolnoma različne
pesmi

*epidemije

Predstavitev avtorjev

Marina Adamović

Rojena je 1962 v Nišu, kjer tudi živi in dela. Njene tiskane knjige nosijo naslove: *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *To što vi nazivate ludilom*, *The rest of ... 1*, *Smrt prijatelja*, *Ludilo*. Izšle so tudi njene elektronske knjige: *The rest of ... 2*, *The rest of 3*, *Haiku*. Je članica Udruženja pesnika Srbije – Poezija SRB, Nekazano Bar in Društva književnika i književnih prevodilaca Niš. Življenje je poezija in zato jo piše.

Tina Arnuš Pupis, kosmulja

1982, Logatec. Pesmi in proza objavlja v otroških revijah (Ciciban, Cicido, Galeb), z veseljem sodeluje tudi na portalu Pesem si. Doslej so pri založbi Miš izšle njene knjige *Za devetimi drevesi*, *Božo in Vili* ter *Na gozdni južini*. Prva je bila uvrščena v zbirko Bele vrane.

Katica Badovinac

1954, Ribnjačka pri Bjelovaru, Hrvaška. Od leta 1955 živi v Zagrebu. Je ekonomistka. Po vrnitvi iz Londona, kjer je nekaj let delala, objavlja pesmi v časopisih in na različnih portalih. Na mednarodnem natečaju *La Voce dei Poeti* (2016) je dobila posebno priznanje žirije za pesem *Oda miru*. Leta 2020 in 2021 je prejela diplomu (1. nagrada) romunskega društva haikuistov *Revista*. Uvrščena je v dvojezični zbornik haikujev *Bijela roda* 2017, njene pesmi najdemo v mednarodnih zbornikih *Iris international*. Objavljene so tudi v številnih zbornikih, med drugim *U srcu gazele* (Hrvaška), *Garavi sokak* (Srbija), *Zauvijek ću biti dijete* (Črna gora), *Nonsensna poezija i mudre koještarije* (2021). Je članica časopisa *Sapphoart*. Izdala je pesniško zbirko *Most od oblaka* (2019).

Dani Bedrač

»Čustva nas nemalokrat odvrtačajo od racionalnega uvida v zlohотно naravo sveta.«

Nina Bohnec, haven

»Stara sem 18 let in prihajam iz Gornje Bistrice. Povzemam zapis o sebi, ki sem ga sestavila za zbornik lanskoletne Župančičeve frulice: Besede so zrak, ki se zagodzi v mojih pljučih. Poezija je drobec sveta, kjer jim pustim dihati. Kdaj pa kdaj jih stlačim v črnilo in zaklenem na papir. Včasih se z njimi prelijem še sama. Zaupam interpretaciji, ne definicijam. Prisegam na trenutke, ne na čas. Verjamem v matematiko, ne v številke. Raje se ukvarjam z vprašaji kot s pikami. Morda bom v življenju nekoč dovolj ustaljena, da bom znala odgovoriti na vprašanje, kdo sem. Do takrat pa ti prepuščam presojo, pa se sam odloči, pod kakšnim imenom se uvrščam v tvoje vesolje.«

Borja Bolčina, Borja

1976, Nova Gorica. Živi v Šempasu pri Novi Gorici in se preživlja kot programer. Po končanem študiju na Fakulteti za Elektrotehniko je končal tudi primerjalno književnost in literarno teorijo na FF v Ljubljani (2009). Eno leto je preživel kot Erasmusov študent na Karlovi univerzi v Pragi. Svojo umetniško pot (predvsem kot pisec glasbe) je začel s slovenskim rock bandom *Zaklonišče prepeva*. Leta 2016 je izdal prvo pesniško zbirko *Bologna*, decembra 2019 pa je izšla njegova druga zbirka *O zlatih ribicah*. Objavlja v *Spirali* in *Primorskih novicah*, v prevodu Olge Lalić - Krowicke pa tudi v poljskih, makedonskih in srbskih revijah. Od slovenskih avtorjev sta mu najbližje Tomaž Šalamun in Ivo Svetina.

Brankica Bošnjak, brankicab

Rojena je 1967 v Osijeku, 20 let je prebivala v Velenju, zdaj živi in ustvarja v Bizovcu. Izdala je tri pesniške zbirke: *Pokucaj, nikad se ne zna*, *Ožiljak na Isusovom dlanu* in *Mat(ern)ica*. Je članica Društva pjesnika A. Ivanošić iz Osijeka. Prejela je več priznanj, med drugim plaketo M. P. Miškina za dosežke na področju literarnega ustvarjanja.

Ananda Boutoute, Ananda

1988. Je Kranjčanka slovensko-francoskih korenin, ki z možem in tremi otroki živi v Bruslju. V njenih osebnoizpovednih in družbenokritičnih pesmih prevladuje romantična atmosfera. Pesmi objavlja na portalu Pesem si in pri kranjski založbi Layer.

Lara Božak

Rojena 1999 v Celju. Zaupa nam: »Sem študentka humanističnih študijev, zaljubljena v glasbo, besede in druge izraze človeškega bitja skozi umetnost. Pišem, ker (in ko) preprosto ne gre drugače. Prevajanje nečesa, kar je pred jezikom, v poezijo mi predstavlja posebno obliko komunikacije s seboj in z dušami tistih, ki jih moje pesmi dosežejo.«

Brezno

Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan

»Doma sem iz Nove Gorice. Doslej z eno objavljeno pesniško zbirko *Sanje o granatnem jabolku*, ki je izšla v letu 2017 in ki je bila na natečaju revije *Mentor* izbrana za najboljšo pesniško zbirko tistega leta, izdano v samozaložbi. V letu 2019 sem bila zmagovalka *Mentorjevega feferona* s pesmijo *Veš, mali, nismo več ljudje*. Pišem, če so pesmi v meni. Včasih je samo tišina. Takrat ne pišem, ampak samo vpijam vase ves ta strašni, čudoviti, nori svet.«

Branka Cukrov-Belak, Nikita

Jure Drljepan, JUR

1953, Komletinci, Hrvaška. V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so *Mentor*, *Fontana*, *Primorska srečanja*,

Odsevanja, Vpogled, Locutio, Paralele idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditvev. Izdal je dvojjezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova/V črke vklesan* (Emonica, 1998), zbirko *Sizif u mreži* (KNS Sarajevo, 2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (Mariborska literarna družba, 2013).

Mirjam Dular

Je doktorica znanosti (fizika), živi in dela v Ljubljani. Zanima jo leposlovje, v zadnjih letih se preizkuša s pisanjem proze in poezije. Na portalu Pesem si objavlja od konca junija 2019. Njene pesmi so *fotoverzi*, kar pomeni, da je sporočilo pesmi kombinacija fotografije in besed. Leta 2018 je izdala zbirko kratke proze *Milina pogovora*, leta 2020 pa prvo zbirko fotoverzov z naslovom *Stikanja*. Več o njenem literarnem ustvarjanju lahko preberete na www.dular.world.

Marie Helene Esteoule Exel

Med letoma 1975 in 1982 je bila lektorica za francoski jezik v Ljubljani in Mariboru. Kasneje se je zaposlila na univerzi v Grenobleu, kjer je doktorirala iz francoske književnosti. Tam trenutno tudi živi. Predavala je o francoski in frankofonski književnosti ter poučevala francoščino kot drugi/tuji jezik. Deluje kot pisateljica in kot vodja pisateljskih delavnic za odrasle in srednješolce. Piše črtice in poezijo. Objavlja v različnih publikacijah: *Auteurs associée de Livres Ouverts*, *Anthologie de littératures française et francophones*, *Presse Universitaires de Grenoble*, 2008. *Revue de poésie Folazil Voix publique, voix privée*, (09/ 2018) *Voix d'exil*, (12/ 2018), *Pas l'un sans l'autre* (05/2019), *Moments féconds* (04/2020) *Hêtre - Chair* (09/2020) *Revija Paralele, Sosed tvojega Brega*, JSKD ... *Revue Ex Nihilo n°5 Anja Golob, une poésie vitale*, (2020).

Ivan Gaćina

1981, Zadar, Hrvatska. Poučuje informatiko in računalništvo, je častni doktor književnosti (2020), dobitnik več kot sto literarnih priznaja. Na 9. mednarodnem fotohaiku natječaju *Setouchi-Matsuyama* na Japonskem (2020) je prejel nagrado Grand Prix v kategoriji »Your Photo-Haiku in English« (med 542 udeleženci) za fotohaiku z izvirnimi fotografijami morja.

Marija Gale Lisjak, Maša GL

Ljubljanka, ki je ljubiteljica družine, narave, poezije, proze in znanosti. Navdih za svoje pesmi najde predvsem v svojih bližnjih, v možu in petih otrocih, ter v tradicionalnem vernem kmečkem okolju svojih prednikov – v Prlekiji. Svoja občutja preliva na papir v rimah že od osnovne šole.

Slavica Gazibara, saraivor

»Pišem poezijo in kratko prozo za odrasle in otroke, eseje in recenzije. Objavljam na internetu ter v časopisih Književnost uživo, Kvaka, Kolo. Natisnjeni sta dve knjigi; *Bijeli papir* – poezija in *Sarine priče i Ivorove mudrolije* – zbirka kratkih zgodb (2020 je bila v ožjem izboru za nagrado Društva hrvatskih književnika Anto Gardaš, ki se podeljuje za najboljšo prozno delo za otroke in mladino). V teh dneh bo izšla tretja knjiga *Dva novčiča za savjest* – zbirka kratkih zgodb in lirske proze. Zastopana sem v več domačih in mednarodnih zbornikih. Živim in delam v Čakovcu.«

Lucija Gruden, Kefir

Dunja Polonca Guček, DunjaPG

»Več kot trideset let odrinjena na stran si je strast do pisanja kot nenadna plima izborila svoj čas, ko se je že skoraj nisem več zavedala. To plimovanje me je zaneslo na nekaj natečajev, od dosežkov pa je morda vredno omeniti uvrstitev

v finale Pesniškega turnirja 2020. Pesmi objavljam v revijah Ars Litera, Nebulae in Ventilator besed ter seveda na portalu Pesem si. Spoznanje, da me ni z vsako pesmijo manj, ampak kvečjemu več, je blagodejno ne le v teh zastrupljenih časih, ampak tudi sicer.«

Rok Horžen

Dejan Ivanović, dejanivanovic

Rojen je 1966 v Lazarevcu pri Beogradu, kjer tudi živi. Po poklicu je inženir ekologije. Poezijo objavlja na internetnih portalih ter v številnih zbornikih in revijah. Nekaj njegovih haikujev je prevedenih v angleščino, objavlja jih na tovrstnih portalih na Japonskem in v ZDA.

Jernej Jager

Rojen je 1993 v Celju. Zaposlen je kot bolničar negovalec v Domu ob Savinji Celje. »Hvaležen sem življenju, da me je oplodilo.«

Jasna Janež, rožmarin

»Bivša študentka slovenistike, novonastala sedanja kavoljubka, bodoča Primorka; večna bralka in pesnica.«

Aleš Jelenko

1986, Slovenske Konjice. Je avtor pesniških zbirk *Kontejner* (2016), *Prvinska govorica* (2017), *(Ne)obstoj* (2018) in *Paralelna vesolja* (2021). Prav tako je izdal knjigo kratke proze z naslovom *Zgodbe iz podtalja* (2020) in knjigo petih dram za mladinska gledališča z naslovom *Praznina* (2021).

Katarina Juvančič, Katarina J.

Je glasbena in besedna ustvarjalka. V duetu z Dejanom Lapanjo je doslej izdala tri albume, koncertirala je po Evropi

in Aziji. Piše eseje, recenzije, intervjuje za domače in tuje medije, občasno pa zaide tudi v poetske vode – toliko, da si zmoči noge. Njeno ustvarjanje črpa iz bogatega izpovednega sveta človeških usod ter gradi most med sodobnimi trendi in ljudskimi načini pesnjenja in senzibilnosti. Je dvakratna dobitnica nagrade (*kante*) na mednarodnem kantavtorskem festivalu *Kantfest*.

Stojan Knez

Poleg službe se ukvarja z različnimi hobiji: pisanje, slikanje, prostovoljstvo, energije, zdravljenje, vodenje hoje po žerjavi, gledališka dejavnost, varna hiša, delavnice. *Njegove knjige: Iz duše v tvoje srce, Kamay, žarek, ki nikoli ne ugasne, Svetlobne nitke, Objem ustnic, Preplet življenj.* Sporoča nam: »V vsaki stvari poiščem kaj pozitivnega, lepota življenja se odraža v duši, tisti, ki utripa, diha z mano. Življenje je darilo, ki smo ga dobili ob rojstvu ...«

Aleksandra Kocmut - Kerstin

»Poezija je eden izmed kanalov, po katerih duša komunicira z nami. Ključno je, da ne preslišimo njenih sporočil.«

Majda Kočar, ob potoku

Breda Konjar, koni

Rojena 1944 v Srednjih Bitnjah pri Kranju. O sebi piše: »Na portalu Pesem si s krajšo prekinitvijo objavljam od leta 2011. Sem avtorica sedmih pesniških zbirk in knjige o Bitnjah, vasi na zahodnem robu Sorškega polja. Pesem je moja sopotnica in posrednica za razvijanje spretnosti z besedami in njihovimi pomeni v brezkončnih vsebinah z izrazi čustvenih stanj sreče, žalosti, izgube, spominov, pričakovanj ..., ujetih v različne pesniške forme.«

Henrik Korpnik

1965, Ljubljana. Živi v Posavju v naselju Križ.

Ivanka Kostantino, Lea199

»Šele zdaj, ko pišem malo, vem, kaj mi pisanje pomeni.«

Milomir Kovačević, miko

1963. Živi v Mariboru. »Pišem, ker imam rad poezijo, in upam, da mi kdaj uspe napisati kaj dobrega.«

Matej Krajnc

1975. Rojen v Mariboru, odraščal v Celju, živi v Ljubljani. Diplomiral je 2007 na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani in tam 2014 tudi magistriral. Od leta 2002 je član Društva slovenskih pisateljev in Celjskega literarnega društva, od leta 2006 pa Društva slovenskih književnih prevajalcev. Je tudi član slovenskega PEN in MIRA. Izdal je nad petdeset pesniških zbirk, od leta 2003 redno objavlja tudi prozo, je avtor tridesetih proznih del in tridesetih knjižnih prevodov kot samostojni prevajalec ali soprevajalec. Od leta 1992 poezijo združuje z glasbo, tudi poklicno. Njegov dom v spletu je na naslovu www.matejkrajnc.com.

Samo Kreutz, albin

»Sredi aprila je minilo celih deset let, kar sem se pridružil družini Pesem si. Če se ozrem nazaj, lahko upravičeno rečem, da mi je to obdobje v literarnem smislu prineslo zares ogromno. Ne le navdiha, pesmi in haikujev, temveč tudi objave v nekaterih slovenskih literarnih revijah (*Mentor*, *Zvon*, *Apokalipsa*, *Sodobnost*, *Poetikon* ...), hrvaških haiku zbornikov, na radiu (Radio Slovenija), lani in letos pa še na tujih spletnih portalih, e- ter tiskanih revijah (v Švici, Nemčiji, Združenem kraljestvu, ZDA, Kanadi, Indiji, Avstraliji, na Japonskem ter

Irskem). Vsekakor sem najbolj vesel tega, da sem medtem postal avtor devetih knjig, in sicer treh pesniških zbirk (*Kot molčanje globoko*, *Beseda kakor svet* in *Vzvalovljenosti*), treh zbirk haikujev (*Mežik zelene*, *Sonca za cel dan* in *Ristanc čez pločnik*), dveh romanov (*Tisti, ki so spali* in *Čumnata senčnega boga*) ter zbirke kratkih zgodb (*Za pest zemlje*).«

Matej Krevs

Silva Langenfus

1970. Izšla je zbirka njenih pesmi *Goli stebri* (2010).

Dominik Lenarčič

Je mlad literat iz okolice Kranja. Svoje pikro in koncizno pisanje je do zdaj objavil v *Novem zvonu*, *Mentorju* in *Supernovi*. Leta 2020 je bil med finalisti za Mentorjev feferon. Ima blog in stran na Pesem.si. Všeč mu je Camus, še bolj pa Orwell.

Mile Lisica, mile

Rojen 1986. Piše pesmi, haikuje in kratke zgodbe. Izšle so njegove pesniške zbirke *Dva metra tišine* (2015), *Kada te budu vrištale ruke* (2016), *Okrugla jutra* (2017), *Kas sa zvezdama* (2018), *Izabrane pesme* (zvočna izdaja 2017 pri JU Specijalni biblioteki za slepa i slabovidna lica), *Ispod nedodira* (2019), *Geometrija oka*, *Sedam grama* (2020), *Molitve šume* (2021). Na različnih natečajih je prejel več kot štirideset nagrad, pesmi pa so objavljene v več kot sedemdesetih zbornikih in tridesetih revijah po vsem svetu in prevedene v številne jezike.

Srečko Luštrek

Tomaž Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Urša Majcen, um

1998. Pesnica, scenaristka, dramaturginja, dramatesa, pa tudi deklica, občasna kadilka in iskalka morja.

Željko Majstorović, Mihailo m. z.

Rojen 1954 v Kladnju v BiH, živi v Sremski Kamenici v Srbiji.

Mark Mandy, Yoda

Gregor Markič - Factotum

Pravi, da je državljan sveta, in piše, ker in kar mu nočni metulji šepetajo.

Felicita Medved, nemesis

Alenka Mihorič, modricvet

»Pesem ni le tolažba in kratkočasenje. Pesem je globoko zavedanje svoje biti in okolja, v katerem živim, ter povabilo sočloveku, da se mi pridruži pri raziskovanju nevidnih poti, prepletenih med doživetim in nedoživetim, med možnostmi in željami, med svetlobo in senco, ki sestavljata življenje.«

Drago Mislovič, Drago M

Rojen 1960 na Ptujju. O sebi pove: »Mladost sem preživel v Dornavi. Tu sem obiskoval osnovno šolo, kjer sem začel tudi pisati. Trenutno bivam v Nemčiji. Objavljenih del še nimam. Pišem spontano, ko pač pride navdih.

Moto mojega pisanja je: Pesem je v meni in okrog mene, samo izklesati jo je treba!«

Mateja Mohorko, Persefonia

»Sem preprosto deklica z glavo v oblakih in srcem na dlani. Pišem o lepih rečeh in dobrih ljudeh. Pesniti sem začela v osnovni šoli. Sprva je bil to moj ventil vrtinca čustev, ki so brbotala v meni. Učiteljica slovenščine Vesna Družinec Pilko pa je v njih videla nekaj več in leta 2001 sem prejela nagrado na Roševih dnevih. Od tistega trenutka dalje je beležka moja stalna spremljevalka na vseh poteh. V letu 2019 sem izdala prvo pesniško zbirko *Pisan svet, v poezijo ujet*, 2020 pa še pravljičico v rimah *Frčafela in hmelj*, ki je bila neverjetno lepo sprejeta na vseh predstavitvah. V letošnjem letu sem se začela preizkušati v slam poeziji. Ta mi je odprla nova obzorja in me povsem očarala. Udeležujem se tudi različnih delavnic poezije in si širim znanja.«

Tatjana Mozer, Tatjana M.

Srbska pesnica, ki živi in dela v Novem Sadu. Njene pesmi so objavljene v dvajsetih skupnih zbirkah in almanih. 2019 je izšla njena pesniška prvenka *Faza sna*, v pripravi pa je že druga. Od 2018 je generalna sekretarka *Novosadskog književnog kluba*.

Bernarda Mrak Kosel, Iovrenka

Rojena je 1949 v Radovljici. Objave njenih pesmi so v zbornikih *Pesem si* 14–21, bila je finalistka na državnem srečanju JSKD V zavetju besede 2017. Njena prva pesniška zbirka *Zbrane pod črto* je izšla v samozaložbi, prvi roman *Ujetnik svojega časa* pa pri Mohorjevi. Pisanje ji pomeni videti svet osebno.

Jagoda Nikačević, jagodanikacevic

1951, Šibenik, Hrvaška. Živi v Beogradu, piše od leta 2008. 2014 je izšel njen pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, 2013 je objavila haikuje v knjigi skupine avtorjev *Bit ću*

haijin, ki jo izdal *Poet* (Beograd). Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na *KK Rujno* iz Užic (2010) in drugo nagrado *Milutin Uskoković* za najboljšo sodobno pripovedko Narodne biblioteke Užice (2018). Poleg poezije piše tudi kratke zgodbe. Objavlja na nekaj pesniških portalih, v literarnih zbornikih in revijah ter spletnih časopisih.

Milan Novak

Maribor, 1965. Potuje skozi prostore miselnih improvizacij, neoprijemljivosti poezije in sanjavosti risb. Sodeluje na mednarodnih festivalih, prireja literarne dogodke z elementi poezije, plesa, glasbe in videa. Je soorganizator pesniških srečanj v Varaždinu/Hrvaška, IMPULS – poezija u kafiću. Piše prozo in pesmi.

Tanja Ocelić

Rojena 1969 v Pakracu na Hrvaškem. Piše v svojem materinem pa tudi v slovenskem jeziku. Številka njenih objavljenih pesmi (časopisi, revije, skupne zbirke, zborniki ...) se približuje številki treh povprečnih zbirk. Svojo prvo samostojno pesniško zbirko pričakuje letos.

Irena Pajnik Beguš, pi - irena p

1960. Njene pesniške zbirke nosijo naslove: *Od tu in tam padlo v dlan* (2015), *Semena oblakov* (2019), *Prepišno* (2019, prejela posebno nagrado od JSKD RS na natečaju za samozaložniške knjige), *Prišlice* (2020). Poleg poezije in kratke proze piše tudi romane, izdala je tri zgodovinske romance. Objavlja v zbornikih različnih literarnih društev.

Igor Pavlic, Speculum

1964, Varaždin, Republika Hrvatska. O sebi napiše: »Sem sodnik, doslej sem objavil tri pesniške zbirke. Poezijo pišem zaradi duševnega ravnotežja v tem surovem svetu.«

Nada Pečavar, nada pecavar

Tina Pegan

1983. Je karantenska poetesa, ki ustvarja in živi na slovenski Obali. Po izobrazbi je etnologinja in kulturna antropologinja, katere polje proučevanja so tabuji našega kulturnega prostora. Mednje spada njeno etnografsko delo, knjižni prvenec *182 dni: Življenje na psihoterapevtskem oddelku*.

Žiga Planinšek, Ziegler

1996. »Kraj prebivanja: med rubinastim rujem, vrvečo urbanostjo in spečimi griči. Tiste gluhoneme noči mi je Stvarstvo sporočilo, da naj pobrskam za zataknenostmi časov in prostorov ter naj jih oblikujem v majhne reči. Od takrat naprej mu prisluhnem.«

Lidija Polak, li dija

Darko Popović, xtc

Rojen 1967, živi v Ljubljani od rojstva, kjer, upa, bo tudi umrl. Zase pravi, da je »priložnostni pisec trivrstičnic, doslej še brez omembe vrednih objav ali nagrad, moj moto – imeti avto«.

Mirko Popović, mirkopopovic

Rojen v Slivnu (Hrvaška), živi v Sarajevu. Delovno dobo je opravljal v državni službi. Poezijo sprejema kot najbolj zagonetni odsev onstranstva in z njo diha že od šolskih let na odprtem morju bogastva podob, občutij in spoznanj. Je avtor pesniške zbirke *Berba rose* in prozne knjige *Tamno sunce*. Sodeluje tudi v zbornikih, poleg *Pesem si* tudi v hrvaškem *Očaravanju*. Svojo poezijo objavlja v literarnih revijah, na Radiu Sarajevo in Radiu Kometi. Je dobitnik književne nagrade *Hrvatskog slova Dubravko Horvatić* iz Zagreba.

Sabina Posedel, Platanas

»Moj svet je svet otrok, živali, besed, slik in glasbe. Karkoli od tega bi v svojem vsakdanu močno pogrešala. Amaterska pesnica, bolj natančno zapisovalka pesmi, ki se mi predstavi. Včasih pridejo pogosto, včasih jih ni. Takrat mi nekaj manjka. Tu in tam kakšna pesem najde pot do objave, ponosna pa sem na svojo prvorojenko, otroško knjigo uspavank *Hitro pod odejo*. Moje življenje bogatijo tri zverine – kuža Harvi, muca Viki in želva Frida. Vsi so tako prijetna družčina, da bo moja prvorojenka kmalu dobila svojo mlajšo in manjšo sestrico.«

Marija Praprotnik, triglav

Rojena 1949 v Mošnjah. Od leta 2001 živi v Kranju. O sebi pove: »Hvaležna sem pesmi, da hodi z menoj in me spodbuja. Brez nje bi bil moj vsakdan veliko manj zanimiv. S poezijo sem našla tudi nove prijatelje in njihove pesmi, ki mi polepšajo marsikateri dan. Hvala muzi, da mi nastavlja ogledalo in me potrpežljivo spremlja, čeprav ima vsepovsod ogromno dela.« Poleg Pesem si so njene pesmi objavljene tudi v zbirniku Layerjeve hiše in v revijah.

Peter Rangus

Ljubica Ribić

1959, Varaždin. Je aktivna članica VKD, Matice Hrvatske, HSK in predsednica *Udruga Ritam misli*. Piše poezijo in kratko prozo v hrvaščini in slovenščini. Prevaja iz slovenščine v hrvaščino. Prejela je številne nagrade na literarnih natečajih. Objavila je šest pesniških in eno prozno-pesniško zbirko.

Miha Sever

Leta 1998 rojen študent slovenistike in geografije. »Pišem brez posebnega namena. Puščam drugim, da v pesmih najde-

jo sporočilo. Poezijo (in sicer umetnost) dojemam kot priložnost za družbeno območje popolne svobode.«

Marko Skok Mezopotamsky

1971. »Gledališče in poezija ali poezija in gledališče, to je tu vprašanje.«

Senada Smajić, breza

1957, Vitez v BiH. Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona *Mavrica neba* v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: *Kroz život – Skozi življenje, Z njenih robov, Ditiramb* in *Kibela*. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Jelena Stojković Mirić

Rojena je 1972 v Loznici (Draginac). Poučuje likovno kulturo, piše poezijo, prozo in slika. Zastopana je v zbornikih in na različnih portalih, sodeluje z literarnimi revijami. Živi v Beogradu.

Vesna Šare

»Čakala sem te sredi golobov in nekdo me je polil s kavo. Ti si moj golob in moj glavni trg. Nikoli ne bom odnehala, pesem.«

Dimitrij Škrk, dimitrij

»Na portalu Pesem si sem že polnih osem let in z njim sem pesniško rasel. Žal je bilo preteklo leto zame velika preizkušnja. Skoraj pol leta sem se bolj ali manj potikal po bolnišnicah in malo ustvarjal. Morda sem se nekoliko več posvečal raznim oblikam haig, ki sem jih objavljal predvsem v tujih medijih. Tudi splošno se vedno bolj posvečam tem grafično-poetičnim kolažem, ki s svojo sinergijo odpirajo neskončne možnosti.«

Igor Šmid, igorj

Dejan Štiglic, naprimerjanez

»Ne pišem, ker zmorem – znorim, ko ne morem.«

Svit Valovnik, Svít

»Rišem mandale pa tudi druge vsebine in jih vrezujem v glinene lampe. V veselje mi je tudi pesnjenje. Živel sem v komunah v Šempasu (1971–73), v ašramu prakticiral jogo (1974–76), deset let sem vrtnaril v kartuziji Pleterje. Imam hčer, zdaj živim na Primorskem.«

Tom Veber

Maribor, 1995. Je pesnik, performer, vizualni umetnik. Poezijo objavlja v revijah *Dialogi*, *Mentor*, *Literatura in Apokalipsa*, njegove pesmi so bile objavljene na Madžarskem, v Grčiji, Nemčiji, Rusiji in na Kitajskem, je zmagovalec Pesniške olimpijade 2018. V letu 2019 je izšel njegov pesniški prvenec *Točka preloma*. Je glavni urednik spletne platforme STIGMA.

Ramiz Velagić, Žiga Lev

Rojen je leta 1962 v kraju Gornja Koprivna v občini Cazin, BiH. V Velenju živi od leta 1963. Poezijo piše že od osnovnošolskih dni. Objavlja jo v raznih publikacijah v Sloveniji, na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini, Srbiji in severni Makedoniji. Izdal je dve pesniški zbirki *Zapiski iz sanj* (2008) in *Oaza sanj/Oaza snova* (2014). Za poezijo je bil tudi nekajkrat nagrajen: Koroška v besedi, Poezija v oštariji, Terme Snovik in Kamniške svetilke.

Jože Vidmar, Joakim

1967. »Stanujem v Slovenskih Konjicah. Objavljal sem tudi že v preteklih zbornikih Pesem si. Pišem, ko imam čas. Pro-

stega časa pa imam žal zelo malo.«

Janez Virant

1961. Izdal je pesniško zbirko *Okamenele struge*, njegove pesmi so tudi v več literarnih zbornikih.

Vladimir Vuković

1976, Beograd. Študiral je na Filološki fakulteti Univerze v Beogradu in na Bogoslovni fakulteti. Izšli sta zbirki njegovih pesmi *Staklena raskršća* (2012) in *Pisma iz nestajanja* (2013). Živi in dela v Beogradu.

Sašo Zorc Florjanski

Rojen 1951 v Ljubljani.

Milan Žniderič, Jošt Š.

»rodil sem se v besedi
in postal pesnik
vendar tega nisem vedel
sedaj vem
in moja beseda umira«

Irena Žuravlev, IŽ-lev

»Rojena sem v Celju. Objavljam v *Vsesledju* in v našem zborniku *Pesem si*. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. *Pesem si* je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Luka Benedičič

»Sem letnik '98, rojen v Kranju. Študiram humanistiko na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Prostočasno pišem pesmi, knjižne recenzije in eseje o kulturi. Svoje zapise objavljam v literarnih revijah ter na portalih, kot so Mentor, Vrabec Anarhist, AirBeletrina, LUD Literatura in Primus. Leta 2018 sem bil finalist natečaja Mlada kritika, ki se izvaja v okviru festivala Pranger. Sicer pa ljubitelj peščenih plaž, gotskih cerkva in sploh vsega, kar liči na matematiko in mistiko.«

Lidija Brezavšček

»Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, tekačica in potapljačica na vdih. Vse to in poleg tega še uporniški duh me vodi v pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izdala sem pesniški zbirki Nič ali skrivnost pesmi (Maks Viktor, 2012) in Pogodba z Ničem (Frontier, 2018), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka Pesniškega turnirja in finalistka Spletne verzijade. Za tretjo knjigo Slave vojvodine Kranjske sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem babica štirim, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet. Altruizem in – upor!«

Tine Dolžan

»V treznem stanju programiram, izdelujem knjižne police in napeljujem elektriko, (rahlo) opit pa recitiram poezijo in tudi sam kaj napišem.«

Gregor Grešak

»Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala Pesem si. Zmagovalec občinstva na Pesniškem turnirju v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.«

Ana Porenta

je magistrica znanosti, učiteljica, ustanoviteljica Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti, soustanoviteljica in glavna urednica portala Pesem si. Je članica Društva slovenskih pisateljev. Pisala je učbenike in priročnike za pouk slovenščine na začetku šolanja, je avtorica mladinskega romana Virtualni svet. com, CD-roma Na sledi za medvedi ter gledaliških besedil za otroke in mladostnike. Štirikrat je bila finalistka Pesniškega turnirja, leta 2006 tudi zmagovalka občinstva. Veliko časa preživi z različnimi generacijami ustvarjalcev kot mentorica literarnih delavnic. Doslej je izdala tri pesniške zbirke: Sem se, Kitke (s Sonjo Votolen in Jano Pečecnik) in Deklice.

Žiga Stopinšek – Sigi

»Sem soskrbnik portala od posodobitve 2011 dalje, računalničar, študent, pesnik. Doslej je izšla pesniška zbirka Skozi kosmate oči. Še vedno iščem kompromis med naravoslovjem in poezijo.«

Sara Špelec

je večno razpeta med »Od kod«, »Že? Še ne« in »Še malo«, kot je mogoče sklepati iz njenega pesniškega prvenca Če. Ko ne prede časa in se ji zvoki ne topijo v ustih, prevaja (mdr. za Znanstveno založbo FF in Beletrino), piše (pretežno pesmi, a se počasi spogleduje tudi s prozo), urednikuje, priložnostno poje, prireja literarne prireditve in festivale, med katerimi je

gotovo najpomembnejši Zlet literarnih zavetnikov, ki je na njeno pobudo v slovenski prostor prinesel novo literarno nagrado: literarni zavetnik. In kot je mogoče sklepati po naslovu njene druge pesniške zbirke: je Zaljubljenka v življenje in njegove najrazličnejše umetniške manifestacije, med katere spada tudi Pesem si.

Helena Zemljič

je študirala filozofijo in slovenski jezik ter književnost na Filozofski fakulteti v Mariboru, kjer je urejala študentsko literarno-jezikoslovno revijo Liter jezika. Prve pesmi je začela objavljati ravno na spletnem portalu Pesem si. Njeno poezijo lahko najdete v Poetikonu, Mentorju, Apokalipsi, Dialogih, na spletnem portalu Poiesis, Locutiu, MKC Črki in različnih zbornikih. V letu 2017 je prišla v ožji izbor natečaja Urška, trikrat se je uvrstila med finaliste Pesniškega turnirja. Konec leta 2016 je v soavtorstvu v Alešem Jelenkom in Nino Jančič izdala pesniško zbirko Kontejner.

Kazalo

Pesem si petnajsti	5
Srečevanja na načine, ki so (bili) mogoči	6

Pesem si izbrana	9

Majda Kočar, ob potoku	10
Irena Pajnik Beguš, pi – irena p.	15
Janez Virant	19
Matej Krevs	23
Vesna Šare	32
Sašo Zorc Florjanski	39
Lara Božak	42
Samo Kreutz, albin	50
Aleksandra Kocmut - Kerstin	53
Dejan Štiglic, naprimerjanez	57
Marie Helene Esteoule Exel	65
Sabina Posedel, platanas	67
Darko Popović, xtc	69
Brezno	72
Alenka Mihorič, modricvet	78

Pesem si podčrtana	83

Dani Bedrač	84
Nina Bohnec, haven	85
Borja Bolčina, Borja	88
Ananda Boutoute, Ananda	91
Polona Campolunghi Pegan, Polona C. Pegan	94
Mirjam Dular	98
Marija Gale Lisjak, Maša GL	101
Lucija Gruden, Kefir	104
Dunja Polonca Guček, DunjaPG	108
Rok Horžen	111
Jernej Jager	115

Jasna Janež, rožmarin	119
Aleš Jelenko	122
Katarina Juvančič, Katarina J.	125
Stojan Knez	132
Breda Konjar, koni	134
Henrik Korpnik	136
Ivanka Kostantino, Lea199	140
Milomir Kovacevic, miko	144
Matej Krajnc	148
Silva Langenfus	151
Dominik Lenarčič	154
Srečko Luštrek	156
Tomaž Mahkovic	166
Urša Majcen, um	170
Mark Mandy, Yoda	173
Gregor Markič - Factotum	176
Felicita Medved, nemesis	179
Drago Mislovič, Drago M	181
Mateja Mohorko, Persefonia	184
Bernarda Mrak Kosel, lovrenka	186
Milan Novak	188
Nada Pečavar, nada pecavar	191
Tina Pegan	194
Žiga Planinšek, Ziegler	197
Lidija Polak, li dija	199
Marija Praprotnik, triglav	203
Peter Rangus	205
Miha Sever	208
Marko Skok Mezopotamsky	210
Senada Smajić, breza	213
Igor Šmid, igorj	216
Svit Valovnik, Svit	218
Tom Veber	220
Ramiz Velagić, Žiga Lev	223
Jože Vidmar, Joakim	226

Milan Žniderič, Jošt Š.	229
Irena Žuravlev, IŽ-lev	232

Pesem si za otroke	235

Tina Arnuš, kosmulja	236
Marija Gale Lisjak, Maša GL	238
Breda Konjar, koni	240
Marija Praprotnik, triglav	241
Sabina Posedel, Platanas	243

Pesem si tujejezična	245

Marina Adamović	246
Katica Badovinac	250
Brankica Bošnjak, brankicab	253
Branka Cukrov-Belak, Nikita	257
Jure Drljepan, JUR	262
Ivan Gaćina	265
Slavica Gazibara, saraivor	268
Dejan Ivanović, dejanivanovic	271
Mile Lisica, mile	274
Željko Majstorović, Mihailo m. z.	277
Tatjana Mozer, Tatjana M.	280
Jagoda Nikačević, jagodanikacevic	284
Tanja Očelić	287
Igor Pavlic, Speculum	290
Mirko Popović, mirkopopovic	292
Ljubica Ribić	295
Senada Smajić, breza	298
Jelena Stojković Mirić	300
Dimitrij Škrk, dimitrij	306
Vladimir Vuković	309

Pesem si prevedena	313
Lidija Brezavšček	314
Jure Drljepan, Jur	315
Ana Porenta	320
Senada Smajić, breza	321
 Pesem si uredniška	 325
Luka Benedičič	326
Lidija Brezavšček	328
Gregor Grešak	332
Ana Porenta	335
Sara Špelec	338
Helena Zemljič	342
 Predstavitev avtorjev	 345
Kdo skrbi za Pesem si?	363

Za podporo se zahvaljujemo:

Občini Sodražica
Občini Velike Lašče